

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Eilís göz kamaştırıcı şekilde parlak ve net."
IRISH EXAMINER

EILÍS BARRETT

"Gerçek bir distopya başyapıtı."
SUNDAY BUSINESS POST

OASIS

ROMAN

3. BASKI

ÖZEN

REFAH

ADALET

BARIŞ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

OASIS

Yayın Yönetmeni	Savaş Özdemir
Editör	Merve Okçu
Çeviri	Edip Sönmez
Kapak Tasarımı	Graham Thew
Kapak Uygulama	Erdi Demir
İç Tasarım	Nagihan Atay

3. Baskı Mart 2019

Uluslararası Seri No ISBN: 978-605-08-2559-6

9 786050 825596

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd.
No:5 Fatih/İstanbul

Telefon (0212) 511 24 24

E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık

Sertifika No 16086

Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 4209

BİLİM KURGU- FANTASTİK / 5

Raf: 12+ Fantastik Bilim Kurgu

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© Eilís Barrett, 2016

© 2017 "Oasis" orijinal adıyla Gill Books tarafından basılan bu eserin Türkçe hakları Kalem Ajans aracılığıyla anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir.

İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

OASIS

Eilís Barrett

● genctimas.com ●

Eilís Barrett

Eilis Barrett 18 yaşında ve İrlanda'nın batı sahillerindeki Gallway'de annesi, üç kardeşi ve köpeği Rosie ile yaşıyor. Edebi olan her şeye tutkun olan Eilis özellikle aksiyon, macera ve gerçek aşk üzerine yazıyor. Yeni bir hikaye üzerinde çalışmadığı veya Jane Austen okumadığı zamanlar piyano çalıyor. Eilis, henüz 15 yaşındayken İrlandalı yayıncısı Gill Books ile iki kitap anlaşması imzaladı. Irish Tatler tarafından "Geleceği İnşa Eden" isimler arasında gösterildi. Ayrıca The Irish Times'ın 2017'de takip edilmesi gereken 50 kişilik listesinde yer aldı. Büyük beğeni toplayan ilk romanı *Oasis*'in devam romanı *Genesis*'i kaleme aldı.

ÖN SÖZ

O güne dair üç anım var: Gerçeklikten önceki hayata dair; çaresizlikten, korkudan önceki hayattan üç anı... Her şeyin değiştiği günden üç anı...

Olanları şöyle hatırlıyorum: Yedi yaşındaydım ve üç aylık seçimler için okulun konferans salonunda, beyaz bir elbisenin içine hapsolmuştum. Burada, salonun ön tarafındaki dev ekranda altı tane surat belirmiş, Oasis Devlet Başkanı arka plandaki bir kayıttan konuşmuştu. Baştan aşağı mavi giymişti ve etrafındaki ışıklar öyle göz alıcıydı ki ona bakmak neredeyse acı veriyordu. Başkan fedakârlıktan bahsediyordu. Bu altı kişinin dünyamızı kurtarabileceğini, Oasis'in tedaviyi bulmasını sağlayacak altı aracı kişi olabileceğini anlatıyordu.

Ama ben o zamanlar tedaviyi umursamıyordum. Umursamam gerekmiyordu çünkü, İç Mıntıkadaki hiç kimse için gerekmiyordu bu. Ben, başka herhangi birinin yaptığı herhangi bir fedakârlıktan daha çok, elbisemin darlığını dert ediyordum.

İkinci olarak, uzun boylu bir kadın görevli tarafından konferans salonundan çıkarılıp test edilmek üzere gönderildiğimi hatırlıyorum. Öğretmenlerim bunu yıllardır anlatıyorlardı. Her çocuk yedi yaşına geldiğinde ara kampüs dışındaki bir tesise götürülüyor, burada herkesin korktuğu X geninin o kişide olup olmadığı test ediliyordu. O zamanlar gerçekte bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Korkmuyordum. Annemle babamın da tesiste olacağını söylemişti görevli. Ben ise onu düşünmüyordum, ne dediği umurumda

değildi. Onun yerine, her köşede birer tane bulunan ve yanımızdan geçip giden ağaçları seyrettim. Hepsi aynı renkte, ve aynı boydaydı, güzelce budanmışlardı ve kusursuz görünüyordlardı. Evimizin yanından geçerken, burnumu arabanın camına bastırdım. Evimiz diğer evlerle tıpatıp aynı görünse de ben hep en güzelinin bizimki olduğunu düşünmüştüm. Bizim evin duvarları biraz daha beyaz, bahçesi biraz daha güzeldi.

Panolardan birinin önünden geçtik. Oasis Devlet Başkanı'nın aşırı büyük suratı, kocaman bir perdedeydi. Gülümsedim. DB'yi seviyordum. Kendimi sakın hissetmemi sağlayan ağır, derin bir sesi ve ona kolayca güvenilebilirmiş gibi görünen mavi gözleri vardı.

Görevlinin arabası caddenin kenarına yanaştı. Görevli kadın bol pencere ve kapısının üzerinde Oasis'in ilkesi yazılı olan binanın önünde durdu. *Düzen olmadan, Refah olmaz; Adalet olmadan, Barış olmaz* yazıyordu.

Oasis'in ikinci ilkesi olan Refah'ın ne anlama geldiğini bile bilmiyordum ama kulağa hoş geliyordu. Cümleler içinde o kelimelerin inip çıkışı, herkesin söyleyebilmesi ama hepsinin farklı bir tonla söylüyor olması hoşuma gidiyordu.

Annemle babam resepsiyon masasındaydılar. Sessizce onların yanına gittim. Hiçbir şey söylemedim, sadece gözlerimi onların bakmakta olduğu hemşireye çevirdim. Hemşire ufak tefekti, saçları beyaza yakın sarıydı. Onu sevmemiştım, gülümsemesi fazla genişti. Dişleri küçük yüzüne oranla fazla büyüktü ve sinirli değilmiş gibi rol yapıyordu.

Bizi beyaz duvarları olan küçük bir odaya götürdü. Beni çelik bir masanın üzerine oturttu. Odanın köşesindeki bir çekmecedен, kendi elinden daha uzun olmayan bir nesne çıkardı. Bana doğru gelirken, elindeki nesnenin ucunda minik bir iğne gördüm ve hafifçe irkildim. İğne ucundan korkmuştım.

Hemşire yine gülümsedi. Annemle babam ellerini omzuma koydular. Beni rahatlatmak için mi, yoksa yerimden kalkmayayım diye mi, bilemedim.

Acı sadece bir an sürdü ve ben ses çıkarmadım. Anneme ve babama baktım, hemşireyi dikkatle izleyen yüzlerinde sert bir ifade vardı. Ben de hemşireye döndüm ve tamamen hareketsiz duruşunu izledim.

Birden omzumdaki ağırlık gitmişti.

Hemşire bir şey söylüyordu, annemin çıkardığı sesler arasında tam olarak ne dediğini anlamıyordum.

X geni, Dış Mıntıka ve tedavi kelimelerinin söylendiğini duydum, ondan sonra koşup gitti. Kapıya doğru o kadar hızla hareketlenmişti ki ben daha arkamı dönmeden o çıkmıştı. Babam da peşinden gitti. Ben de masadan atlamak istedim ama hemşire duvardaki bir düğmeye bastı ve aniden beyaz takım elbiseli, dev maskeli adamlar ortaya çıktı. Uzunlulara benziyorlardı. Kalbim çok hızlı çarpmaya başlamıştı. Anneme ve babama seslenmek istedim ama beni yakalamışlardı. Tekmeler savurdum, çığlık attım ama hiçbir faydası olmadı.

Bir damla kan ve test cihazının bir kez biplemesinden, içimdeki bir şeylerin yanlış olduğunu keşfetmişlerdi. İçimde öylesine çirkin ve ters bir şey vardı ki yüzüme bakmaya tahammül edemiyorlardı. Beni çekip götürürlerken, tüm kalbimle, şüphesizce ve buruk bir hâlde, bir çocuğun inanacağı şekilde inanmış ve ikna olmuşum; bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Üçüncü olarak, Mıntıka Duvarı'nın içinden geçeceğimi hiçbir zaman düşünmediğimi hatırlıyorum. Ta ki gerçekten duvardan geçene kadar. Duvarın diğer tarafının evim gibi olmadığını hatırlıyorum. Her yerin karanlık, siyah ve pis olduğunu... Bir sokak köpeği yoldan koşarak geçerken, görevliler bizi, altı çocuğu, bir kamyonetin arkasında toplamış dışarıya götürüyordu.

Kamyonet ilerlerken, kafalarımız yoldaki her engebede sağa sola çarpıyordu.

Kamyonette benim dışımda herkesin ağladığını hatırlıyorum.

Ben çığlık atmıştım. Boğazım yanana kadar çığlık atmıştım ama ağlamamıştım.

Kamyonetin durduğunu ve arka kapısının açıldığını, görevlilerin içerideki kızları tutup dışarı çıkardığını hatırlıyorum. Oğlanlar ise erkek koğuşlarına bırakılmak üzere arabada kalmıştı.

Nerede olduğumuzu bilmediğimi hatırlıyorum.

Buranın da neresi olduğunu bilmiyorum.

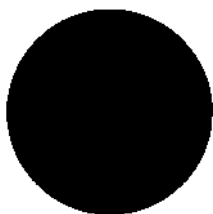
Bina griydi ve etrafta İç Mıntıka'dayken hiç duymadığım sesler vardı. Ulumalar, ağlamalar, haykırıışlar...

Girişe doğru sürüklenerek götürülürken titrediğimi hatırlıyorum. Binayı çevreleyen yüksek tellerin dışına gelince, başka bir görevlinin bizi durdurduğunu, isimlerimizi aldığını ve bize gri kıyafetlerimizi vererek kapıdan içeri ittirdiğini anımsıyorum.

Muhafızların bize nasıl bağırıldığını hatırlıyorum, “Yürüsenize, Durağanlar!” Bu yaftalama bana ağır gelmiş, fiziksel bir ağırlık gibi üzerimde kendini hissettirmişti. Ben yürüyüp giderken, onun ağırlığı boynumda asılıydı.

Ve kapıların ardımdan çarpılarak kapandığını, aklımdaki tüm anıların hepsinden daha net olarak hatırlıyordum.

BİRİNCİ KISIM

İÇERİSİ

Özgürlüğümün son anı, gün batımından ve sokağa çıkma yaşağını bildiren siren seslerinden hemen önceki zaman aralığıydı. Selyan Şehri'ne doğru bakarak, sırt çantamı kapıp omzuma attım. Kurucu Kuleler'den gelen ışık, içeride yansıyor, neredeyse Dış Mıntıka'ya değiyordu.

Neredeyse...

Kapılar kapanmadan geri dönmeliydim ama oraya bakıp durmaktan kendimi alamıyordum. Bu kadar yakınındayken, orada ışık ve güzellikle sarılı hâlde yaşamının nasıl olabileceğinin hayalini kurabiliyordum. Zihnimde eskiye dönüp yuvamda olduğum geçmişin hatıralarını andım. Fakat aradığım görüntü aklımda şekillenirken, uzaklarda son siren çaldı ve gerçekliğe geri çekildim.

Arkamdaki duvar, içinde yaşadığımız ütöpik toplum, benim için Oasis'in başlangıcını ve sonunu temsil ediyordu. Duvar, Oasis'in üç çemberini oluşturmaktaydı: Dış Mıntıka, İç Mıntıka ve Selyan Şehri. Ama bize kalan tek gerçek cennet, Selyan Şehri'ydi. Burada, Dış Mıntıka'nın soğuk ve karanlığında, şehrin ışığından çok uzakta, mükemmelliği görmek için çabalıyordum.

Ancak neden burada olduğumu biliyordum. İşte bu yüzden de ne kadar istesem de Selyan Şehri'ne asla giremez, kapılarından içeri adım atamazdım. En azından şu hâlimle...

Yüzlerce yıl evvel, Oasis inşa edilmeden önce, virüs içimize sinsice yayılmıştı. Bilim, hızla gelişip eski dünyayı uzun süre

kasıp kavurmuş hastalıkları tedavi ederken daha feci bir şey saldırmak için fırsat kolluyordu.

Saldırdığında, tamamen savunmasızdık.

Virüs, aylar içinde nüfusu eriterek, insanlığı yok olmanın eşiğine getirmişti. Tüm umutların yitirildiğini düşündüğümüz anda Oasis, eski dünyanın en büyük şehirlerinden birinin çevresinde, otuz metre yüksekliğinde, çelik ve taştan bir çember olan ve Safkanların, yani virüsten henüz etkilenmemişlerin son sığınağı Umut Duvarı'nı inşa etti. Duvar, virüs yok olana dek Safkanları güvende tutmuş; ancak o zamana kadar Oasis'in dışındaki dünya yerle bir olmuş, geriye bir çöl kalmıştı. Oasis, artık insanlığın elinde kalan tek şeydi.

Enkaz yığınının kayarak, sağlam zemine indim. Ayaklarımla dengemi sağlayıp koğuşa dönüş yolculuğuma başladım. Yürürken, Dış Mıntıka'yı, İç Mıntıka ve Selyan Şehri'nden ayıran Mıntıka Duvarı'nın üzerinde parmaklarımı gezdirdiğimde pürüzlü betonun parmak uçlarımı yırttığını hissettim. Bu acı etki ederek o hikâyelerde boğulmamı engelliyordu, böylece ilerlemeye devam ederek koğuşa dönmeye çalışıyordum.

Oasis'in doğumundan sonraki yüz yıl boyunca her şey mükemmeldi. Oasis'in kurduğu yeni dünya, herkesin hayal ettiği her şey demekti. Ancak Oasis geliştikçe yeni bir sorun oluşmaya başlamış, bu sorun Oasis'in emek verdiği her şeyi ondan almak için hazırlanmıştı bile. Oasis, X genini yani virüsü yeniden etkin hâle getirebilecek bir genetik özelliği keşfetmişti. Halk, virüsün bu kez duvarların içine geri dönmesi problemiyle baş etmeye çalışırken korku, paniği besledi; panik de kargaşayı...

Tüm yurttaşlar test edildi ve nüfusun yarısından fazlasında X geni pozitif çıktı. Bu da nüfusun yarısından fazlasının, işleyen ve patlamayı bekleyen, patladığında da herkesi öldürecek birer saatli bomba olduğu anlamına geliyordu.

X geni, hiçbir semptom göstermeden bir ömür geçirtebilen, durağan, sessiz ve masum görünen bir gendi. Bu genin yayılması için sadece bir kişi yetiyordu: Bir tek kişide virüsün belirmesi, haftalar içinde tüm nüfusun silinmesi demekti.

Oasis'in tek seçeneği tecritti. Bu gene sahip olanlarla olmayanlar; Safkan olanlarla olmayanlar arasında bir duvar örmekti.

Ben Durağanlardan, hastalıklı insanlardan, sırf hayatta olmalarıyla bile toplumu yok etme tehdidi oluşturanlardan biriyim. Semptomların yeniden ortaya çıkmasını, virüsün dirilişinin işaretini korkuyla bekliyoruz. Her hareketimizi paranoya kontrol ediyor. Kendimizden korkuyoruz, birbirimizden korkuyoruz, damarlarımızdaki kandan korkuyoruz. Parmak uçlarımin altındaki bu duvar, Safkanları benim gibi insanlardan koruyan tek şey.

Bir süre sonra Oasis'e bizi Mıntika Duvarı'nın arkasından idare etmek zor geldi. İç Mıntika kalkınırken Dış Mıntika harap olmaya başladı. Hastalık korkusu arttıkça, Oasis'in kalbinden giderek daha da uzaklaştık. Ta ki İçeri'yle ilgili tek bildiğimiz, Selyan Şehri'nin karşımızda parlayan ışığı olana kadar...

Duvarдан uzaklaştım. Bu caddedeki fabrika tarafından ıskartaya çıkarılmış hurda metal yığınlarından birinin daha üstünden geçerken, birdenbire bugüne geri geldim. Zamanında dönebilmek için hızlanmam gerekiyordu. Dışarı'nın sokaklarında çok az sokak lambası kalmış, çoğu yıllar önce sönmüştü. Moloz yığınlarının üstünde ayakta durmakta zorlanıyor, koğuşa doğru sendeleyerek ilerliyordum.

Oasis, tedavi arıyordu. X genini bastırmanın, virüsün asla ortaya çıkmamasını sağlamanın, hastalığın bir daha geri dönmemesini temin etmenin yolunu arıyordu. Bizi kurtarmak istiyorlardı ama şimdilik biz toplumumuza karşı böylesi bir tehdit teşkil ederken, hem onların iyiliği hem kendi iyiliğimiz için Safkanlardan tecrit edilmemiz gerekiyordu.

Koğuşun karşımda belirmediğini görüp koşmaya başladım. Sirenler susmuş ve kapanmaya başladığını gördüğüm kapılarla aramda birkaç metre kalmıştı. Ben ileri atılırken, yıpranmış botlarımın altındaki mıcırlar çatırdıyordu. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Açıklıktan kayarak geçtikten hemen sonra, çelik kapılar ardımdan tangırdayarak kapandı.

“1712,” diye hırladı bir görevli ve donakaldım. Yavaşça arkama döndüm. Fazla hızlı hareket edersem beni bir tehdit olarak algılar diye korkmuştum.

“Özür dilerim,” dedim sessizce, başımı eğerek. Nabzımın şu an yavaşlıyor olması gerekiyordu ama daha da hızlanıyordu.

Kolumu kavradı. Beni koğuşun girişine sürüklerken ona direnmemeye çalıştım.

“Yürü, Durağan,” diye homurdandı, beni kapıya doğru son kez iterek.

Kafamı betona vurmak üzereyken, binanın kenarına tutundum, güçlkle kapıya döndüm. Onun fikrini değiştirmesine imkân vermeden, başımı içeri soktum.

Durağanlar, tedavi edileceğimiz günün hayalini kuruyordu. Oasis vatandaşlarının yaşaması gereken hayatı yaşayacağımız o günün hayalini... Ancak farklı düşünen Safkanlar da yok değildi. Oasis’in kaynaklarını harcadığımızı, hastalık bulaşma tehlikesi olmadan onlara kısıtlı hizmet sunabileceğimizi düşünenler vardı. Virüsün nasıl bulaştığını kimse tam olarak bilmiyordu. Bu yüzden de onlara katkı sağlayabileceğimiz pek az şey kalıyordu. Safkanların Durağanlara karşı hoşnutsuzluğu her geçen gün artıyordu.

Ardımdan kapıdaki sürgünün kilitlendiğini duydum ve geceleri çöken o panik, bedenimi bir gelgit dalgası gibi sardı. Dar alanları sevmiyordum, bir yere kilitlenmeyi de sevmiyordum.

Özellikle de burada. Ancak koğuş kapılarının ötesinin daha da kötü olduğunu biliyordum.

Gözlenmesi gereken çok fazla Durağan vardı. O yüzden, ölümleri Safkanları gibi takip edilmiyor, yaz günü cesetleri Dış Mıntıka'da sinekler gibi yığılıyordu. Gece geri dönmeyi reddeden kızlar görmüştüm, ertesi gün işe giderken onların cesetlerinin yanından geçmem gerekmişti.

Dış Mıntıka'daki çocukların çoğunun annesi babası yoktu. Ya Safkan nüfusundan ayırılırlarken ailelerini İç Mıntıka'da bırakmış, ya da zorlu hayat şartlarında öksüz kalmışlardı. Onları koruyacak kimseleri olmayınca çocuklar süratle haydut çetelerine karışıyor, hırsızlık yaparak hayatta kalmaya çalışıyorlardı. Bunların saldırıları sık sık, kaldırımında bir kan gölüyle sonuçlanıyordu.

Bize üç seçenek kalıyordu: Koğuşun içinde kalmak, bir çeteye katılmak ya da ölmek!

Merdivenlere doğru yürümeye başladım. Kapalı kapıların yanından gizlice geçerken koridor boş ve sakindi. Kimseyle karşılaşmamak için dua ediyordum. Ama zaten herkes yataklarında gibiydi. Tüm bina sessizdi ve bu, tüylerimi ürpertiyordu.

Eğer bu kadar sessizlerse, bugün bir şey olmuş olmalıydı. Bazen fazla azıttığımızda, devriye gezen görevliler müdahale ederdi. Altı ay önce, birkaç kız arasında şiddetli bir kavga çıkmıştı. Öyle fenaydı ki nihayetinde görevliler devreye girmek zorunda kalmıştı ve ortaya çıkan kaos, dört kızın ölmesi ve altısının ağır yaralanmasıyla sonuçlanmıştı. Kontrolden çıktığımızda ve görevliler öfkelenince, tüm binada sessizlik hüküm sürüyordu.

Merdivenleri ağır ağır çıkarken, basamaklarda uyumakta olan bir kıza takılıp neredeyse düşüyordum. Elektrik kesilmişti ve içerisi öyle karanlıktı ki botum dizine çarpana kadar onu fark etmedim. Kız, on üç-on dört yaşında görünüyordu, yani başka

bir koğuştan buraya nakledilmiş olmalıydı. Çok yeni olanlar hep aynıydı; yedi yaşında, şaşkın, gözyaşları içinde ve koğuşun yazısız kurallarına karşı tamamen savunmasızlardı.

Ama bu kız da onlar kadar yeniydi. Bazen yeni kızlar burada, diğerlerinden uzakta daha güvende olacaklarını sanırlardı. Fakat değillerdi. Daha şirret kızlardan bazıları, geceleri sürüden ayrılmış olanları avlamaya çıkardı ve bir kez onlara yakalanmak demek, sonsuza kadar kara listelerinde olmak demekti.

Kızın önünde durdum. Acaba onu uyandırıp burada durmasının ne kadar tehlikeli olduğunu söylesem mi, diye düşündüm. Belki ona, ortak uyuma alanına dönmesini, bir köşede kıvrılıp görünmezmiş gibi davranmasını ve burada altı ay dayanmak istiyorsa, bunun tek yol olduğunu söyleyebilirdim.

Ama yapamadım. Kendi önerime kendim de uymalıydım ve başımı beladan uzak tutmalıydım. Hem o da kendini böyle savunmasız bırakmaması, açık yerde kıvrılıp yatmaması gerektiğini akıl etmeliydi.

Devam edip son merdivenleri de çıkarak yatakhane kısmına vardım. İçerisi her zamanki gibi tıka basa doluydu. Koğuşlar bu kadar çok kişiye göre yapılmamıştı. Oasis, Durağan sayısının bu kadar çok olacağını hiç düşünmemişti. Tedavi bulmanın ne kadar süreceğini öngörememişlerdi.

Yana açılmış kollara ve bacaklara takıla takıla yerde kendime ait küçük alanı buldum. Aklım her zaman olduğu gibi yine tedavideydi.

Tedavi olmanın, nihayet kendi bedenimin tehdidinden kurtulmanın, Safkan olmanın nasıl olacağını hayal ettim. Tedavi edilseydim ne olurdu? İç Mıntıka'ya geri alınır mıydım? Yeniden annemi babamı görebilir miydım? Dış Mıntıka baştan inşa edilir, gecekonduların yerine evler, krematoryumların yerine hastaneler gelir miydi?

Yeniden normal bir hayat yaşayabilir miydim?

Sırtımı duvara vererek uzandım, gözlerimle odayı tarayıp diğer kızların gözlerinin ardındaki görüntülerin hayretiyle, uykularında kımıldanmalarını izledim.

Normal hayat... Artık bunun ne anlama geldiğini hatırladığımdan bile emin değildim. Normale yakın herhangi bir şey görmeyeli on yıl oldu. On yıl önce bana Durağan teşhisi konuldu. On yıl önce ailem, ben yedi yaşındayken ve korkuyla titrerken beni burada terk etti.

Korku demek yetersiz. Durağanların giydiği basit gri üniformayı üstüme geçirip bu yarım yamalak hayatı yaşamanın bir yolunu bulmak zorunda kaldığımda kalbimin nasıl çarptığını ve mideme nasıl kramplar girdiğini tarif etsem, bu hisse dehşet demek bile yetmezdi. O ilk hafta en beteri idi. Merdivenlerde uyuyan, bir köşeye sinip yalnız bırakılmayı ümit eden o kız bendim. Ama yalnız bırakmamışlardı.

İlk kavgama, buraya geldikten üç gün sonra bulaştım. Siyah saçlı, lekeli tenli bir kız benim yemeğimi çalmaya çalışmıştı. Onu itip yere yıkmıştım. Kalkmak için hareketlendiğini görünce, ne yaptığımın farkında bile olmadan, botumu suratına indirmiştim. Çatırdayan kıkırdak sesi, iliğime kadar işlemiş, kanımı dondurmuştu.

O, yerde ağzından akan kanlar arasında öksürüp tükürerek yataırken ben hiçbir şey söylemeden ona bakmıştım.

Bundan sonra kimse bana dokunmadı. Kimse benimle konuşmadı, benden bir şey çalmaya kalkmadı. Hayatta kalmak için yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım; o zamandan beri de yaptığım bu. Dikkati üzerime çekmedim, kimseye güvenmedim ve bekledim. Tedaviyi, bu cehennem çukurundan çıkacağım günü bekledim.

2

Şafaktan önce, gölgeler Dış Mıntık'a'yı zincire vurmuşken uyandım. Kıyafetimin kolunu elimin üstüne çekip arkamdaki Selyan Şehri'ne bakan pencerenin tozunu sildim. Orası şafak çoktan sökmüş gibi aydınlıktı. Fakat bu sadece, Dış Mıntık'a'yı daha karanlık gösteriyordu.

Kimse uyanmamışken burayı da sevmiyordum. Dünya o kadar sessizdi ki tek duyabildiğim kendi düşüncelerimdi. Bir şey yapmak istiyordum, ne olursa... Bu huzursuz dinginlik, tahammül edilmezdi.

o o o

Bir saat sonra uyanmıştım. Herkes gittikten sonra uzun bir süre odada kalıp sıvadaki deliklere bakarak, işe gitme vaktim gelene kadar dakikaları saydım.

Sonunda oda temizlenmişti. Ayağa kalktım, üniformamın içine dikiğim cebe bıçağımı yerleştirdim. Çalışırken silah taşıma iznim yoktu ancak işe gidiş dönüş yürüyüşü, silahsız gidilemeyecek kadar tehlikeliydi. O yüzden kendimce böyle bir yöntem bulmuştum.

Nihayetinde dişimi sıkıp günün kalanıyla başa çıkmak zorundaydım. Merdivenleri koşarak inerken, bir gümbürtü duydum. Ne yaptığımın farkında olmadan kafeterya kapısında kayarak durdum.

Dün gece merdivenlerdeki kızı, bir duvara savrulmuş, çenesinden kan akarken gördüm. Betondan kendini ittirip kalktı ve onunla kavga etmeye pek hevesli görünen siyah saçlı kızdan

sıyrılmaya çalıştı. Kapıda durup dövüşmelerini izledim. Araya giremedim, onlara sanki beni hiç etkilemiyormuş gibi boş gözlerle bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Siyah bukleli kız, diğerini saçından tuttu. Uzattığı kollarında damgaları gördüm. Kolunun üstündeki üçgen biçimli ve kabarmış kırmızı derisi, sabıkalı olduğunu belli ediyordu. Artık etraflarında bir kalabalık toplanmış ve onların hareketleriyle birlikte sallanarak, ölümcül bir sessizlik içinde, izlemeye çalışıyorlardı. O, kızı acımasızca kendine çektiğinde başımı çevirmeye çalıştım ama yapamadım. Merdivenlerdeki kız onu ittirip uzaklaştı ve sonunda ona bir yumruk atacak cesareti toplayabildi.

Damgalı kız ileri atıldı. Ama o anda, izlemeye çalışan kızlar da itişerek tek vücut gibi hareket ettiler ve ne olduğunu görmemi engellediler. Öne bir adım attım, parmak uçlarımda durarak kafalarının üzerinden kavgayı görmeye çalıştım. Kalbim çarpıyordu.

Fakat ne olduğunu görünce, hemen tekrar geri çekildim ve sırtımı duvara yasladım.

Damgalı kız yere bir şey bırakmıştı. Diğer kız ise yere çökerek nefes almaya çalışıyordu. Boğazından kan akıyordu. Diğer kız yerde kasılmış hâldeyken damgalı kız geriye bir adım attı; yüzünde delice bir gülümseme, pis bir sırıtma ifadesi vardı.

Yere bıraktığı şeyi görmek için aşağı baktım. Yerde yuvarlanan ve gittiği yere kan bulaştıran kalemi izledim. Bacaklarımda kuvvetinin kesildiğini hissettim, midem bulandı. Gözlerimi sımsıkı kapayıp, kusmamaya çalıştım.

Birisi dışarıdan bir görevli çağırdı ve birden herkes birkaç adım geri çekildi. Muhafızlar kanatlı kapılardan içeri girip silahları başlarımıza doğrultarak, “Olduğunuz yerden kalın!”, diye bağıldılar. Damgalı kızı kolundan tutup geriye, kapıya doğru sürüklediler. Artık herkes, muhafızların hedefi olmamak için olay mahallinden uzaklaşmaya çalışıyordu. Kızlardan oluşan

kalabalık, çil yavrusu gibi dağılıp yanımdan geçti. Birbirlerini itip kakarak koşuyorlardı. Çantam elimden düştü ve eşyalarım yere saçıldı. Fakat diğer kızlar buna aldırmadı; görevlilerden duydukları korku, diğer her şeye üstün geliyordu.

Dizlerim üstüne çöküp, gözlerimi yerde kan kaybeden kızıdan uzak tutmaya zorlayarak, sahip olduğum az sayıda eşyayı toplamaya başladım. Bakışlarımı sabitlemeye ve ellerimin titremesini önlemeye öylesine odaklanmıştım ki yetişemeyeceğim mesafedeki nesneleri elime tutuşturan soluk ve ince parmakları algılamam zaman aldı.

Başımı kaldırdım ve minyon yapılı, sarışın, küçük bir kız gördüm. Saçları yüzünü kapatıyordu. O da başını kaldırdı ve iri mavi gözlerini, sanki yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmış gibi bana dikti. Dokuz- on yaşlarından büyük değildi, sıskaydı ve solgun, ince dudakları ile gözleri, yüzüne göre fazla büyük duruyordu.

Yeni olmalıydı. Onu tanıyamamıştım. Üniformasının omzundaki seri numarası olarak 3462 yazıyordu ama ona adını soracak değildim. Kural, kuraldı. Burada sağ kalmak istiyorsan, kurallara uymak zorundaydın. Bir numaralı kural da kimsenin senin aklına girmesine izin vermemekti. Bir kez senin aklına girmelerine izin verirsen, onlar hakkında bir şeyler öğrenmeye başlardın. Adları, geçmişleri, önem verdikleri şeyler... Ve bir anda kendini iki kişiyi birden güvende tutmaya çalışırken bulurdun.

İşler öyle yürümüyordu. İki kişiyi birden savunamazdın. En önemli olanı ve kimin hayatta kalacağını seçmek zorundaydın.

Hayatta tutmam gereken tek kişi de kendimdim.

“O kız iyileşecek mi?” diye sordu. Sesi, arkada gevezelik edenlerin sesleri arasında kısık kalıyor, gözleri şimdi temkinle yere bakıyordu.

“En yakın hastane arabayla otuz beş dakika,” dedim, daha acımasızca bir şey söylememek için. Görevlilerin, ölmekte olan kızı kapıdan çıkarıp götürmelerini izledim.

Bir an bana gözlerini dikti. “Adın ne?”

“Kes sesini,” diye tersledim ve son kalan eşyalarımı da elinden kaptım. Biraz şaşırılmış göründü ama ses çıkarmadı. Sanki bir cam pencerenin arkasından ona bakıyormuşum gibi yüz ifadesi donuklaştı.

Yavaşça ayağa kalktı. Ben de kalkmaya çalışırken bir süre bana baktı, sonra dönüp başını eğerek yürüdü gitti. İnce, gri, pamuklu gömleğinin üstünden, omurgasının kemiklerini sayabiliyordum. Kan gölünün yanından yürüyüp geçerken elleri titriyordu. Çökük yanakları da hasta olduğunun ya da kötü muamele gördüğünün işaretiydi. Fakat ona üzülme için bir sebepim olmadığını kendime hatırlattım. Bu odada aynı onun gibi olan on kız daha vardı ve hiçbirisi için bir şeyler hissetmek içimden gelmemiştir.

Saati hatırlayınca düşüncelerimden sıyrıldım. Harekete geçip çantamı yerden aldım, kan gölünün yanından sıvışıp kapıya, işime doğru yöneldim. Buradan başka nereye olursa...

3

On yıl önce, Dış Mıntıka'yı ilk kez gördüğüm zamanı ve havanın ne kadar karanlık olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Dış Mıntıka, pek çok kaynak için İç Mıntıka'ya bağlıydı. Fakat buna karşılık, bizim hastalık bulaştırma tehdidi olmadan onlara katkı sağlayabileceğimiz pek az şey vardı. Yıllar boyunca Dış Mıntıka, Oasis'in ana fabrika bölgesi hâline gelmiş, çoğunlukla elektrik ve taşıtların yanında daha başka şeyler üretmişti. Ancak zamanla bu fabrikalar, mıntıkanın yoğun bir dumanla; Durağanların deyimiyle Kara Sis'le kaplanmasına neden olmuştu. Çoğu zaman, İç Mıntıka'da ve Selyan Şehri'nde temiz havada yaşamış Durağanların Kara Sis'e alışkın olmayan ciğerleri, burada birkaç haftadan fazla dayanamıyordu. Fakat bazıları farklıydı. Bazıları güçlüydü. Bazen, hayatta kalmak isteyen sadece aklımız değildi; bedenimiz, kanımız ve kemiklerimiz bizi dürtüyor, hep bir nefes daha almaya, titreyen kalplerimizi bir kez daha atmaya teşvik ediyordu.

Ana caddenin köşesinde durdum. Yüzlerce insan itiş kakış arasında işlerine gitmeye çalışıyordu. Önümdeki apartmanın duvarına basılmış Oasis simgesine bakış atarken derin bir nefes aldım. Simge, birbirini kuşatan, her biri öncekinden daha büyük olan üç çemberdi. Oasis'in krokisine benziyordu. Bu simge, Çemberler Barış Duvarı'nı, Mıntıka Duvarı'nı ve Selyan Şehri'ni temsil ediyordu.

Resmin sol alt köşesindeki, kırmızıyla boyanmış bir X işareti gözüme takıldı. Ama henüz net göremeden, kalabalık beni ileri sürükledi. Etrafım sarıldığında dişlerimi gıcırdattım. İnsanların

çarpması, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor, her dokunuş tenimde gezen birer böcekmiş gibi hissediyordum. Yüzlerce Durağan etrafımı sarmıştı ve onlardan sadece bir tanesinin X geninin etkin hâle gelmesi birkaç gün içinde hepimizin ölümüne sebep olabiliirdi.

Dış Mıntıka'daki herkes bunu biliyordu. İrkilmelerinden, birbirlerine paranoyak bakışlar atmalarından ve kamburlarını çıkararak yürümelerinden anlayabiliyordum. Sanki yüzlerini kapatarak kendilerini virüsten koruyabilirlermiş gibi duruyorlardı.

Ama koruyamazlardı. Öyle değilmiş gibi yapsak da virüs bizim bir parçamızdı. Kanımızda, kemiğimizdeydi, kalp atışlarımızda ve nefes alırken göğsümüzün şişmesinde bile hep o vardı.

Yıllar önce insanlar, virüsün onlara bulaştığını sanıyorlardı ama bu doğru değildi. Artık bugün, bunun ötesinin olduğunu biliyorduk. Virüs insanlara bulaşmıyordu; virüs insanların kendisiydi.

Virüs bendim; ben virüstüm.

o o o

Çalışma yerine varmama bir sokak kalmışken, önümdeki kişiye çarptım ve nefesim kesildi. Herkesle birlikte ben de başımı kaldırdım ve birden karşımda Başkanlık Makamı'nı gördüm. Sanki her birimizi gerçekten görebiliyormuş gibi yayın ekranından bize bakarken, kocaman gülümsemesiyle sakın görünüyordu.

“Oasis'in yurttaşları,” dedi. Sesi öyle sakın ve sıcakkanlıydı ki, tüm kalabalık yavaşlayıp durdu ve yüzlerini Başkanlarına döndüler. “Bütün semtler... Aramızdan altı kişi seçilecek, kobaylarımızdan altı kişi, tedaviyi aramak için hayatlarından vazgeçecekler.”

Kalbim yavaşladı ve iki yanımda sarkık duran ellerimi gerdim.

Semt Seçimi rutin bir olaydı ve ben kobayların kim olduğundan çok, bunun bir an önce hâllolmasına ve işime gidebilmeye odaklanmıştım.

“Bizimkisi gibi bir dünyayı ayakta tutabilmek için, fedakârlıklar yapılması gerek. Virüsü yenmek için fedakârlıklar yapılmalı ki tamamen barış içinde yaşayabilelim. Aklımızda bulaşıcı hastalık endişesi olmasın, ilerleyebilelim ve Oasis’in parlak geleceğine varalım.”

Ekrandaki yüzünün görüntüsü altında, Oasis’in ilkesi olan sözler büyük harflerle, DB’nin mavi takım elbisesinin üzerine sade bir siyahla basılmıştı ve arkadaki beyaz duvarla denge oluşturuyordu: *Düzen olmadan, Refah olmaz; Adalet olmadan, Barış olmaz.*

Yanımda her taraftan sıkıştıran insan kalabalığının derin nefesler alarak, karşılarına çıkacak yüzleri beklediğini görüyordum.

“Oasis, size bu semtten çıkan kobayları sunuyorum.”

DB kayboldu, yüzünün yerine altı farklı surat geldi. Altlarında ilk adları ve seri numaraları listelenmişti.

X geni pozitif çıktığında, gerçek soyadlarımız bizden alınıyor, yerine dört haneli bir seri numarası veriliyordu, böylece daha kolay kayıt altında tutuluyorduk.

Gözlerim o suratların üzerinde gezindi; seri numaraları arkasında bulanık kaldı.

Genç, koyu renk saçlı ve çenesini sıkmış bir adam.

Boş bakan, kalın ve kızıl saçları omuzlarında kıvrılan, genç bir kadın.

İlkinden yaşı biraz daha büyük, esmer tenli, sakin görünümlü bir adam.

Benim yaşlarımda, keskin yüz hatlı, koyu kahverengi saçlı omuz hizasında küt kesilmiş bir genç kız.

Kalbim adeta durdu. Elimde olmadan geriye bir adım atarak insanlara çarptım ama umurumda değildi.

O kız... Yeşil gözleri parlıyordu, yüz hatlarında bir kızgınlık ifadesi vardı.

Ciğerlerime nefes çekme yetimi kaybettim.

Kızgın, koyu saçlı, yeşil gözlü ve sert çeneli kız... Farklıydı ama bir yandan da inanılmaz derecede aynıydı.

Kızın resminin yanındaki isim, sanki kemiklerimin üzerine oyuldu. Âdeta bir bıçak o ismi benim etime kazıyor gibi hissettim: Quincy.

Dördüncü kobay bendim.

4

Dış Mıntika'da elektrik santralinde benim çalıştığım oda, siyah camdan yapılmıştı. Böylece içeri herhangi bir ışık girip yansıma yaparak güvenlik kameralarına engel olamıyordu. Camdan bakınca hiçbir şey göremiyordum fakat camın ardında oturan yöneticilerim beni görebiliyor, işimi doğru yaptığımdan emin olmak için sürekli izliyorlardı.

Şu anda, karanlık bana koruma sağlıyordu. Güvenlik odasının hareketsiz sakinliği içinde oturuyor; uyandırılmayı, bir hatamın uyarılmasını, bir tür açıklama yapılmasını bekliyordum. Ama olmadı, ne kadar uzun süre otursam da kalp atışlarım bir türlü yavaşlamıyordu.

Giden kobaylar geri dönmezdi. DB bunu kendi söylemişti. İnsanlar kobaylardan bahsederken fedakârlıktan, kahramanlıktan bahsederler ama geri dönmekten asla bahsetmezlerdi. Kobaylar seçilir, Laboratuvarlara gönderilir ve bir daha görülmezlerdi.

Tedavi arayışı acımasız olduğu kadar aralıksızdı. Virüsün acıması yoktu; bu yüzden de ona karşı savaşmak için, onun kadar acımasız olmaktan başka seçeneğimiz kalmıyordu.

Çalışırken ne zaman izlendiğimi asla bilemezdim. Bu yüzden yumruklarımı sıkıp monitörleri izlemeli ve yüzümü herhangi bir ifadeden yoksun tutmaya gayret etmeliydim.

Fakat şu an tek düşündüğüm, bu durumu Aaron'a nasıl açıklayacağımdı.

Saatler sonra, hâlen ekranları sakince izliyordum. Mesaim bitmek üzereydi ve bu odadan kurtulma hevesim, kanımı kaynatıyordu. Bu küçük, karanlık oda bana artık bir hapisane gibi geliyordu. Panikten dolayı kapalı alan korkusu duyuyordum ve hemen çıkıp gitmemek için kendimi zor tutuyordum. Vardiyamın dolmasına sadece kırk dakika kalmıştı ama bu dakikalar bir ömür gibi uzuyor, bitmek bilmiyordu.

Hareketsiz oturmak için kendimi zorladım. Önümde sıralı ekranlar, Selyan Şehri'ni tüm ihtişamıyla gözler önüne seriyordu. Ama buraya hayran hayran bakayım diye burada değildim; işaretleri izliyordum. Işıkların parlayıp sönmesini, kısılmasını ve sortilere herhangi bir hasar olup olmadığının işaretlerini takip ediyordum. Gözlerimi dikip manzaraya baktım. Sanki eriyip ekrandan geçebilecek, bir zamanlar bana da ait olan dünyaya girebilecektim.

Işık Şehri, selyandan yapılmıştı. Bu, berrak, cam gibi ve öyle güçlü bir malzemeydi ki hiçbir şey onu kıramıyordu. İnsanlığın gördüğü en güzel, en aşılmaz kenti inşa edebilme amacıyla özel olarak yapılmış bir maddeydi. Ama Dış Mıntıka'dan bakınca Selyan Şehri elmaslardan yapılmış gibi görünüyor, Kurucu Kuleler'in mükemmel hatları, gün ışığında parlıyordu. Şehir ve kuleleri, Oasis'in temsil ettiği şeyleri simgelemek içindi: Güzellik ve güç, birlikte var olabilirdi; her bir yurttaş ilkelere dikkatle uyduğu sürece, mükemmellik imkânsız değil, erişilebilirdi.

Kurucu Kuleler, Oasis'in dört ilkesinin fiziksel tecellisini ortaya koymak için yapılmıştı: Bunlar Düzen, Refah, Adalet ve Barış'tı. Her bina, bir erdemin adını taşıyordu. Kuleler o kadar yüksek ve parlaktı ki ne kadar uzağa gidersen git, günün hangi vaktinde bakarsan bak her yerden görebilirdin.

Fakat tüm o ışığın bir yerden gelmesi gerekiyordu. Enerji santralinin Şebekesi, her gün Selyan Şehri'ne yirmi bin mega-

vattan fazla elektrik gönderiyordu. Bu da Dış Mıntıka'daki iki milyondan fazla eve enerji vermek için yeterli bir güçtü. Ama içeride elektrik her şeyi çalıştırıyordu. Işıklar daha parlak, daha büyük ve daha detaylıydı. Selyan Şehri'nde ışık her yerdeydi. Hiçbir girintisinde ya da çıkıntısında gölgeye yer yoktu. Geri kalanımızın içinde yaşadığı gölgeler orada bulunmazdı. Ve tüm bu ışıklar bir bedel karşılığında elde ediliyordu.

Sistem öyle karmaşık ve öyle hassastı ki sürekli gözlem altında olması gerekiyordu. Benim görevim, Şebeke'nin, Selyan Şehri'nde hiç kapanmamasını sağlamaktı. Her şeyin elektrik enerjisiyle çalıştığı o yerde, eğer şebeke kapanırsa kaosun içine düşerlerdi. Eğer bu olursa, en kısa sürede tamir etmek benim görevimdi.

Dış Mantıka'daki toplam altı tane enerji santralinin her birinde, benim yaptığım işi yapan bir kişi bulunuyordu. Her birimiz, Selyan Şehri ya da İç Mıntıka'da birer bölümü gözlemlemek için atanmıştık. İç Mıntıka dört kısma ayrılmıştı, Kuzey, Güney, Doğu ve Batı. Selyan Şehri ise iki bölümden oluşuyordu: Doğu ve Batı. Dış Mıntıka'nın öte yanında bir yerlerde, başka birisi de benimkine benzer bir ekranı izliyor, kendi bölümlerinde güç kesintisi olmasın diye monitördeki değişimleri takip ediyordu. Bu işi üç yıldır yaptığım hâlde, şehir ışıklarına baktığımda hâlâ kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Herhangi birinin de görüp göreceği en güzel şey olmalıydı. Elmaslar ve altınlar birlikte eritilmiş gibi görünüyordu.

Ve şimdi şehrin içinde insanlar vardı. Işık ve güç balonunun içinde yaşıyor, nefes alıyor, çalışıyor ve buna alışıyorlardı. Selyan Şehri, İç Mıntıka gibi değildi. Ev ya da apartmanlar yoktu. Ama Oasis'in en önemli, en güçlü insanların işlerini yaptığı yerdi. Yeni kanunların çıkarıldığı, adaletin dağıtıldığı, Oasis'in tüm ekseninin etrafında döndüğü bir bütünlüktü.

Ben orayı artık asla göremeyecektim. Yıllarca Işık Şehri'nin caddelerinde yürüyeceğim günün hayallerini kurmuştum. Fakat artık şimdi bir kobay olarak, tedavi adına harcanan bir başka kurban olarak, asla orayı göremeyecektim.

Bir an tamamen karanlığa gömüldüm. Aynı anda tüm monitörler kapandı. Yerimden sıçrayıp sandalyemi devirdim. Bir dakika boyunca tek duyduğum, kendi kalp atışımdı. Kalbim göğüs kafesime bir çekiç gibi vuruyordu.

Birden, histerik hâlde, Tedavi Araştırma Laboratuvarı'ndan bilim insanlarının içeri dalıp beni götüreceklerini ve onları durduracak gücüm olmadığını düşünmeye başladım. Sonra monitörler hayata dönmüş gibi titreşti. Fakat ekranlar açıldığında, artık Selyan Şehri'nin ışıklarını göremiyordum. Bunun yerine, siyah ekranın üzerinde beyaz yazılarla bir tek cümle yazıyordu.

Sırlar olmadan, Barış olmaz.

Altında, her biri diğerinden büyük ve birbirini saran üç çember vardı. Ötesinde ise ekranın sol altı köşesine doğru, küçük, önemsiz görünen bir x işareti mevcuttu.

Ama önemsiz değildi. Hafızam, bu sabah kalabalığın arasındaki itiş kakışa beni geri gönderdi. Hatıralarımı geri sardı. Enerji santraline doğru giderken, yüreğim ağzımda, kendi resmimin kobaylardan biri olarak gösterilişini ve Oasis yayını sırasında simgenin hemen altındaki küçük x işaretini anımsadım.

Gördüklerimi hazmedemedi ekranlar normale döndü ve Selyan Şehri'nin yana doğru kayan bir görüntüsünü gördüm. Az önce ne olmuştu öyle?

Arkamdaki çıkış kapısından içeri bir görevli dalarken, irkilerek nefesimi verdim. Düşünmeden kapıya koştum. Dışarı çıkmam gerekiyordu, ne olduğunu öğrenecektim. Hatamın farkına

varamadan, görevlinin elindeki cop, kaburgalarımın indi ve beni savurup karşı duvara uçurdu.

Bana doğru geldiğini görecektim kadar başımı kaldırdım. Hemen sonra, görevlinin kolu arkadan tutuldu ve silahı odanın içinde fırladı. Yetkili birden kapıya yapıştı.

“Ne olduğunu açıklar mısınız?” diye hırladı öfkeli bir ses. “Neden işinin başındaki bir kıza saldırıyorsun?”

Aaron.

“Efendim, o bana saldırmaya çalıştı.” Yetkili, kolu bükülüp sırtına dayanmış hâlde homurdandı.

Aaron kısa süre bana baktı ve ben dikkatlice başımı yana salladım. Kaburgam acırken, nefes almaya çalıştım.

Aaron, görevlinin kolunu daha sıkı tuttu ve yine acıyla hırlamasına neden oldu. Sonra kulağına eğilip bir şey fısıldadı.

“Hayır efendim,” diye mırıldandı yetkili, acı dolu bir sesle.

Aaron, yetkilinin kolunu bıraktı, gitmesine izin vermek için onu kapıya doğru itti.

“Yöneticine, benden bilgi alacağını söyle,” diyerek, yetkiliyi kapıdan dışarı attı ve kapıyı arkasından çarptı.

Derin bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalışırken, omuzlarının inip kalkmasını izledim. Ardından, bana doğru döndü.

“İyi misin?” Kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Temkinle kalktım, yan tarafım acıyordu.

“İyiyim,” diye yalan söyledim, acıyı bastırmak için dişlerimi sıkarak.

“Güzel.” Aaron başını salladı. Bir an bana bakarak gözlerini kırıştırdı ve kendini toparladı. Gözlerindeki değişimi görebiliyordum, bana bakarken ağzının kenarları yukarı kıvrılmıştı.

“Selam.” Beni ilk defa görmüş gibi gülümsedi. Sanki hiçbir sorun yokmuş, yan tarafımda şimdiden bir morartı yokmuş gibi.

“Selam.” Ben de gülümsemeye çalıştım, mavi gözlerindeki ifadeyi aynen yansıtmaya çalıştım. Öne eğildi, elini yanağıma koydu.

Aklımı kurcalayan çok fazla ses vardı. Bulaşıcı hastalıkla, virüsle, hayatımda sevdiğim tek çocuğu, sırf kendimi geri çeke-meyecek kadar aptal ve bencil olduğum için öldürmekle ilgili sesler...

Bu yüzden kendimi çektim ve gözlerindeki hayal kırıklığını fark etmiyormuş gibi yaptım.

“Hazır mısın?” diye sordu ve sanki ona bir tür teselli verme-liymişim gibi parmaklarımı sıktı.

Arkadaki monitörlere bir bakış attım. Hepsi düzgün işliyordu ve bir an, acaba hepsi benim hayalimde mi oldu, diye merak et-tim. Ama gözlerimi kırıştırdığımda, gözkapaklarımın arkasında küçük, kırmızı x işaretini hâlâ görüyordum. Bu değişik damga, tüylerimi ürpertiyordu.

“Hazırım,” diye fısıldadım.

5

Biliyor muydu?

Ona söylemeliydim.

Kayıt işleminden geçerken kimliğimi tarattım. Aaron'un mavi üniformasındaki rütbe işaretleri, ona zaten serbest geçiş hakkı veriyordu. Sol kolunun üst kısmında yedi tane siyah şerit vardı ve onlara uyumlu, derisinin üstüne işli yedi siyah işaretin üstüne yerleştirilmişti.

Kocaman gri binanın dışına sessizce çıktık. Enerji santralinin kapılarından çıkarken hiçbir şey konuşmadık. Dış Mıntıka'nın sokaklarına dönene kadar Aaron konuşmadı.

“İyi olduğuna emin misin?” Yukarıdan bana baktı, gözlerinde kaygı vardı. Başını bana doğru eğerken, altın rengi saçlarına gün ışığı değiyor, benim nefesim ise göğsümün içinde bir ağırlık duruyordu.

Ona söylemeliydim. Hemen şimdi. Mükemmel bir andı. Ben söylerdim, o da durumu çözerdi; Aaron her şeyi çözüyordu çünkü.

İleriye, duvarın ardında güneş batarken kararan Dış Mıntıka sokaklarına baktım. Işığın olmayışı sokaklardaki kirin net bir şekilde görülmesini engellese de gözlerimi kapattığımda hâlâ aynı yerdi. İnsanların kavga ettiğini duyuyordum, uzaklarda bir yerde bir çocuk ağlıyordu ve burası çürük şeyler gibi kokuyordu.

Aaron hâlâ bana bakıyordu, yüzünde sorgulayan bir ifade vardı.

“Ne düşündüğünü söyle bana,” dedi. Beni, daha güvenli olan koğuşlara doğru götürüyordu. Ancak bu sokaklardayken de aşırı derecede gözlemciydi, kötü bir şey olmasını bekliyordu.

Sadece derin bir nefes aldım, göğsümdeki sıkışmayı geçirmeye çalıştım ama yapamıyordum. “Sadece tedavinin bulunmasını bekleyemiyorum.”

Yalanım, içimi bulandırdı.

Aaron bana sertçe baktı. Bunu söylememeliydim.

Dokuz ay önce Aaron’la ilk tanıştığımda, benimle yakınlaşmaya hiç niyeti yoktu. Tüm bunlar aslında hiç olmayacaktı. Aaron, kurmakta oldukları yeni bir programa ekip elemanları aramak için koğuşlara gelmişti. Durağan çocuklarını eğiterek görevli yapıyorlardı. Böylece Dış Mıntıka kendi asayişini kendisi sağlayacaktı. Koğuşlardaki tüm kızlarla mülakat yaptı ama benimle iki kez görüştü.

Daha sonra bana, hiç şansım olmadığını söyledi. Program, atletik olarak yetenekli, çok ağır eğitim vermelerini gerektirecek çocukları arıyordu. Ben bir altmış boyunda ve çelimsizdim, asker olacak yapıda olduğum söylenemezdi. Ama bir şekilde dikkatini çekmiştim ve mülakatlar sona erdikten sonra bile gelip beni görmeye devam etti.

Oysa ben hâlâ Durağan’dım; o da hâlâ Safkan’dı.

Saklamak zorunda kaldık, ilişkimiz yasa dışıydı. Fakat bunu eninde sonunda öğreneceklerdi. İkimiz de biliyorduk. Böyle bir şeyi sonsuza dek saklayamazdık. Tek umudumuz, onlar öğrenene kadar tedavinin çoktan bulunmuş olmasıydı. Yine de bu durumdan nefret ediyordum. Gizlenmek, saklamak ve yalan söylemek; onu sevmek ama bir türlü onunla yan yana olamamak. Fakat ne zaman Aaron’ı bu işin kötü bir fikir olduğuna ikna etmeye çalışsam, bensiz yaşayamayacağını söylüyordu.

Bu yüzden de virüs hiç yokmuş gibi davranmaya başladık. Ben Durağan değilmişim, o da Safkan değilmiş gibi. Safkanlar ve Durağanlar arasındaki kalın ve kesin çizgi yokmuş gibi yaptık, aynıymışız gibi; ki onunla birlikteyken gerçekten de öyle hissediyordum.

Ama Oasis bize hakikati hatırlatıyordu. Sokakta bana ‘güvenli’ bir mesafede durması gerekirken... Bizden haberi olmaması gerektiği için Aaron’un babasıyla tanışamazken... Aaron akşamları evine, ait olduğu İç Mıntıka’ya gittiğinde... Görevliler sırf üzerlerine doğru hızlı yürüdüğüm için copla bana vururken ama o kapıdan girdiği anda asilzade muamelesi görürken... Sırf bende X geni var ama onda yok diye... Virüsten nefret ediyordum. Sevdığım çocukla aramda olan bu ayırmadan nefret ediyordum.

“Sana söylemem gereken bir şey var,” dedi Aaron.

Koğuşları ileride görebiliyordum.

“Nedir?”

“Dış Batı Mıntıka’da çocukları eğitiyorlar. Programı daha önce geçmiş, onlara yardım edebilecek birilerine ihtiyaçları var.”

Kalbim ezildi.

“Sen de onlarla gideceksin.”

“Mecburum.” Omuz silkti. “Bana ihtiyaçları var.”

Asıl benim sana ihtiyacım var, diye düşündüm, ağlamamaya çalışırken.

“Hey,” dedi. Etrafına bakındı ve beni karanlık bir ara sokağa çekti. İki çöp tenekesi arasında durana dek beni çekmeye devam etti ve kimsenin bizi görmeyeceğinden emin olmak için tekrar arkaya baktı. Ancak yoğun saatler geçmiş, sokaklar sakinleşmişti ve bu ara yol da bir yere çıkmıyordu.

Bir an hareketsiz durdu. “Seni seviyorum,” dedi sessizce. “Ve bir iki hafta içinde geri döneceğim, merak etme.”

Korkuyordum. Virüsten, ona bulaştırmaktan, bize dair gördüğüm tüm kâbusların gerçek olmasından...

“Hışt,” diye fısıldadı. “Endişelenmeyi bırak.”

Aaron, Selyan Şehri gibiydi. Altın renginde ve güzeldi. Mükemmeldi. Şahit olana kadar varlığına inanmadığınız bir mükemmellik. Bronz teni, altın rengi saçları ve gerçek olamayacak kadar güzel mavi gözleri vardı. Yüksek elmacık kemikli, düzgün burunluydu. Fazlasıyla kusursuzdu.

Şanslı olduğumu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Yedinci Kademe bir görevliydi, yani mevcut görevli rütbeleri arasında en üst seviyede, bir Seçkin’di. Bana karşı iyi ve kibardı. Önemli bir işi olduğunda uzaklara gitmesi gerekse de ne vardı ki bunda? O hâlâ benim Aaron’ımdı.

“Şimdi iyi misin?” dedi, bana şöyle bir bakmak için biraz gerileyip. “Kaygıların geçti mi?”

“Evet.” Başımı salladım ve gülümsedim ve yine gülümsedim, bana inandığını belli eden şekilde o da bana gülümseyene kadar.

Arka cebindeki telefonu çaldı. Ne olduğunu bilmek için telefona bakması gerekmiyordu bile.

“Gitmem gerek.”

“Sorun değil,” dedim. “Git.”

“Sağ ol.” Bana hızlıca veda edip uzaklaştı. Tekrar ana caddede kayboldu. Ona yol açan kalabalık arasındaki itiş kakışa karışıp beni ardında bıraktı.

Sırtımı pis duvara daha sertçe yasladım, duygularımın kontrol etmeye çalışırken gözlerimi sıkıca kapadım ve ellerimi yumruk yaptım. O yürüyüp giderken, şu tarifsiz his içimde kabarıyordu.

O gittiği anda nefes alamıyormuşum, yer çekimi birden beni toprağa gömmeye çalışıyormuş, ve dünyanın rengi çekiliyormuş gibiydi. Acaba kendimi bir daha iyi hissedebilecek miydim?

6

Çok geçmeden fabrikanın ardında bıraktığı hurda yığının üzerine tırmandım ve oturup gözlerimi Selyan Şehri'ne kilitledim. Yıllardır âşık olduğum kente bakarken derin nefes almaya, titreyen ellerimi yatıştırmaya çalıştım. Dört Kurucu Kule, karanlık göğün üstündeki sade ve zarif görüntüsüyle, çok şey vaat ediyordu. Ama biz hâlâ buradaydık, onlar ise hâlâ orada... Görünen o ki verdikleri sözler, bizim içinde barındığımız gölgelere kadar erişmiyordu.

Bunu birçok kez yapmıştım. Burada saatlerce oturup düşünmüş, geleceğimin nasıl olacağının hayalini kurmuştum.

Şimdi ise bir 'geleceğimin' olacağından bile emin değildim.

Ömrümde kırk kere, Semt Seçimleri'nde tercih edilme ihtimalim olmuştu. O sırada bir ara, listede asla yer almayacağımı düşünür hâle gelmiştim. Fakat şimdi birdenbire listede çıkmıştım.

Dizlerimi karnıma çekerken, aklım tekrar ana caddedeki canlı yayında çıkan görüntüme geri döndü. Koğuşlarda hiç ayna yoktu. Bu yüzden son on yıldır kendimi tek gördüğüm yer, pencere camlarındaki ve enerji santralindeki monitörlerdeki çarpık yansımadan gözüme işenlerdi.

Canlı yayında gösterilen resmim, altı ay öncesine ait olmalıydı. İşçilerin takibini sağlamak için enerji santralinde her yıl kimlik fotoğrafları çekilirdi. Fotoğrafı aldıkları yer orası olmalıydı. Ben resmi hiç görememiştim bile.

Monitörde yazan mesajı düşündüğümde, nefesim içimden titreyerek çıktı ve kollarımla dizlerimi sardım. Birdenbire üşü-

inüştüm. Herhâlde birisi sunuculara sızmış olmalıydı. Belki de Damgalılardan birisi, cezasına öfkelenmişti. Yine de nasıl yapabiliyorlardı ki bunu? Ana bilgisayar, Selyan Şehri'nin en son teknoloji güvenlik uzmanlarınca geliştirilmişti ve onu kırmaya teşebbüs etmek için bile yeterli teknoloji Dış Mıntıka'da bulunmuyordu.

O zaman kimdi? İç Mıntıka'dan biri mi? Mesajın anlamı neydi hem? *Sırlar olmadan, Barış olmaz*. Oasis'in ilkesinden uyarlandığını anlamıştım ama ne demek istendiğini ve kimin, neden o sözü böyle çarpıttığını çözemedim.

Kendimi hasta hissediyordum. Selyan Şehri'ne odaklanmaya çalıştım, Aaron'ın içeride olduğunu, orada yaşadığını hayal ettim. Sonra, öyle olmadığını hatırladım.

Terk ettiğini hatırladım.

Sonra benim de yakında ayrılacağımı, Laboratuvarlara gideceğimi anımsadım.

Birisi beni boğazlıyormuş gibi hissediyordum.

Oasis, Selyan Şehri, tedavi: Uğruna yaşadığım şeyler bunlardı. Beni ne olursa olsun devam etmeye, nefes almaya, yaşamaya teşvik eden şeylerdi. Bunlar benim için her şeydi.

Fakat görecektik kadar uzun süre sağ kalamayacağım bir şey uğruna nasıl yaşayabilirdim?

7

Ertesi gün işe tekrar gittiğimde, her yerde görevliler vardı. Tüm binada güç kesilmişti. Yöneticiler herkesi izliyorlardı. Bu sabotajın içeriden biri tarafından yapıldığından eminlerdi. Temiz cam kapılardan geçerken, havadaki korkunun kokusunu almak mümkündü. Burada, enerji santralinde bile selyan maddesi çok pahalıydı.

Kayıt sırasında yanıma bir görevli atadılar, çalıştığım odaya kadar beni takip etti. Ellerini arkasında bağladı. Ölü gibi gözlerle, dümdüz karşıya bakıyordu ama şahin gibi beni gözetlediğinin farkındaydım.

Görevlilerin virüsten korktuğunu herkes bilirdi. Kabahatlerinin ya da eksikliklerinin cezası olarak Dış Mıntıka'ya çalışmaya gönderilmiş kişilerdi onlar. Hastalığın bulaşmasından korkuyorlardı, bize bu kadar yakın olmaktan korkuyorlardı, bizim virüsü etkinleştirmemizden, korkunç ve kokuşmuş bedenlerimizin yanı başında ölmekten korkuyorlardı.

Ama onları suçlamıyordum.

Güvenlik monitörlerine bakarken ekrandaki yansımamı fark edip kendime baktım. Gözlerime baktım, yeşil olduklarını biliyordum ama monitörden bakınca anlaşılmıyordu. Canlı ya-yındaki fotoğrafın anısı ile bu çarpık görüntü arasında, ikisini birleştiren bir resim oluşturmaya çalışıyordum ama yapamıyordum.

Hem yapabilsem de nasıl görünecektim ki? Sırrı olan bir kız gibi mi? Alınıp götürüleceği gerçeğini, sevdiği kişiye söylemeyen bir kız mı? İnsanlığı yok edebilecek bir gene sahip olan ama

yine de çözüme yardım etmek için yapabileceği tek şeye karşı da isteksiz olan bir kız mı?

Ben bir kobaydım. Kendi çarpık yansımana bakarak, kendime bir kez daha söyledim. “Ben bir kobayım.”

Başımı çevirdim ve Selyan Şehri’nin ışıklarına baktım.

Selyan Şehri’nin güneş batarken ışıltılı güzelliği neredeyse beni uykuya daldıracaktı ki yine oldu!

Odanın zifiri karanlığında göremediğim masayı ellerimle kavradım. Arkamdaki görevlinin sertçe nefes alışını duydum. Kaldırdığı silahının metalik tıkırtısını işittim ama ateş edebileceği bir şey yoktu.

Birden ekranlar aydınlanıp beni kör etti.

Işık olmadan, tutsaklar olmaz. 10/12/0000

o o o

Bütün bina içeriden kilitlendi.

Sunucular yeniden başladığında ve ışıklar tekrar yandığında, yöneticiler kapıları kapatıp bunu kimin yaptığını tespit edene kadar tüm çıkışları kilitlemişti.

Ama ben, binanın içinden birinin yaptığını sanmıyordum.

Görevliler, tüm işçileri, şebeke dışındaki binalar için jeneratörlerin üretildiği ana kata götürdü. Herkes dehşet içinde ve şaşkın görünüyordu. Görevliler duvar boyunca dizilmişti. Bir saat öncesine dek benim başımda nöbet tutan görevli, odanın ön tarafında başka idareciyle sessizce konuşuyordu.

Tüm işçiler, eğitimler sırasında öğretildiği gibi, odanın ortasında omuz omuza duruyor ve ne olacağını sabırsızlıkla bekliyorlardı. Bizi tek tek sorgulayacaklar mıydı? Öyle olursa mutlaka iş çok uzun sürerdi. Ama başka türlü, ne olduğunu nasıl ortaya çıkaracaklardı?

Sonunda yöneticiler bize döndü, baş idareci başını salladı. Bir an, bana doğru başını salladığını sandım ama üzerinde durmadım. Ta ki, görevlilerden biri doğruca üzerime yürümeye başlayana kadar. Benden neredeyse otuz santim uzun olan erkek görevli, tek kelime etmeden beni kalabalığın arasından çekti. Başka birkaç işçiye çarpa çarpa beni odanın ortasına doğru sürükledi. Onun tutuşuna karşı koymaya cüret etmedim. Fakat beni kır saçlı, uzun ve ince bir kadın yöneticinin önünde durdurduğunda, acaba kaçsam mı diye düşünmeye başladım.

“Bu sabah ne olduğunu bana açıkla.” Sesi ruhsuzdu.

Bir an zihnim tamamen boşaldı ve tek düşünebildiğim şey, gri pantolonuma diktiğim gizli cepte, kalçamın üstünde duran bıçağımdı. Birden, sanki bıçağı görüyorlarmış gibi hissettim.

Ama nihayet aklım sorulan soruya yetişti ve üniformamın dikiş yeriyle oynayarak konuşmaya başladım.

“Binada güç kesildi ve monitörler kapandı.”

“Nasıl?” dedi.

“Bilmiyorum.”

“Güç kaybıyla bir alakan var mı?”

Başımı kaldırıp ona baktım; gözlerini üzerime öylesine bir kasıtle dikmişti ki acaba ona söylediğim şeyin bir önemi var mıydı? O çoktan kararını vermiş görünüyordu.

“Hayır, tabii ki yok! Nasıl olduğunu hiç bilmiyorum.”

“Bu işte kimin parmağı var, biliyor musun?”

“Hayır,” dedim. Ancak aklımın gerisinde bir yerde, cevap hakkında bir fikrim olduğunu düşündüren ve tam olarak adını koyamadığım bir şey vardı.

“Mesaj neydi peki?” dedi.

Bundan bahsetmesine şaşırmıştım.

“Ben” O anda boğazım düğümlemişti. “Bilmiyorum.”

“Ne yazıyordu?”

“Hatırlamıyorum.”

“Hayır, hatırlıyorsun.” Sakin yüz ifadesinin ardında, kahverengi gözleri taş gibi görünüyordu.

“Işık olmadan, tutsaklar olmaz,” dedim boğulur gibi.

“Götürün onu,” diye emretti yönetici, bana öfkeyle bakarak. İki görevli derhâl kollarımı tuttu. Onlara baktım.

“Ne? Ben kötü bir şey yapmadım!”

Yönetici sakin sakin beni inceledi. “Sen bir terör sloganını alıntılıydın. Oasis’e ve vatandaşlarına karşı bir tehdit unsuru olma şüphelisisin. Kanıtlar aksini gösterenedek tutuklusun.”

“Ben bir şey yapmadım!” diye çılgılık attım. Kollarımı görevlilerden kurtardım. Başka bir tanesi ileri atlayıp beni önden tutmaya çalıştı ancak ben düşünmeden yumruğumu kadının yüzüne geçirmiş ve onu masaya savurmuştum. Beklediğimden daha hızlı geri fırladı ve belime doğru atlayıp ikimizi de yere çaktı.

Diğer görevlilerin beni sürüklediğini, alıp götürmeye çalıştıklarını hissediyordum. Ama benim daha çok umursadığım, görevlinin yumruğunu yüzümün yanına sallamasıydı. Kolunu tuttum ve kalçamı bükerek onu solumdan fırlatıp attım. O hızla görevlinin üstüne çöküp, direğimi sağ yanağına geçirdim. Bundan sonra, iki meslektaş beni tutup geri çekti.

Görevlilerden biri beni duvara itti ve döndürüp yüzümü duvara vurarak, ellerime kelepçe taktı.

“Bırak beni!” diye haykırırken, ensemdede keskin bir acı hissettirdi ve dünya karardı.

8

Çarpan kapıların sesi ve birinin bağırması üzerine uyandım. O kadar hızlı doğruldum ki kafamı üstteki demir direklere vurdum. Beyazlığa bürünmüş odada, kafam karışık hâlde gözlerimi kırıştırdım. Etrafıma karşı bir ‘terslik’ hissine bulaşmıştım.

Sonra hatırladım. Işıkların kesilmesini, mesajı, kapıların kilitlenmesini, kavgayı ve sonra... Hiçliği.

Karşılık vermemi engellemek için bana bir tür sakinleştirici vermiş olmalıydılar.

Kanayan parmak eklemlerime baktım ve midem yerinden oynadı. Ne yapmıştım ben böyle? Enerji kesintisi konusunda masumiyetim kanıtlanırsa bile, Oasis görevlilerine saldırmıştım. En azından ondan dolayı suçluydum.

Hapsedildiğim alanda etrafa bakınırken nefesimi normalleştirmeye çalıştım. Beni bir cezaevine sevk etmeden önce ne kadar süre burada tutacaklarını merak ettim. Duvarlardan üçü düz, gri betonu. Duvarın biri ise selyandı. Bu cam, enerji santalindeki aksine çift taraflıydı, yani tutuklular da kendilerini izleyen görevlileri izleyebiliyordu.

Ama orada kimse yoktu.

Ben bunu düşünürken, birisi benim hapsedildiğim yerin ilerisindeki salona, mavi gözleri ve yakıcı öfkesiyle daldı.

Aaron.

Camın iç tarafındayken onu duyamıyor ama başka bir görevliye, kapıyı açma emri verdiğini görebiliyordum. Kapı açıldığında Aaron hemen içeri girip kapıyı arkasından kapadı.

Bana döndüğünde omuzları inip kalktı. İçinde yanan öfkeyi güçlkle zapt edebildiğini görebiliyordum. Geriye doğru küçük bir adım attım.

“Sen ne yaptığını zannediyorsun?”

“Aaron, ben”

“İhanet şüphesi ve saldırıdan tutuklandığını söylediler bana. Sadece bu da değil, bir de senin kobay olduğunu söylüyorlar. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Aaron, lütfen açıklamama izin ver”

“BUNUN NE DEMEK OLDUĞUNU BİLİYOR MUSUN?”

Sesi karşısında korkup sindim.

“Evet,” diye fısıldadım, tepeden tırnağa titreyerek. “Ne demek olduğunu biliyorum.”

Yüzünü benden çevirdi, ellerini saçları arasından geçirdi, tek titreyen ben değildim.

“Kendini öldüreceksin,” dedi sarsak bir sesle. “Farkında mısın bunun? Kendi hayatınla oynadığının farkında mısın?”

“Aaron, üzgünüm. Ne oldu bilmiyorum.”

“Neye, Quincy? Seçime mi yoksa bir görevliye saldırdığına mı? Çünkü ilkinı anlayabiliyorum ama Oasis adına, hangi akla hizmet gidip bir görevliye saldırdın?” Sesindeki tiksinti kesin olduğu kadar, açık ve netti. Benimse göğsüm sıkışmıştı, gözlerimden yaşlar geliyordu.

Burun deliklerinden nefes verdi, hatasını anlayıp gözlerini kapadı.

“Bak, bağırdığım için özür dilerim. Ama ben seninle nasıl başa çıkacağım, artık bilmiyorum.” Hüsranla elleriyle suratını kapadı.

Duvara dayalı ranzaya oturdum. Düzgün düşünmeye çalışarak, dirseklerini dizlerime dayadım. “Bana yapabilecekleri bir şey yok, Aaron. Zaten seçildim bile, başka bir şey yapamazlar.

“Nakil verilerini hızlandırıyorlar,” dedi ölü bir sesle.

“Ne?”

“Seni haftaya nakledecekler.”

“Bu nasıl olur? Yapamazlar, bana bir ay ihbar süresi vermeleri gerek.”

“Halka karşı tehdit oluşturunca gerekmiyor.”

“Halka karşı tehdit mi?”

“Sebepsiz yere bir Oasis görevlisine saldırdın.” Aaron artık bana bakmıyordu bile.

“Yapmadığım bir şey için beni hapse atacaklardı!” İtiraz etsem de öfkem korkumun içinde kayboldu.

“Ben bu duruma karşı mücadele edeceğim Quincy, ama benim yapabileceklerimin de sınırı var.” Şimdi bana bakmıştı ancak gözlerindeki hayal kırıklığı ifadesi, keşke bakmasaydı dedirtiyordu.

“Aaron.” Ayağa kalkıp ona doğru uzandım. Hangimizin teselli edilmesi için bunu yaptığımı bilmiyordum.

“Yapma,” dedi ellerini benden uzaklaştırarak. “Artık seninle ne yapacağım, bilmiyorum.” Gözlerini kısa süre kapadı, sonra görevliye, kendisini çıkarmasını işaret etti ve başka tek kelime etmeden gitti.

Kendimi yatağa geri bıraktım. Başım ellerimin arasında, kalbim süratle atıyor ve nefes alamıyordum. Düşünebildiğim tek şey, yüzündeki o ifadeydi; başka insanların da yüzlerinde gördüğüm ifade. Yüzlerce kişi bana öyle bakmış ama Aaron hiç öyle bakmamıştı, bir an bile.

Bakışlarında tiksinti vardı.

9

Volta atıyordum. Köpürüyordum. Derimin altında yağ gibi yoğun, siyah ve çirkin hiddeti hissediyordum. Daha derine batmayı engellemeyi deneyemeyecek kadar da tükenmiş durumdaydım.

Nasıl cüret ederlerdi? Benden her şeyimi almaya nasıl cüret ederlerdi? Onu bana yüz çevirtmeye nasıl cüret ederlerdi?

Bunlar benim tercihim değildi. Bu hayatı ben istememiştim, bir kobay olmak istememiştim, hiçbirini istememiştim.

Fakat seçim şansım olmamıştı.

Yumruğumu selyan cama vurarak, avazım çıktığı kadar haykırdım.

O gittiğinde artık kontrolü kaybetmiştim. Hayatımın dar-madağın oluşunu seyrediyordum, parçalar birer birer dağılıyor ve bana hiçbir şey kalmıyordu.

Acı zamanla öfkeye döndü, öfke hiddete. Sonunda buradan çıkmak tek düşünebildiğim şey hâline geldi. Her şeyden çıkmak... Artık benden bu kadardı. Bu hücreyle, beş para etmez işimle, Durağanlarla, Dış Mıntıka'yla işim bitmişti.

Selyan duvarı dövdüm ve boğazım acıyana kadar çığlık attım ama hiç kimse yüzünü bile göstermedi.

Aaron gitmişti ve kimse beni duymuyordu.

o o o

“Kalk,” dedi kaba bir ses, beni uyuduğum köşeden sürükleyip kapıya doğru iterek.

İleri doğru sendeledim ve dengemi sağlamaya çalışırken gözlerimi kırıştıtararak uykumu kaçırdım. Bir ara uyuyakalmış olmalıydım ama hatırlamıyordum.

“Ne oluyor?” diye sordum, ellerimi havaya kaldırıp.

“Serbest bırakılıyorsun,” dedi. “Ellerini uzat.”

Yavaşça uzattım, ellerimi tutuşunu şüpheyle seyrettim. Bileklerimi saran bir çift otomatik kelepçe şakırdadı. Kollarımın genişliğine göre boyutunu ayarlayıp sıkılaştı. Görevli geriye bir adım attı.

“Beni serbest bırakmıyor muydunuz?” Ellerimi geriye çekerek sanki kendimi kurtarabilecekmişim gibi büküm.

“Protokol gereği,” dedi. “Gidelim.” Silahını çıkışa doğru sallayıp kontrolü elinde tutan kişinin o olduğunu sessizce hatırlattı.

Rüyamdan geriye kalanları hatırlamaya çalışarak yutkundum. Kapıya doğru çekingen bir adım attım. Gözlerim koridorda gezindi, onu aradı, Aaron’ı. Ama onu hiçbir yerde göremedim.

“Ne bekliyorsun?” diye hırladı görevli, beni ileri itip.

Neden bilmiyorum ama, burada olacağına emin değildim. Ne kadar öfkeli olsa da çıkıp geleceğini sanmıştım. Ama koridorda kimse yoktu, sonrakinde de ana binaya çıkan merdivenlerde de... İşlemden geçirilirken benden istedikleri zaman kimlik kartımı tarattım. Kayıt işlemleriyle ilgilenen görevli, masasının arkasında, dudaklarını birbirine bastırmış hâlde beni izledi. Kara gözleri benim kirli Durağan üniformamı inceledi. Kişisel eşyalarımı bana teslim ederken dudaklarında yine alaycı bir gülüş belirdi.

Plastik torbayı kendime çektim ama kelepçeli bileklerim, daha fazlasını yapmama izin vermiyordu. Ellerimi arkamdaki

görevliye uzattım. Fakat o, başını sağa sola sallayıp ellerimi itmekle yetindi.

“Daha dur bakalım,” dedi. Masanın arkasında duran görevli ona küçük, siyah bir kutu uzattı. O da sol kolumu kavrayıp üniformamın kolunu sıyırdı ve omzuma kadar açtı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum sesim titreyerek. Fakat o karşılık vermedi.

Siyah kutunun içinden küçük ve metal bir nesne çıkardı. Cismin yanındaki bir düğmeye bastı ve ucu kırmızı bir ışıkla parlamaya başladı. Kolumu görevliden çekip kurtarmaya çalışırken kalbim göğsümde davul gibi çarpıyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Yine yanıt vermedi ve birden omzumun derisinde bir yanma hissettim. Ciğerlerimden bir çığlık koparken burnuma kavruk et kokusu geldi. Tuttuğu kolumu çekmeye çalıştım ama çok güçlüydü ve kolunu belime dolayıp beni yerimde tuttu.

Sonunda beni bıraktı ve ileriye doğru düştüm. Dizlerim zemin fayanslarına sertçe vururken, gözlerimden yaşlar aktı. Geriye doğru süründüm; nefes alamıyor, ellerimin titremesine engel olamıyordum. Adrenalin, kaburgalarımı delen bıçaklar gibi hissettiriyordu. Onlar ise öylece dikilip kayıtsız bir hâlde beni seyrediyorlardı.

Siyah kutunun kapağını sol eliyle sertçe kapattı ve masanın arkasında oturan görevliye geri verdi.

“Topluma tehdit oluşturduğun için damgalandın.”

“Topluma tehdit mi?” Sesimdeki histerik ifadenin yükseldiğini duyuyordum. Elimi arkama yasladım, damgaya dokunan parmaklarım titriyordu. Acı, boynumdan ve kolumdan aşağı yayılırken içim cızılıyordu.

“Sadece protokol.” Omuz silkti. Vücut dili kayıtsızdı ama gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum. O gözlerde kötücül bir tatmin ifadesi vardı.

Sırtımı duvara yasladım ve kapıya doğru sendeledim.

“Unuttuğun,” diye konuşmaya başladı ama ben çoktan çıkmıştım. Çoktan gidip merdivenleri inmiş ve sokaklarda koşuyordum. Yaşlar gözlerimi yakıyordu. Gözlerimi kırıpıştırarak gözyaşlarından kurtulmaya çalışıyordum ama akmak için bekleyen vardı. Hep atılmayı bekleyen son bir yumruk vardı.

İki saat sonra kendimi yine her zaman bulduğum yerde buldum: Koğuştan yarım kilometre uzaklıkta, bir hurda yığınının üzerinde oturuyor, hep istediğim o dünyayı, Selyan Şehri'ni seyreliyordum.

Fakat artık eskisi gibi hissettirmiyordu.

Üniformamın kolunu yırttım ve bıçağım olmadan kumaşı sökmekle uğraştım. Bilincimi kaybettiğimde bıçağımı ceketimin gizli cebinde bulmuşlar ve kanıt olarak saklamışlardı.

Aaron olmasaydı asla serbest bırakılmazdım.

Sonunda üniformamın kolunu sökmeyi, kabarıp su toplayan etin üstünden çekmeyi başarmıştım. İz, kızgın, kırmızı ve şişkin duruyordu. Soğuk hava üzerine vurunca gözlerimden yaşlar geldi.

Test tesisine gönderilmeme beş gün vardı. Bu berbat hâlden kurtulmanın bir yolunu bulmak için beş günüm kalmıştı. Bir fikir bulmanın, diğer her şeyi mahvetmeden bu durumu çözenin bir yolunu arıyordum. Ancak mahvedecek bir şeyim kalmış mıydı, o da muallaktı. Aaron gitmişti ve geri dönecek miydi, bilmiyordum. Artık ben uğruna geri dönmeye değer biri miydim, bilemiyordum.

Arkamda bir şeyin hareket ettiğini duyup etrafa baktım. Gözlerim hemen silah olarak kullanabileceğim bir şey aradı.

Fakat sadece bir çocuk vardı. Koğuştan, şu aşırı büyük gözlü ve çantamı toplamama yardım etme saflığına sahip olan kız.

“Ne yapıyorsun burada?” diye kızdım. Hafifçe kalkıp yarı çömelme pozisyonuna geçtim.

“Seni arıyordum.”

“Niye?”

Moloz yığınları üstüne tırmanırken, “Çünkü neler olduğunu biliyorum,” dedi sakince.

“Ne demek istiyorsun?” Damgayı kapatmaya çalıştım ama kıyafetin kolunu çoktan yırtmıştım, yapabileceğim bir şey yoktu.

Damgalandıktan sonra artık görevliler seni bir hedef olarak bellerdi. Üstünü örtebileceğimi, onlardan gizleyebileceğimi sanmıştım ama eğer bu kız beni ispiyonlamayı planlıyorsa, beni Laboratuvarlara postalamalarına gerek kalmadan, çoktan ölmüş olurum.

“Bugün enerji santralinde ne olduğunu biliyorum,” dedi yanıma oturup. Yığının üstünde geriye kaydım, çıkıntılı bir hurda parçası ben çekilirken sırtıma batıyordu.

“Nasıl?”

“Herkes bundan bahsediyordu. Güç kesintileri, mesajlar, her şey...”

“Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum.”

“Ekрана verdikleri mesaj... Ne demek olduğunu biliyorum.”

Damarlarımdaki kan dondu.

“Delisin sen!” dedim, çünkü öyle olmalıydı. Geçen gün yeni gelen kıza kalem saplayan o siyah saçlı kız gibi. Hep olurdu bu. Burada hepimiz biraz çıldırırdık. Her yanındaki dumanı, pisliği ve çaresizliği seyrede seyrede bütün bunlar sonunda senin de kafanın içine sızardı.

“Hayır, deli değilim. Olacağını önceden biliyordum.” Konuşurken mavi gözleri sabit, tereddütsüz ve garip bir şekilde sakın bakıyor, göz temasını bir saniyeliğine bile asla kesmiyordu. “Olmasını bekliyordum.”

“Neden bahsediyorsun sen?” Alay ediyormuş gibi bir sesle söylemeye çalıştım ama sesim kısık ve titrek çıkıyordu.

“Bunun olacağını, dışarıdakilerin de önünde sonunda mesajı alacağını babam söylemişti.”

“Neyin dışında?”

“Duvarın dışında,” dedi sessizce.

“Barış Duvarı’nın ardında hiçbir şey yok.” İnandığıma kendim de emin olmadan, bu sözler ağzımdan çıkmıştı.

“Nereden biliyorsun? Duvarın dışında bir sürü şey olmadığını nereden biliyorsun? Duvar, biz göremeyelim diye var, biz dışarıda ne olduğunu bilemeyelim diye.”

Sessizleştım.

“Işık olmadan, tutsaklar olmaz. Öyle dediler, değil mi?”

Yutkundum.

“Dışarısının elektriğini kesilecek. O bizi içerde tutmak için yapılmış bir çit. Elektrik kesilince dışarı çıkabileceğiz. Laboratuvarlara götürülmeden önce sen de kaçabilirsin.”

Ayağa kalktım, birden şok etkisiyle gerçeğe geri dönmüştüm: Bu kız deliydi.

“Hayır,” dedim, moloz yığnında onun yanından kayıp inerken. Kalbim çarpıyordu. “Öyle bir şey olmayacak.”

Ayağa fırlayıp beni takip etti, ben sokaklarda dolanarak koğuşa doğru dönerken de peşimden geldi.

“Quincy, dinle!”

“Dur,” dedim ona dönüp. “Sakın peşimden gelme. Sen beni tanıımıyorsun, ben de seni tanıımıyorum. Bu iş bu kadar.”

Ona olan kızgınlığıma anlam veremiyormuş gibi başını yana devirdi. Bir şey söylemeyi reddettim ama aramızdaki sessizliğin sanki fiziksel bir ağırlık kazandığını hissediyordum.

“10/12/0000, ekranın altındaki şifre. Bir tarih ve saat. On ikinci ayın onu, tam gece yarısı.”

“Bunların doğru olduğunu nereden biliyorsun ki? Başka her anlama gelebilir.”

“Çünkü babam biliyordu. Zamanı geldiğinde eğer kendisi bana yardım etmek için yanımda olamazsa diye nasıl kaçacağımı bana anlattı.

Bir saliselğine ona kaçamak bir bakış attım. Küçük yüzünü sonunda benden çevirmişti. Bazen hatıralar, gerçeklerden daha acı vericiydi.

Dişlerimi gıcırdattım, yürürken bir çözüm bulmaya çalıştım.

“Yönetici bize teröristlerin yaptığını söyledi,” dedim ama sesim bile zayıf çıkıyordu.

“Senin de teröristlerden biri olduğunu söylediler, değil mi?”

Ona sertçe baktım, o da kolumu işaret etti. Refleks olarak üstünü kapamaya çalıştım ama yapamadım, çok acıyordu.

“Sana yalan söylüyorlar. Tüm hayatın boyunca sana yalan söylediler. Artık bizim çıkmamız gerek, yoksa bir daha asla şansımız olmayacak.”

“Biz diye bir şey yok,” dedim yolun ortasında durup. Koğuşlar tam karşımızdaydı ve kapılar birkaç dakika içinde kapatılacaktı. “Baban ne çeşit bir komplo teorisyeni bilmiyorum. Ama şu an muhtemelen bir yerlerde akıl hastanesinde yatıyordur, o yüzden dediklerini unutmalısın. Birisi insanları korkutmak için ana bilgisayara giriyor; ‘Dışarısı’ diye bir şey yok. Beni rahat bırak artık, tamam mı?”

Yürüyüp uzaklaşmaya başladım ama işiteceğim mesafeden çıkmadan, bana doğru bağırdı.

“Akıl hastanesinde değil, öldü. Öldürdüler onu, çünkü gerçeği biliyordu. Ve sırada da ben varım.”

Gecenin ortasında aniden uyanıp doğruldum. Etrafımın farkına varmaya çalışırken, kanım kuvvetle pompalanıyordu. Odada etrafa bakınırken nefesim yavaşladı, her şey tanıdık geldi, her şey tam olarak eskiden olduğu gibiydi.

Ama içimde bir şeyler eksilmişti.

Rüyamda kaçtığımı görmüştüm. Ya da en azından, rüyamda artık burada değildim. Uçsuz bucaksız çayırları, mavi gökleri, temiz havayı ve gece olunca gidilecek sıcak bir yeri görmüştüm. Başka insanları, gülümseyen insanları düşlemiştim. Hiçbiri Duran ya da Safkan değildi; sadece insanlardı. Mutlu insanlardı.

Ürperip, arkamdaki duvara geri yaslandım. Duvar nemli ve küflüydü; pencereler de doğru düzgün kapanmıyordu ve birden bütün bu küçük kusurlar beni boğmaya başlamıştı.

Dizlerimin üstüne attığım battaniyenin içinde yumruklarımı sıkarak, kendime bunun aptalca bir fikir olduğunu söyledim. Gitmenin hiçbir yolu yoktu, kimse çıkamazdı, hem çıksam dışarıda bir gün bile sağ kalamazdım. O kız deliydi, tüm söyledikleri yalandı ama aklım bunu, gerçekte var olmayan olasılıklar hâline getiriyordu.

Ancak ya deli değilse, ya hepsi doğruysa, ya sırf kaçmaya korktuğum için sonunda burada ölüp kalırsam?

Dişlerimi sıktım, başımı arkadaki duvara vurup, dökülmekle beni tehdit eden gözyaşlarını durdurmaya çalıştım. Aptallık ediyordum. Hiç düşünmemem gereken bir şey yüzünden kendimi

üzüyordum. Fakat zihnimin gerisinde bir yerde, bir ses benim yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyeceğim şeyleri söylüyordu.

Mesela, belki buna değer, gibi. Belki gidip dışarıda ölmek, kalıp burada yeri belirsiz bir Laboratuvarı, tedavi uğruna harcanan bir başka kobay olarak ölmekten daha iyi olabilirdi.

12

Enerji santraline ertesi gün, lekeli ve üzerime olmayan bir üniforma ceketiyle gittim. Sahip olduğum tek gömleği kolumdaki yanığa sargı yapmak için yırttığımdan artık küçük gelen eski üniformamla işe gelmek zorunda kalmıştım.

Girişe yürüdüm ve kapıda taratmak üzere kimlik kartımı çıkardım. Taratmama kalmadan bir görevli beni durdurdu. Elini uzatınca, yalnızca rutin bir kontrol olduğunu düşünerek kimliğimi verdim.

“Lütfen kenara çekilin,” dedi. Diğer işçilerinin içeri girmesini engellemem için yoldan çekilmemi işaret etti.

Birden bir terslik hissettim, yoldan çekilirken kalbimin kulaqlarımda attığını duyuyordum.

Elini sağ omzumun üstüne koydu, seri numarasının basılı olduğu kumaş bröveyi tutup çekerek yırttı.

“Ne yapıyorsunuz?” Sesim şok içinde, bağırır gibi çıkmıştı.

“Artık senin hizmetlerin gerekmiyor,” dedi monoton bir sesle. “Kimlik kartına el konuluyor.” Kimliğime dair bana verilen tek belgeler olan kartımı da seri numarası bröveni de çöpe attı.

“Ne?” Sesim yüksek perdeden ve çatallı çıkmıştı. Bunun sebebi hapsedildiğim sıradaki tüm o çılgınlıklarım mı, yoksa göğsümde biriktiğini hissettiğim korku muydu, bilmiyordum.

“Damgalı yurttaşların buradan öteye geçme yetkisi yoktur.”

Geriye doğru bir adım attım.

Tüm o kafa karışıklığının arasında bir ara, Damgalı olmanın anlamının diğer yönünü unutmuştum. Tüm haklarının, işinin ve kimliğinin elinden alınması yönünü.

“Lütfen bu alandan ayrılın, yoksa güvenliği çağırmaya mecbur kalacağım,” dedi görevli. Sesindeki soğuk ifade karşısında, birdenbire bağırarak istedim.

Arkamı döndüm, diğer işçilerin yanından geçerken kimseye dokunmamaya çalıştım. Fakat her zamanki gibi attığım her adım, birileriyle çarpışmaya, değmeye, her dokunuşla hastalık bulaşma korkusunu artırmaya davetiyeydi.

Yürüyüp giderken, kalbim kulaklarımda atıyordu ve hapsedildiğim yerde hissettiğim duygular, bir intikam hissiyle birlikte geri döndü.

Buradan çıkmak istiyordum.

Fakat bu kez, belki bir yolu olabilirdi.

Aaron gitmişti, isimden atılmıştım ve bir haftadan daha kısa bir süre sonra Laboratuvarlara gönderilecektim.

Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Eğer kızın dediği şeyler doğruysa, bir hayatımın olması için, hayatta kalmak için bu benim son fırsatımdı.

Değilse bile, zaten ardımda bırakacağım hiçbir şey yoktu.

o o o .

Yiyecek almamı sağlayan kimlik kartım olmayınca, midem guruldayarak gidip hurda yığınının üstüne oturdum. Saatler geçti ama tek yapabildiğim şey beklemektir.

Kız, onuncu ayın on ikinci günü demişti. Eğer doğru söylüyorsa bu, yarın gece elektrik kesileceği anlamına geliyordu. Koğuşlara dönerken o kız hurda yığınının yanından geçecekti.

( ) yüzden, ilk defa burada sırtım Selyan Şehri'ne dönük şekilde oturuyor; geleceği değil, tedaviyi değil, kaçış yolunu bekliyordum.

Sonunda çıkageldiğinde, ben neredeyse uyuyakalmıştım. Son birkaç gündür uyuyamıyordum, dün gece de damganın yanması yüzünden gözümü bile kırpamamıştım.

Yığının üstüne tırmanarak, tek kelime etmeden gelip yanıma oturdu. Omuzlarında sallanan sırt çantasından bir ekmek çıkardı ve bana uzattı.

Bir an sadece baktım ama sonra o beni teşvik etti.

“Ye. Kimliğini aldılar senin, değil mi?”

Onun sinir bozucu derecede ifadesiz yüzüne bakarak ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Yavaşça başımı sallayıp bir parça ekmek kopardım ve ısırdım. Ben ekmeği yutarken midem yine guruldadı ve ne kadar aç olduğumu fark ettim.

“Babama da böyle yapmışlardı. Onu damgaladılar, aç bıraktılar. Sonra da olayın üstünü örtmek gerekince onu öldürdüler.”

Bir yanımlı hâlâ olanlara inanmak istemiyordu. Oasis nasıl bu kadar acımasız olabilirdi? Fakat sol omzumdaki yanık, gerçekten ne kadar acımasız olabildiklerini gösteriyordu.

Bir sonraki sorumu ona nasıl yönelteceğimi bilmiyordum, o yüzden uzun bir süre oturdum, bayat ekmeği çiğneyip, Selyan Şehri'nin ışıklarına baktım.

“Sen... Geliyor musun?”

“Evet,” dedim, nereye gittiğimizi bile sormadan.

“Buna değip değmeyeceğini nereden biliyorsun? Dışarıda ne olacağını bilmiyorsun. Ya aynı söyledikleri gibiye? Ya sadece bir çölse?”

Dönüp bir an bana baktı.

“Sanki burası değil mi?”

Çenem kendiliğinden göğsümün üzerine düştü ve hayatımı birbirine karışan hatıralar şeridi gibi gözlerimin önünde gördüm. Dış Mıntika’ya atıldıktan sonra, tanımadığım ve anlamadığım bir dünyada hayatta kalmayı öğrenmek zorunda kalmıştım. Burada kurallar farklıydı ama kimse bana o kuralları açıklamamıştı. Evdeyken hep yeterli yiyecek vardı. Burada eğer uğruna savaşmazsan aç kalıyordun. Evdeyken kendi odam, sıcak ve yumuşak battaniyeleriyle kendi yatağım vardı. Burada yerde uyuyorduk, kuru yerler için sürekli kan dökülmesine dahi varabilen kavgalar ediliyordu ve düşen sıcaklıklar karşısında ince battaniyeler bizi çok az koruyordu.

İnsanlar da farklı davranıyordu. İnsanlar, ansızın tehlikeli ve korkulacak bir varlığa dönüşebiliyordu burada. Kimlerden kaçınmam gerektiğini, kimlerin güvenli olduğunu ve kimlerin beni inciteceğini tek başına öğrenmek zorunda kalmıştım. İç Mıntika’da barışın ve güvenliğin simgesi olan görevliler, burada farklılardı. Kolay öfkeleniyorlardı ve seni cezalandırma ihtimalleri, sana gülümseme ihtimallerinden fazlaydı. Burası, bir tür şiddet ve korku bataklığıydı.

Ama Aaron vardı. O tüm bunlara değerdı, öyle değil mi? Acıya, korkuya, açlığa değerdı o. Her şeye değerdı... Ta ki... Ta ki bana, ben hiçbir şeye değmezmişim gibi bakana kadar.

İçimden bir ses, onun bir daha dönmeyeceğini, benimle işinin bittiğini söylüyordu. Mutlaka öyle olmalıydı. Dokuz aydır onu tanıyordum. Dokuz ay boyunca onu görme ve duyma ayrıcalığını yaşamıştım. Ama mükemmel şeyler sonsuza dek sürmezdi, Aaron ise mükemmeldi. Fazla mükemmeldi ve gitmişti. Ve eğer Aaron gidiyorsa, ben de giderdim.

Yanımda yürüyen Bea ile, ekmeği bitirdik. Her ikimizde de koğuşlara dönme isteksizliğini hissediyordum.

“Kaç yaşındasın?”

“On üç,” dedi çenesini hafifçe kaldırıp.

“On üç mü?” diye sordum şaşkınlıkla ona bakıp. On üç göstermiyor, on yaşındaymış gibi görünüyordu.

Ne düşündüğümün farkında olduğunu yüzünden okuyabiliyordum. Bir an yüzü ekşidi, ben ise neredeyse gülecek oldum.

Bana kendimi hatırlatıyordu. Genç, ufak ve biraz keyifsiz; hep kavga etmeye hazır, biri senle konuştuğu anda yeşil gözleri parlayan kız.

Ama sonra o ifade kayboldu, yerine onunla tanıştığımdan beri gördüğüm aynı yavan bakış geldi.

“Benim adım Beatrice,” dedi, konuyu değiştirmeye çalışır gibi. Ben biraz durakladım ama o bana hiç aldırmayıp konuşmaya devam etti. “Ama sen bana Bea diyebilirsin. Kız kardeşim küçükken Beatrice kelimesini telaffuz edemiyordu, o yüzden bana Bea demeye başladı.”

“Kız kardeşin mi var?”

“Evet. Adı Sophia.”

“Onda... O, Safkan mı?”

Bea başını eğip ellerine baktı. “Hayır. Benden birkaç yıl sonra o da test edildi ve bir süre benle aynı koğuşta tutuldu. Birkaç hafta önce beni oradan aldılar.”

Bir süre sessizleştim.

“Gidip onu bulacağım,” dedi. “7425. Onun seri numarası bu. Eğer Oasis bizi takip etmek için seri numaralarını kullanıyorsa, ben de bu numaraları kullanarak ona ulaşmanın bir yolunu bulurum.”

“Peki o zaman niye buradan gidiyorsun?”

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi. “Ana bilgisayara sızan kişiler böyle şeyleri nasıl yapacaklarını biliyorlar. Onu bulmama yardım edebilirler.”

Planındaki eksikleri ona söylemedim. Nasıl tekrar içeri girmeyi planladığı ya da dışarıda gerçekten birilerinin olduğunu tam olarak bilmediği gibi... Ama ben de kaçacaktım, kendime bunu hatırlattım. Bir şeylerin düzelebileceğine dair cılız bir umudun peşinde her şeyi riske atan bir tek o değildi.

Sonunda toparlanıp yarını beklemek üzere koğuşlara geri döndük. Yüreğim ağzımdaydı, damarlarımdaki kanım ateş gibiydi. Bu his, korkuya benziyordu ama değildi. Bir nefes ile sonraki arasındaki an gibiydi. Aaron’ı gördüğümde, bir umut ışığı gibi göğsümü ittirerek içimde büyüyen şey gibiydi.

Belki de umut, başından beri Aaron’dı. Belki de Aaron, hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olan daha iyi bir şeyin umuduydu. Ve belki de şimdi yeni bir umut bulmuştum; eğer umut bana gelmiyorsa, ben ona gidecektim.

Oasis'in üç savunma hattı vardı: Barış Duvarı, teller ve devriyeler. Dış Mıntıka'nın hemen dışında sık bir ağaç sırası, onun ötesinde de bir açıklık arazi uzanıyordu. Burada görevliler yoğun olarak devriye geziyordu. Teller on beş metre yüksekliğinde, elektrikli bir tertibattı. En üstü dikenli tellerle ve gizlice girmeye çalışanları tespit etmek için sensörlerle kaplıydı.

Eğer telleri geçmeyi başırırsan karşına Barış Duvarı çıkıyordu. Bu duvar otuz metre yüksekliğinde çelik ve taştı, kalınlığı da birkaç metreydi ve kesinlikle yıkılmazdı. Fakat her birkaç yüz metrede bir, demir ızgaralarla kapatılmış giderler vardı. Eğer bu ızgaralardan geçmenin bir yolunu bulursak, giderlerden gizlice sızıp, ötede ne varsa oraya çıkabilirdik.

Planımızı dikkatli yapmalıydık. Elektriklerin kesilmesine yirmi dört saatten az kalmışken, muhafızları geçmenin, koğuşlardan çıkmanın, devriyeleri atlatmanın, telleri aşmanın ve duvarı geçmenin bir yolunu bulmamız gerekiyordu. Tüm bunlar kulağa imkânsız geliyordu ama hepsinin hemen çözülmesi gerekiyordu.

İhtiyacımız olan tüm araç gereç, tel kesici ve tornavidaydı. Bea bunları elde etmenin bir yolunu biliyordu. Krematoryumda çalışıyordu ve o binanın içinde bir alet kutusu gördüğünü söylemişti. Orada çalışmanın nasıl bir şey olduğunu ya da neden orada çalıştığını düşünmemeye çalışıyordum. Çünkü krematoryumda çalışmak, vatandaşlara sadece ceza olarak verilen bir şeydi. Acaba böylesi bir işe verilmek için ne yapmış olabilirdi? Fakat gereksiz detayları düşünerek zaman kaybedemezdim.

Bea, sabah sirenler çalınca işe gitmek için çıkıyordu ama gidecek bir yeri olmayan benim işim, çıkış için en uygun yeri araştırmaktı. Günü gergin bir şekilde Dış Mıntıka'nın sınırında dolanarak geçirdim. Yedi yaşımdan beri Dış Mıntıka benim bildiğim tek yer olmuştu. Bana ne yapmış olursa olsun, burada duvarlara sinmiş anılarım vardı. Ve tüm iyi hatıralarda Aaron'ın mavi gözleri, mükemmel gülümsemesi ve dalgalanarak alnına dökülen altın saçları vardı.

Hapishaneden beri ondan hiç haber alamamıştım. Fakat artık Laboratuvarlara gönderilmeme birkaç gün kalmışken, onu daha fazla beklemeyi göze alamazdım.

İşte o zaman fark ettim. Tam bir daire çizerek, Dış Mıntıka'nın içlerine girmiştim ve şimdi geri yürüyordum. Çıkarken, Durağanların görüldüğü ve tüm görevlilerin devriye merkezlerinden uzakta bir gider gördüm. İçimde kıvılcımlar yandı ve baş döndürücü bir heyecan ile elimi kolumu bağlayan bir korku birbirine karıştı.

İşte bu.

o o o

Saatler sonra Bea geri döndüğünde, koridorda onunla buluştum ve aletleri avucuma sıkıştırdı. Artık ihtiyacımız olan her şey elimizdeydi ve havanın kararmasını beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Uyandığımdan beri kalbim göğsümde küt küt atıyordu ve telaştan yerimde duramıyordum. Beatrice benim karşımda sırtını duvara verdi, ben de aynısını yaptım. İnsanlar sıra hâlinde önce gürültü ve şamatayla koğuşlara dönerken, sonra yavaş yavaş sessizleşip uykuya dalarken, biz karşılıklı birbirimize baktık ve hiç göz temasını kesmedik. Bir an bile. Bir saniyeliğine bile.

Oasis'te saatler her yerdeydi. Sokaklarda, enerji santrallerinde, her binanın her odasında saatler tik tak atıyor, atman

gereken bir sonraki adıma, yapman gereken bir sonraki şeye seni götürüyordu. Kapının üstündeki saate baktım, saniyelerin ilerlemesini izleyerek bekledim.

Nihayet Bea'ye başımı sallayıp yavaşça ayağa kalktım ve merdivenlere doğru hareketlendim.

Koğuşlarda kimsenin uykusu hafif olmazdı. Çünkü olsaydı, hiç uyku uyuyamazlardı. Yani birini uyandırma ihtimali azdı ama yine de botlarımı elimde taşıyor, ahşap zeminde fazla ses çıkarmalarından korkuyordum.

Bea, merdivenlerin tepesinde durdu, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı, sanki yaptığımız şeyi yeni fark etmişti. Bir anlığına, onu ardımda bırakıp gitmem gerektiğini düşündüm. Beni yavaşlatır, ayağa dolanır, yakalanmamıza neden olurdu. Ama gözlerine baktığımda çaresizlik gördüm. Bu kaçma korkusu değil, ömrünün geri kalanını burada yaşama korkusuydu. Onun buradan kurtulmayı benden daha az hak ettiğine kendimi ikna edemedim.

Böylece onun yanından geçtim ama ona ne başımı salladım ne de cesaret verdim çünkü yapamazdım, yapmamalıydım ve yapmayacaktım; çok tehlikeliydi. Kendim de her şeyin ne kadar tehlikeli olduğu üzerinden ölçüldüğü bu yerden uzaklaşmak için içsel bir mücadele veriyordum.

Koridorda bir pencere vardı, açmak için yavaşça ittirdim. Yaptığım baskıyla cam gıcırdadı, yavaşça kayarak açıldı ve gecenin soğuğu suratımı tokatladı.

Pencereden atlayıp botlarımı usulca dışarıdaki yangın çıkışının üstüne koydum. Sonra sessizce kendimi aşağı kaydırdım. Birden dışarı çıkmıştım, gök mavi-siyahtı ve ışık damlacıklarıyla bezenmişti. Ay kocamandı fakat düzensiz aralıklarla bulutların ardına saklanıyordu ve ben, özgürlüğün güzelliği karşısında hem mest olmuşum hem de tedirgindim.

Hava soğuk ve nemliydi. Yarı ışıktta, Bea'nin ardımdan gelip pencereden inmesini bekledim. Binanın yanındaki yangın çıkışına dönerken sessizce ona başımı salladım. Yangın çıkışı, binanın zemin katının etrafında dolaşan ve koğuşların duvarlarına zoraki tutunan, döküntü bir metal ızgaraydı. Fakat alt katlardaki çıkışların hepsi sıkıca kilitli olduğundan, oradan bahçeye varmamız bile saatler sürebilirdi.

Pencereyi kendime doğru çekerken, çıkardığı her gıcırtıdan korkup siniyordum. Bizi burada görüp yakalayabilecek bir görevli var mı diye hızlıca aşağıyı taradım. Ancak görünürde kimse yoktu, ben de Bea'nin peşinden köşeyi döndüm. Onu iki kat aşağıdaki çamaşır kutusuna bakarken buldum. Orada duruşundan ve beyaz eklemli parmaklarıyla korkulukları kavrayışından, ne yapma niyetinde olduğumu tahmin ettiğini düşündüm.

Bir bacağıma korkuluktan sarkıttım ve onun kolunu yakalayıp, kulağı ağzımın önüne gelene kadar kendime doğru çektim.

“Eğer geri dönmek istiyorsan, şimdi dön,” diye fısıldadım. Kocaman gözlerini bana dikti ve kararlılıkla başını iki yana salladı.

Diğer bacağıma da korkuluğun üstünden geçirip ayak parmaklarımla yan tarafa tutundum.

“Otuz saniye bekledikten sonra beni takip et,” dedim ona ve parmaklıları tutan elimi gevşetip atladım.

Düşerken ciğerlerimdeki hava çekildi ve kendimi toparlamam bir dakika kadar sürdü. Sonra, sallanarak çamaşır tenekesinin yanına geldim ve güvenli çakıllığa çıktım. Birkaç saniye sonra Bea'nin ardımdan aşağı atladığını, ayakta durabilmek için sendelediğini duydum.

Kıyafetlere elimi attım, ince ve soğuk parmaklarına değene kadar onun elini aradım. Onu yanıma çektim ve koğuşların kuzeybatı ucunda, yan yana yere çömeldik.

Botlarımdan birini ayağıma geçirdim, bir an önce gidebilelim diye hızlıca bağladım.

“Şimdi ne olacak?” diye fısıldadı Bea, endişeyle etrafına bakarak. Yeterli kıyafet getirmemiş, soğuktan omuzlarını büzmüştü.

Diğer botu ayağıma giyip, ayaklarımdaki kan dolaşımını kesecek kadar kuvvetle bağcıklarını sıktım. Titreyen parmaklarımı fazla sıkı gelen botlarımin üzerine koydum. Bea’ye çömelmesini ve sessiz kalmasını fısıldadım. Kolunu kavrayıp çektim ve onu koğuşların diğer tarafından dolaştırarak binanın arkasına doğru götürdüm. Sırtımızı duvara vermiştik, doğru anı bekledik ve sonra koştuk.

Bea’nin elini yakaladım. Açık kapıya koşacak kadar aptal değildik, onun yerine boyu benden fazla uzun olmayan tellere tırmanmaya çalıştım. Bea’nin beni takip ettiğini, zorlanan nefesinin gecenin havasıyla karıştığını duyuyordum.

Tellerin diğer tarafına indiğimizde içimden bir şeyler boşaldı. Gerçek özgürlük, duvarların olmaması demek değildi, duvarları yok saymaktı. Beni esir tutan şey duvar değil, içindeki insanlardan duyduğum korkuydu ve şimdi bu artık yok muydu?

Biz artık yenilmezdik.

Koğuşların etrafından dolaşıp muhafızların görüş alanından mümkün olduğunca uzak durduk. Ama kısa sürede, duvar ile Dış Mıntıka sokaklarını birbirinden ayıran ormanlık alanla karşılaştık. Nemli toprakta hızlanıp sessizce koştuk.

Bea geride kalıyordu, elini tuttum, onu çekerek daha hızlı ilerlemesini sağladım. Birkaç dakika daha koştuktan sonra yavaşlamaya başladım, duvara iyice yaklaştığımız; seçmiş olduğum kaçış yolunu aradım.

Sonunda durup Bea'yi yanıma çektim ve ağaç dizisinin kenarına çömeldim. Devriye gezen görevliler için, çitlerin üzerine ışıklar yerleştirilmişti. Bunlara bakarak elektriğin kesilmesini bekledim.

Dakikalar geçti ama hiçbir şey olmadı. Bir dakika daha doldu, sonra bir tane, bir tane daha ama hâlâ hiçbir şey olmuyordu.

Midem kasıldı. Salakça ve naif bir umut...

İçimde bir panik oluşmaya başlamıştı. Omzumun üstünden bakıp yüreğim ağzımda koşarak koğuşlara dönmeyi düşündüm. Fakat benim hareket etmeme kalmadan, ışıklar söndü. Donakaldım, kalbim göğsüme çekiç gibi vuruyordu.

Olmuştu! Olmuştu!

Temkinle ilerledim, gözlerim bir hareketlilik görmek için bölgeyi taradı ama hiçbir şey görünmüyordu. Eğer Bea şifreyi çözebildiyse, başkaları da çözmüş olmalıydı. Bunu biliyordum,

benim gibi başkalarının da olduğunu, tıpkı göremediğin hâlde birinin seni izlediğini bilir gibi biliyordum. Karanlığın içinde, gölgelerde ilerliyor, Oasis'in bir yerlerinden görünmeden geliyor, daha iyi bir hayata dair belirsiz bir umut için canlarını tehlikeye atıyorlardı.

Uzaklardan gelen bir haykırış üzerine yerimden sıçradım. Muhtemelen görevlilerden biri ışıkların neden kesildiğini soruyordu ama ses, beni endişelendiremeyecek kadar uzaktan geliyordu.

Bea'nin çantasını sırtıma savurdum ve olduğu yerde kalması için parmağımı kaldırarak işaret verdim, sonra tellerin önüne gidip diz çöktüm. Altımdaki çimlerden bir parça koparıp tellere fırlatarak, elektriğin kesildiğinden emin olmaya çalıştım. Hiçbir şey olmadı.

Bea'nin çaldığı tel kesiciyi çantasından çıkardım. Ellerim titremesin diye derin bir nefes alıp telleri teker teker kesmeye başladım. Bir insanın sığmasına yetecek büyüklükte bir delik açılana dek, sistemli bir şekilde ve azimle çalıştım.

Delikten geçtim, tellerin keskin uçları tenimi kesiyordu. Fakat ben bunu pek fazla hissetmiyordum. Teller ve duvar arasında birkaç metre mesafe vardı. Benim gözüm duvarda değildi, onun içine inşa edilmiş sistemdeydi. Su tahliye sisteminin boruları Selyan Şehri'nden İç Mıntıka'ya, oradan Dış Mıntıka'ya geçerek buraya geliyor, atıklar duvara yapılmış küçük ızgaralardan dışarı gönderiliyordu.

Yere çömelip Bea'nin tornavidasını çantadan çıkardım ve ızgaradaki cıvataları sökmeye başladım. Eski ve paslılardı, uzun bir süre hiç hareket ettiremeden vidaları itip çektim. Bu uzun uğraşın sonunda hafif hafif çözüldüğünü hissettim ve vida çıkıp

imenlerde yuvarlanana kadar itmeye devam ettim. Diğer tarafa geçip öbür cıvatayı daha da hızla gevşetmeye başladım.

Ancak ızgarayı gerideki yuvasından çıkarmama kalmadan, bir ses duydum:

“Kımıldama!”

Damarlarıma adrenalin, süratle arkama döndüm ve karşımda bir görevli gördüm. Eliyle Beatrice’in ağızını kapatmıştı, elinin üstünde Beatrice’in gözleri fincan gibi görünüyordu. Silah benim başıma nişan alınmıştı.

“Olduğun yerde kal!” dedi bu kez, daha yavaş konuşarak.

Elimdeki tornavidayı bıraktım, zihnim önümdeki yeni duruma uyum sağlamakta zorlanıyordu.

Onu yanıma almamalıydım!

Kime daha çok kızımdım, bilmiyordum: Kendisini yanımda getirttiği için ona mı, yoksa kabul ettiğim için kendime mi?

“İçeri dn,” dedi, “yavaş yavaş.”

Tellere doğru hareket ettim, küçük adımlar atarak, düşünmek için kendime zaman kazandırmaya çalıştım. Koşup zerine atılarak ona saldırabilirdim ama yaklaşmama fırsat kalmadan beni vurabilirdi. Kaçıp gidebilirdim de ama o zaman da beni vururdu.

Tellerin önüne geri döndüm ama onlara dokunmayı pek istemiyor, elektriğin geri geleceğinden korkuyordum.

“Telden içeri sürün,” diye hırladı görevli. Ancak bunu derken, ağaçların arasından bir suret belirdi, şiddetli bir silah sesi duyuldu ve görevli yere yığıldı. Bea geri geri koşturup, arkasındaki şahsa takıldı, o da Bea’yi kolundan tutup ileri sürükledi.

Aaron!

Kalbimin durduğuna yemin edebilirdim. Ayağının dibinde kanı yayılan ölü görevliye bakmaktan kendimi alamıyordum.

“Ne yapıyorsun burada?” Kelime ben mani olamadan ağzımdan çıkmıştı.

“Ne mi yapıyorum burada?”

Sesindeki öfkeyle irkildim.

“Seni daha kaç tane aptalca hatadan kurtarmam gerekecek?” diye sordu şaşkına dönmüş bir hâlde. Görevliyi öldürdüğü silahla işaret ederken, anlık da olsa her üzerime doğrultuşunda ben ürküyordum.

“Gece yarısından önce gardiyan beni aradı, seninle bir kızın koğuştan kaybolduğunu söyledi. Benim bununla bir alakam olup olmadığını sordu. Benim! Sen de şimdi bana, burada ne yaptığımı mı soruyorsun?” Lafını vurgulamak için, bir şeyler yapmam için yalvaran gözlerle bana bakan ve yüzünde bir dehşet ifadesi olan Bea’yi sarsıyordu.

“Aaron,” diye fısıldadım.

“Sen ne yapmaya çalışıyorsun?” diye sordu, sesini bir tık alçaltarak. “İntikam mı bu? Beni bir şey için cezalandırmaya mı çalışıyorsun?”

“Aaron dur. Sen de benimle gelebilirsin. Lütfen gel.”

“Senle gelmek mi? Kafayı mı yedin?” Gözleri o kadar büyümüştü ki kafasından fırlayacaklar diye korktum, boynunda bir damar kabarmıştı. “Gel buraya, hemen.”

“Aaron, her şey burası değil. Burası tek seçenek olamaz. Duvarların dışında çok daha fazlası var. Ben artık burada kalamam.” Sesim çaresiz, dağılmış ve histeri krizinin eşiğinde gibi

çıkıyordu. Bir lastiğin kopmadan önceki en gergin anında, her şeyin mahvolmasından önceki ölümsüz andaydım.

“Oasis’ten nefret ediyorsun çünkü dünyanın sonunda o var,” dedi. Sesi, bir barajdaki ilk çatlaklardan suyun sızması gibiydi, her şeyin üzerime yıkılacağı anı bekliyordum. “Ama sonra geçmişe baktığında, pişman olacaksın.” Dilinin ardında, söylemediği, onu küplere bindiren, çaresizce bir şey vardı ama ne olduğunu söylemiyordu. Hiçbir şey açığa çıkmazdı, burada hiçbir şey özgür değildi. Damarlarımdaki kanı damla damla çektiğini hissediyordum.

Artık tahammül edemiyordum.

“Sen,” dedim ve ileri bir adım attım ve tellerin arasından ona uzandım. Ona doğru çekilirken çözüldüğümü, hücre hücre dağıldığımı hissediyordum. Fakat bunun kararını benim adıma vermesine müsaade edemezdim. “Sen benim her şeyimsin, Aaron. Ama bu...” Parmaklarımı çekip serbest bırakırken derin ve ürpertici bir nefes aldım, “Ama bu artık yetmiyor.”

“Dışarıda sana göre hiçbir şey yok!” diye bağırdı. “Dışarısı bir makine, anlamıyor musun? Etle, kanla, kemikle çalışan bir makine. Seni diri diri yiyecek ve hemen ardından ayağımın dibine geri tükürecek.”

Geri çekilirken yüzümden yaşlar akıyordu.

“Dışarıda ölsem bile, onların laboratuvar faresi olmaktan iyidir,” dedim nefesimi verirken. “Birilerine ait olmayı bırakmak zorundayım.”

Başımı iki yana salladım, geriye bir adım atarak ondan uzaklaştım.

“Geri dön,” diye fısıldadı, kırılan cam gibi bir sesle.

“Hayır.”

“Ne?” Gözlerini kırptırdı.

“Hayır,” diye fısıldadım. Bu kadar yaklaşmışken olmazdı. Özgürlük duvarın diğer tarafındayken, artık hissedebileceğim kadar yaklaşmışken, olmazdı.

“Quincy,” dedi, daha önce kullandığını duymadığım bir sesle. “İçeri gel, hemen.”

“Hayır.” Başımı yana sallayarak geriledim.

Bunun üzerine, yapacağını hiç ummadığım şeyi yaptı: Silahı Bea’nin başına doğrulttu. Gözlerindeki ifade soğuk olduğu kadar ölümcüldü de.

“Sana geri dön dedim.”

Ellerim titriyor, başım dönüyordu.

“Hayır,” dedim soluğumu vererek.

“SON ŞANSIN, QUINCY,” diye kükredi, birden canlanmış ve vahşice hararetlenmişti.

Bea bana baktı. Bana bakışından, eğer Aaron’ı durdurmazsam onu öldüreceğini bildiği anlaşılıyordu. Gözleri yüzüne göre çok büyük, çok zayıf, çok tuhaf duruyordu. Sanki bu dünya ile bir sonraki arasında sıkışıp kalmış bir şey gibiydi. Ve ben onu kurtarmalıydim.

O yaşasın diye kendimi feda etmeliydim.

Ama onu tanıımıyordum. O benim meselem değildi.

“Hayır,” dedim yine, sesim titreyerek.

O silah sesi kulaklarımda sonsuza dek çınlayacaktı.

Bea yere düşerken, o peşime düşerek beni kovaladı ve Beatrice’in bedeninin yere yığılışına bakmak için küçücük bir saniyem vardı. Sonra da gider ızgarasını kaldırıp tornavidayı

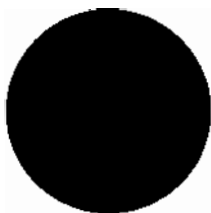
da kaparak içeri daldım. Dar alana sığmak için kıvrılıp büküldüm, gözlerim diğer taraftaki çıkışa sabitlenmiş, bedenim o açıklığa varma mücadelesi veriyordu. Tek görebildiğim, diğer tarafta yıldızların nokta nokta yayıldığı karanlıktı. Sonunda elimi uzatıp kafamı ve omuzlarımı dışarı çıkardım. Yerden iki metre yükseklikte bir kaya çıkıntısındaaydım. Düşünmeden, nefes almadan, sırtımda çantayla, aşağı atladım. Artık tek yapmam gereken şey koşmaktı.

Koşmak.

Koşmak.

Koşmak...

İKİNCİ KISIM

ÖTESİ

Eğer özgürlük buysa, artık istemiyorum.

Ağaçların arasında koşarken dallar kollarımı kesiyordu. Duvarla aramdaki mesafeyi mümkün olduğu kadar açmaya çalışırken, kesik kesik nefes alabiliyordum. Orman beni diri diri yutuyordu. Bana acı çektiriyor, ağaçlardaki oyuklar arasında kalan gölgeleri kendine dönüştürüyordu. Sanki onun kollarına, bacaklarına takılıp duruyor; her yandan bana pençelerini atıyormuş gibi sürekli sesini duyuyordum. Her köşenin ardında beni izlediğini hissediyor, korkudan bir an bile yavaşlayamıyor ama orada olduğunu biliyordum.

Orada, Bea'nin cesediyle birlikte arkamda bir yerlerdeydi.

Daha fazla koşamaz hâle geldiğimde yere çöktüm, yüzüstü toprağa yığıldım, altımda soğuk toprağa kanım karıştı. Çok uzun zamandır koşuyormuş gibi hissetsem de hava hâlen karanlıktı. Duyduğum her bir ses, bana devriyelerin bağırması, ısıkları ya da silah sesleri gibi geliyordu ama hepsi rüzgârın, akıl sağlığının sınırına gelmiş olan benimle oynadığı oyunlardan ibaretti.

Ne oluyordu bana böyle?

Kalkamıyordum, hareket edemiyordum, burada öylece yatmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum, beynim artık olan biteni algılamaktan aciz hâldeydi.

Onun düşüşünü, Aaron'ın tetiği çekişini, Bea'nin sertçe yere çarpmasını, Aaron'ın yüzünü, bana bakışındaki çarpık ifadeyi, sanki bu senin hatan, ben böyle yapmak istememiştim der gibi bakışını gözlerimin önünden alamıyordum.

Yapacağına inanmamıştım. Hem de hiç. Ne kadar öfkelense bile, böylesi bir gaddarlığı yapabileceğini hiç düşünmezdim. Yanılmışım.

Onu vuranın kim olduğunu kendime sorup duruyordum, çünkü Aaron olamazdı. Aaron bunu yapamazdı, hayır. Sevdiğim çocuk böyle bir şeye yeltenmezdi. Başka hiç kimse beni düşünmezken, beni düşünen adam böyle bir şeyi yapamazdı.

Parmaklarım, altımdaki çamuru oydu, kendimi ittirmeye, toprağı iterek yerden kalkmaya çalıştım ama yapamadım. Kaslarım titriyordu ve geri düşüyordum; ciğerlerimde nefes kalmamıştı.

Direnmek istemiyordum. Çok güçsüzdüm ve savaşmaktan bıkmıştım. Hep yere düşmekten ve her seferinde kendime, bir kez daha denersem her şeyin yoluna gireceğini söylemekten bıkmıştım.

Yoluna girmiyordu.

Bir daha da asla yoluna girmeyecekti.

Aaron artık yoktu. Bir kızı silahla gözünü kırpmadan vuran o canavarın, Aaron olduğuna inanmayı reddediyordum. Benim Aaron'ım olamazdı o. Benim Aaron'ım iyiydi, benim Aaron'ım güzeldi.

Aaron'ı severdim.

Ve artık o da en az Beatrice kadar ölüydü. Ben ise çamurda yatıyor ve gün ışığının bir yolunu bulup bana ulaşmasını bekliyor, sevdiğim ve buna karşılık beni seven tek şeyi yitirmenin acısıyla ağlıyordum.

Hayatım peş peşe darbe yemekten ibaretti ve artık yorulmuştum.

Çok ama çok yorgundum.

Saatler böyle toprakta yatıp ağlayarak geçti, zira yapacak bir şey yoktu. Ama sonunda, kafamın içinde benim pes etmeme, yenilgiyi kabul etmeme, burada böyle yatıp kalmama izin vermeyen o ses konuştu. Ve koğuşlara ilk geldiğim haftalardaki gibi hissettim; içimde, derinlerde, etimin dokusunda, kanımda o hep daha fazlasını isteyen duyguyu.

Hep hayatı isteyen...

Ayaklarımı kendime çekip bedenimi yerden ittirdim ve ileri bir adım attım. Aşağıya, ayaklarıma baktım, adım adım ilerlediğimi gördüm.

Güneş, donmuş toprağın yüzeyini ısıtmaya başlarken ben buzlu zeminde pek çok kere kaydım ama yine kendimi ayağa kaldırdım ve devam ettim, çünkü mecburdum, çünkü devam etmeme gibi bir hakkım yoktu.

Umut kolay tükenen bir şey değildi ve bunca yıldır beni ayakta tutan şey de o olmuştu. Oasis'teyken hep tedavinin bulunması için, günün birinde Safkan olarak Aaron'la birlikte olmak, olabilmek için umudum vardı. Artık o umut yok olduğuna, Aaron, Oasis ve duvar benden kilometrelerce uzakta olduğuna göre, umut edecek ve beni hayatta tutacak yeni bir şey bulmalıyıldım.

Bu yüzden, tehlike ve durgunluktan başka bir şeylerin olmasını ummam gerekiyordu. Korku ve ihanet harici, daha başka bir şey... Bulabilmeyi ve bulursam mutlu olmayı umuyordum.

Aaron'ı düşündüm. Acaba beni arıyor muydu, acaba benim için endişeleniyor muydu, beni özlüyor muydu? Fakat artık bunun da bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Oasis'i kendimi kurtarmak için terk etmiştim. Daha iyi bir şey bulabilmek adına terk etmiştim. Bedeli ne olursa olsun özgür olmak için terk etmiştim. Bundan sonra önemli olan tek şey buydu.

2

Zamanı anlayamıyordum; bazen etrafımda ılık, solup yok oluyordu ama ormanın ortasına öyle bir gömülmüştüm ki gündüz mü, gece mi, ondan bile emin değildim.

Daha fazla devam edemez hâle gelene kadar yürüdüm, sonra uyudum, tekrar uyanıp yürümeye başlamak üzere...

Kemiklerim, kaslarım ve kollarımdaki, bacaklarımdaki yaralar acıyordu ama önemli değildi. Dudaklarım çatlamış, kanıyor, botlarımda içinde ayaklarımda su topladığını ve bunların patladığını hissediyor ama bunun üzerinde durmuyordum.

Akciğerlerime girip çıkan temiz havayı, hayatımda ilk defa etrafımı saran bu sessizliği düşünüyordum. Bu kısa an için bile olsa, özgürlüğü ve onu nasıl elde ettiğimi düşünüyordum. Yaşayacak ne kadar az süre kalmış olursa olsun, en azından özgürlüğü hissedebiliyordum.

Özgürlük düşündüğüm gibi gelmemiştii ama yine de özgürlüktü. Kendimi ona sardım, her nefesimde onu içime çektim.

Hava soğuyordu. Ben Oasis'ten ayrılmadan önceki ince kar yağışları durmuş, yerine sert ve bitmek bilmeyen, geceleri uyku uyutmayan rüzgârlar gelmişti. İlerlemeyi sürdürdüm. Açlık ve susuzluk beni teşvik eden kuvvetti. Yağmur yoktu ama ince gri üniformama sert rüzgârlara karşı beni pek korumuyordu. Bazen sadece soğuktan öleceğimi düşünüyordum.

Fakat ölmedim; aklım savaşılamaz olunca bile, bedenim savaşmayı sürdürdü. Ve böyle böyle, her nefeste birer mucizeyle ilerledim.

3

Kaçışımın son anları gözümün önüne geri geliyordu. Gider ızgarasından geçip duvar ile ardındaki sahipsiz topraklar arasında yer alan hendeğin üzerinden atlayışım... Atlamayı neredeyse başarmıştım. Sağlam zemine çıkabilmek için hendek kıyısından yukarı tırmanmam gerekmişti. Ayağa kalktığımda koşmaya başlamış, arkamda botların toprağa basma sesinden, kovalanıp yakalanmaktan ve oraya geri götürülmekten korkmuştum.

Hendekten biraz ileride karşıma ağaçlıktan oluşan duvar çıkmıştı. Ağaçlar o kadar sıktı ki koşamadım bile, sadece aralarından yavaşça geçiyordum. Fakat tüm o panik, kanımdaki tüm adrenalin hâlâ yerindeydi ve beni koşmaya, kaçmaya, Oasis ile arama mümkün olduğunca fazla mesafe koymaya sürüklüyordu.

Şimdi ise güneş yükselirken, etrafım buradan daha farklı görünüyordu. Yönümü kaybetmiş ve kendimi ağaçlığın dışında, nehre yukarıdan bakan bir noktada bulmuştum. Işık, Dışarı'nın uçsuz bucaksız arazisine dökülüyordu.

Rekabet etmesi gereken bir Selyan Şehri olmayan güneş burada daha parlak görünüyordu. Dizlerimi büktüm ve gözlerim acıyana dek doğan güneşe, sonra da ellerime baktım.

Çok güzeldi ama ben bunu hak etmiyordum. Burada yalnız başıma olmamalıydım. Yaptığım birçok hata vardı. Eğer olanları Aaron'a daha önce anlatmış olsaydım, enerji santralinde kavga etmeseydim, Bea'nin içeride kalmasını ya da Aaron'ın onu salıvermesini sağlasaydım veya bana geri dön dediğinde dönseydim...

Midem guruldadı. Bu öyle saçma ve önemsiz bir insani ihtiyaçtı ki kuru, keyifsiz ve istemsiz güldüm. Hâlâ öfkeli miydim, yoksa sadece kalbim mi kırıktı, bilmiyordum.

Aşağıdaki nehre doğru, dik su kıyısına indim ve suyun temiz olup olmadığını umursamadan içtim. Yiyecek bir şeyler bulmak zorundaydım. Ellerimin şimdiden titremeye başladığını hissediyordum, kan şekeri tehlikeli seviyeye düşmüştü. Ama etrafımda gördüğüm şeyler sadece çimen, ağaç ve taşı. Burada herhangi bir şeyi nasıl bulacağımı bilmiyordum. Hem bilsen bile, onun yenebilecek bir şey olduğunu nereden anlayacaktım?

Zorlukla ayağa kalktım ve ormana döndüm. İstediğim şey buydu; ayrılmaya karar veren bendim ve bu kararımın bedeliyle yüzleşmesi gereken de bendim.

o o o

Saatler geçti, ben yiyecek bir şey bulamadan güneş gökte yükseldi. Başımın üstünde küçük bir dal kümesi vardı. Ağaç budağı üstünde yetişen bir çalılık gibi duruyordu. Çantanın kayışını başımın üstünden geçirip çıkardım ve bir ağacın dibine bıraktım. Kendimi yukarı çektim, o bitki göz hizama gelene dek ağaca tırmandım. Dalların arasında küçük, beyaz, neredeyse saydam yaban meyveleri vardı. Bir tanesini kopardım, parmaklarımla arasında yumuşacıktı. Dikkatle ağzıma attım ve tereddütle çiğnedim. Hem acı hem tatlıydı, yediğim en lezzetli şey değildi ama bir şey olmadı.

Bir süre daha herhangi bir şey hissetmeyince, ağaçtan aşağı inip çantamı aldım ve içeri meyvelerle doldurdum. Yiyecek bulabileceğimi sanmıyor, açlıktan öleceğimi zannediyordum. Ağaçtan tekrar inerken aklımda düşünceler uçuşuyor, çantanın içinde ise avuç avuç meyveler yuvarlanıyordu.

Ağacın dibine oturup yemeye başladım. Açlıktan başım dönüyordu. Birkaç dakika içinde meyvelerin tamamını yemiştim.

Başımı geri yasladım ve gökyüzüne baktım. Kaçtığımından beri ilk defa huzuru hissediyordum. Yiyecek, içecek bulmuştum ve hâlâ hayattaydım.

Belki de başarabilirdim. Belki hayatta kalabilirdim. Belki Duvar'daki o olay, benim sonum değildi.

Belki bu daha başlangıçtı.

4

Ne ara uyuyakaldığımı hatırlamıyordum ama sıçrayarak uyan-
dım ve yana döndüğümde tüm vücudum sarsılıyordu, kustum.
İçimde bir şey kalmayana kadar çıkardım, sonra gözlerimi açtım.

Dünya bulanıktı, renkler ve ışıklar birbirine girmişti. Odakla-
namıyor, göremiyordum. Dizlerimi karnıma çekip ayağa kalkma-
ya çalıştım ama daha ayaklarım üstüne doğrulamadan dengemi
kaybedip düştüm ve başımı ağacın köküne vurdum.

Nefes almaya çalıştım fakat aldığım soluklar kesik kesikti
ve beni zorluyordu. Bulanık bir şekilde gördüğüm elimi yüzüme
doğru yaklaştırdım, elimi yumruk yapamıyordum. Titriyordum,
tüm bedenim titriyordu ve karnıma vuran ağrı beni ormanın
zemininde, yerde kıvrandırıyor, gıcırdattığım dişlerimin arasında
boğulur gibi sesler çıkarıyordum.

Bedenim sarsıldı, tekrar öğürdüm; yana dönüp gözlerimi
sımsıkı kapayarak, dünyadan soyutlanmaya çalıştım.

Virüs. Beni karnıma bir yumruk yemişim gibi yere sermişti.
Virüs ortaya çıkmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki neye
dikkat edeceğimi bile bilmiyordum. Başkalarının da bildiği ba-
zı şeyler haricinde, semptomların ne olduğunu bilmiyordum.
Tek bildiğim, hızlıydı, acımasızdı ve ne yaparsan yap sonunda
ölürdün.

5

Orada ne kadar süre yattım bilmiyorum. Durması için, acının dinmesi için ne olduklarına aldırmaksızın bir şeylere tutunmaya çalışarak toprağa doğru ögürdüm. Görüşüm düzeldiğinde, bulanım azaldığında ormanın bulanıklığı yavaş yavaş şekil almaya başladı. Boğazım kuruydu ve yanıyordu, tek düşünebildiğim şey suydı.

Bir şeyler içmem gerekiyordu, yoksa ölecektim.

Nerede olduğumu bilmiyordum, akarsuyun nerede olduğunu da. Ama solumdaki ışığa, ormanın çıkışına doğru emeklemeye başladım. Zamanla ayağa kalkacak gücü topladım ve etrafımdaki ağaçlar sayesinde dengemi sağlayarak, ağaçlığın kıyısına doğru ağır bir yolculuğa çıktım.

Nehri gördüğümde neredeyse ağlayacaktım.

Hızlanmaya çalıştım ama karnıma kramp girdi ve durmak zorunda kaldım. Birkaç saniye nefes aldım, acı karşısında kasıldım. Tekrar hareket edebilir hâle geldiğimde, yavaş hareket ettim. Titreyen adımlarımı ağır ağır attım ve kıyıya doğru ayaklarımı sürüyerek temiz suya indim. Güneş ışığı, suyun yüzeyini ışılatıyordu.

Diz çöktüm, kıyıya yaklaşabildiğim kadar yaklaştım ve titreyen ellerimi suya uzattım. O kadar soğuktu ki parmaklarım su yüzeyine değer değmez ciyaklayıp elimi çektim. O sırada ayağımın dibinde eğreti duran çakıllar kaydı ve ayağım bedenimin altından kaçtı.

Suyun içindeydim. Ben akarsuda bir yere basmak için delicesine çırpınırken sanki buzlar beni aşağı çekmeye çalışıyordu. Ben çok güçsüzdüm, akıntı ise fazla kuvvetliydi. Akıntı yönüne doğru sersemlemiş ve telaşlı hâlde itildim. Su gözlerime, ağzıma ve ciğerlerime girdi.

Nefes alamıyordum.

Su acı verecek derecede soğuktu, başımı çaresizce yüzeyin üstüne çıkarmaya çalışırken kaslarımı kilitliyordu. Başımı yüzeyde tutamıyordum. Yüzme bilmiyordum, bacaklarım işlemiyordu ve tek hissedebildiğim, ciğerlerimin çığlığı, her yeri saran su ve batmakta olduğum gerçeğiydi. Bedenim uyuştı ve içimden bir ses, bunun olacağını en başından beri bildiğimi söylüyordu.

Ne kadar süre hayatta kalabileceğimi ummuştum?

Aaron'ın altın renginde parlayan mavi gözlü suretini gördüm. Bedenim sönerken, o gülümsüyordu. Suda çırpınıp batmaya devam ediyor, batıyor, batıyordum.

Gözlerim kapalıydı ve aklıma yerleşmiş o görüntüyle ölmeye hazırdım. O sırada bir şeyin omzuma değdiğini hissettim ve başımın üstünde siyah saçlı bir erkek gördüm. Beni sertçe çekiyordu, neden bana böyle hırsıla baktığını merak ettim ve sonra...

Hiçlik.

6

Acı, her zerremen içindeydi. Yavaş yavaş uyandım ama derhâl yeniden uykuya dalmayı, sadece ızdıraptan kurtulmayı istedim. Ciğerlerim ve boğazım yanıyordu, sol dirseğimde feci bir acı vardı, tüm vücudum dayak yemişim gibi acıyordu.

Gözlerim titreşerek açıldı ve zihnim neler olduğuna dair bir anlam çıkarmaya çabaladı. Küçük bir odanın duvarından ışık geliyordu, sersemlemiş beynimin bir tür çadırın içinde yatıyor olduğumu algılaması birkaç saniye sürdü.

Sesler duydum. Birisi ya da birileri çadırın dışında duruyordu. Ellerim ve dizlerimden destek alarak ayağa kalkmaya çalıştım, kalbim küt küt atıyordu. Fakat daha ayağa kalkmama kalmadan yine başım döndü ve geriye, dirseklerimin üstüne düştüm. Dünyam dönüp duruyordu. Gözlerimi kırıştıtarak görüşümdeki bulanıklığı geçirmeye çalıştım ama bedenim bana karşı geliyordu.

Seslerin giderek yaklaştığını ve fısıltıya dönüştüğünü duydum. Nefesim boğazıma takıldı. Çaresizce etrafa bakındım ve çantamın, çadırın bir köşesine atılmış olduğunu fark ettim. Üniformamın gri kumaşını da orada gördüm. Tam karşıya doğru atılıp çantamı açtığım ve tornavidayı çıkardığım anda, yaşı benden fazla büyük olmayan bir çocuk içeri girdi. Beni görünce geriye doğru küçük bir adım attı.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Tornavidayı titreyen elimde öyle sıkılmışım ki parmak eklemlerim beyazlaşmıştı. Ancak geriye sendeledim ve altımdaki zemin aşağı çöktü.

“Dikkat et,” dedi. Benim tüm çadırı yıkmama fırsat vermeden, dirseğimden yakalamak için uzandı.

“Uzak dur benden,” diye hırladım, tornavidayı ona doğrultarak. Tereddütle geriye doğru bir adım attı, gözleri bende değil, tornavidadaydı.

İyi, bundan memnun olmuştu. Korkması iyiydi. Aaron hep, ‘eğer birisi senden korkuyorsa, bu ondan korkmana gerek olmadığı anlamına geliyor’ derdi.

Aaron’ın düşüncesi midemi altüst etti, hatıralar dev bir dalga gibi beni vurdu ve baş dönmesini bir an içinde bulantıya dönüştürdü. Çocuk, bunu yüzümden de okumuş olmalıydı ki geriye doğru büyük bir adım daha atarak, çadırın giriş yolunu açtı.

Dışarı çıkar çıkmaz kustum. Midemde nehir suyundan ve safradan başka bir şey yoktu. Öğürürken yutağımı yakıyor, çabalarken tüm bedenim sarsılıyordu. Sıcak gözyaşları gözlerimi yakarken, kasılmalar yavaşça bitti ve beni tükenmiş, tiksinişmiş bir şekilde sendeler hâlde bıraktı.

“Dikkat et,” dedi yine, bu kez daha nazikçe. Yukarı baktım ve nihayet aklımdaki taşlar yerine oturdu. Suyun her yanımı sarması, beni aşağı çekmesi, içimdeki küçük ve hain bir yanımın, artık mücadele etmek zorunda olmayacağım için rahatlaması...

Ve beni kurtaran, suyun altında çılgın gibi görünen bu çocuk. Beni kollarıyla yukarı, havanın ve ışığın olduğu yere, buraya çıkarırken koyu renk saçları başının etrafında dalgalanıyordu. Gözlerim titreşti ve güneş batarken üzerimize yaklaşan karanlığa, neredeyse o akan sular kadar soğuk esen havaya baktı. İçimdeki karanlık ve ümitsiz tarafım göz ardı edemeyeceğim o soruyu bana sordu: Beni orada öylece bıraksaydı, her şey daha kolay olmaz mıydı?

Doğrulamaya, dengemi kurmaya çalıştım ama dünya yine yana eğilmeye başladı. Başımın ağırlaştığını hissederek geriye yaslandım. Sanki toprak beni açgözlülükle kendine doğru çekiyordu.

“Uzanman gerek,” dedi o sakince.

“Uzak dur benden,” diye tısladım ama zaten yakınımda bile değildi.

Uzakta insanların yürüdüğünü görürken ve beynimin içi sanki kafamı patlatacakmışçasına bir sürü soruyla doluyken, yatmak istemiyordum. Ama seçme şansım var mıydı, bilmiyordum. Bedenim kendi kafasına göre kapanıyordu, bu yüzden de yere yığılmayı beklemeden çadıra gittim ve çocuğun yanından geçerken aciz görünmemeye çalıştım.

Çadıra girer girmez titremeye başladım. Bu titremenin korkudan mı, soğuktan mı yoksa bitkinlikten mi kaynaklandığını bilmiyordum. Yerde kalmış battaniyeyi alıp altına kıvrıldım. Bundan sonra ne yapmam gerektiğine dair bir karar veremedim uyuyakalmıştım. Tornavidayı hâlâ elimde tutuyordum.

7

Yüzüme vuran bir sıcaklık beni uyandırdı. Kalkıp doğrulurken güneşin de benimle birlikte doğduğunu gördüm. Etrafıma kısaca bir bakmamla kafa karışıklığım daha da arttı. Bu birbiriyle alakasız yapılara bir anlam veremedim. Akıl sağlığımdan geriye kalan da allak bullaktı. Sonunda gözlerim tanıdık bir şeyin üzerine değdi, sarı bir baş ve dik omuzlar, güneşe doğru dönmüştü. Arkasına bağladığı elleri ona düşünceli bir ifade veriyordu.

Aaron.

Düzgün dikilmiş gri bir takım elbise giymişti. Aaron'ın giydiği diğer her şey gibi üzerine mükemmel bir şekilde oturmuştu bu elbise. Oturduğum yerden ona hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım.

Arkasına döndü. Gömleği ve kravatının da takım elbisesi gibi gri olduğunu fark ettim. Bana doğru yürümeye başlayınca, bu detaya neden bu kadar takıldığımı kendime sormama vakit kalmamıştı.

“Quincy,” dedi. Beni kaldırmak için bir elini uzattı. Ben ayağa kalkınca, adımın yine, feci bir hayal kırıklığına uğramışçasına derin bir tonlamayla söyledi, “Quincy.”

Elimi tutarken, gözleri ikimizin arasındaki zemine sabitlenmişti. Zor bir şeyi söyleme cesareti toplamaya çalışıyormuş gibi, alt dudağını dişlerinin arasında sıkırmıştı.

“Aaron,” dedim ben de. Ama onun söylediği gibi öfkeli bir şekilde çıkmamıştı sesim.

Yalvarır gibi.

“Quincy,” dedi yine. Bu kez bir konuya başlayacak gibiydi.

“Aaron, bana bak.” İçimde bir panik hissi oluşmuş, vahşi ve ilkel bir şey, anlaşılamaz bir şekilde bana karşı haykırıyordu.

“Quincy. Ben bırakmana izin vermiyorum.” Kelimeleri vurgulayarak söyledi, beni korkutmaya çalışır gibi. Yere bakarken, dişlerini birbirine sürterek konuşuyordu.

“Aaron, bana bak!” diye inledim. Panik şimdi gırtlığıma yapışmıştı, içimde sürünüyor ve içten dışa beni diri diri yakıyordu. “BANA BAK!” diye bağırdım.

Baktı. Gözleri griydi, hatırlıyordum.

Ama Aaron asla gri giymezdi.

o o o

İçim kaynıyordu. Birisi çılgılık atıyor ama ben, göğsümdeki ezici acıdan başka bir şeye odaklanamıyordum. Damarlarım, içimi dağlayan kızgın teller gibiydi. Hırpalanmış bedenim acıyla ikiye bükülmüştü.

Birisi benimle konuştu, bana bir şey içirmeye çalıştı ama içecek dudağıma değdiği anda geri çıkardım.

Yeniden karanlığın içine düşmüştüm.

o o o

Yine boğuluyordum ama bu kez su kırmızıya dönüyordu. Kollarımda kesikler vardı ve ben Aaron’dan başka hiçbir şey göremez olana kadar bu kesiklerden akan kan nehri kırmızıya boyadı. Aaron’ın sureti bana bakıyor, suyun içinde sanki benimle alay ediyordu.

o o o

Nefes nefese uyandım, doğrulup oturdum. Yine boğuluyormuş gibi hissediyordum. Başım suyun içinde gibi savruluyor, beni yerimde sabit tutacak bir şeye, bir ele ya da kola dokunmak

için ellerimi etrafa atıyordum. Siyah saçlı çocuk bana gözlerini dikmişti.

“Ateşin çıkmıştı,” dedi beni geri yatırmaya teşvik ederek. “Dinlenmen gerekiyor.”

“Nerede?” Her şey yeniden hatırıma gelmişti: Siyah saçlı çocuk, boğulmam, Oasis’i terk etmem, Bea’nın vurulması, Aaron, koğuşlardan kaçışım...

“Ölmedim,” dedim ağır ağır, çünkü bundan tam olarak emin değildim.

“Olmedin,” dedi o da. Ağzının kenarında gülmemeye çalışıyormuş gibi bir ifade vardı.

“Ben sandım ki... Etkinleşti sandım,” dedim sessizce. Yüzünün değişiminden, neden bahsettiğimin farkında olduğunu anladım.

“Sorun yok,” dedi. Gözleri de koyu renkti. Derin ve yoğun bir kahverengi olan gözleri başımın dönmesine neden oluyordu. “Ateşin vardı sadece.”

Rahatlayarak başımı salladım.

“Adın ne?” diye sordu usulca.

Kurallar aklıma geliverdi, ancak katı bir isyan da beraberinde geldi. Umurumda değildi. Oasis’i artık arkamda bıraktığıma göre, kurallarımı da geride bırakabilirdim.

“Quincy,” dedim, herhangi bir tepki verecek mi diye bakarak.

“Ben de Kole.” Sesi öncekinden daha kibardı, buna güvenmemiştim. Çadırın daha gerisine oturup, aramızda mesafe bırakmak için elimden geleni yaptım.

Beni izleyişinden, ne yapmaya çalıştığımın farkında olduğunu anladım. Vahşi bir hayvanı nasıl sakinleştireceğini bulmaya çalışıyor gibi, dudaklarını ısırdı ve koyu kaşları gözlerine iyice yaklaştı.

“Bir şey yiyebilecek durumda mısın?” diye sordu, gözlerini kaçırıp. Neden bilmem ama bunu söyleyince kendimi daha az tedirgin ve güvende hissettim.

Sorusunu başımla yavaşça onayladım. O da ayağa kalkıp dikildi. Demin benimle konuşurken, dizlerini çenesinin altına koymuşken küçük görünse de şimdi ne kadar uzun boylu olduğunu fark etmiştim.

Birkaç dakika ortadan kayboldu ve onun dönmesi uzadıkça ben giderek daha da huzursuzlandım. Ne yapıyordu? Dışarıda başka kimler vardı? Neden geri gelmesi bu kadar uzun sürmüştü?

Ama benim bir şeyler yapmama kalmadan o, sol elinde küçük bir teneke kutuyla çadıra geri döndü. Sessizce tenekeyi bana verdi, kutunun sıcaklığı donmuş parmaklarıma hemen işlemişti.. Bacaklarıma örttüğüm battaniyelere rağmen, çadırın içi soğuktu, kutunun sıcaklığı hoşuma gitmişti.

Kutuyu verdikten sonra parmak eklemleri üzerinde çaprazlama birçok yara izi olduğunu gördüm. Ellerine bakışımı yakalamıştı. Yüzümde ne gördü bilmiyorum ama elini öyle bir hızla kendine doğru çekti ki neredeyse teneke kutuyu düşürecekti. Ellerini ceplerine daldırdı.

Sessizlik birkaç dakika sürdü. Ben tenekedeki çorbayı kurt gibi bir iştahla mideme indirirken o kımıldamadı bile.

Ona baktım; simsiyah saçları alnına dökülüyor, kollarını ve bacaklarını sanki kendini küçültmeye çalışır gibi bir araya topluyordu. Nedense şu an burada, karşımda olan onunla, zihnimdeki imgesini bir türlü ayırt edemiyordum.

Zihnimdeki imgede suyun altından, sesini duyamadığım hâlde bana bağıırıyordu.

“Seni sudan çıkarınca, sandım ki...” dedi durup dururken, neredeyse kendi kendine konuşur gibiydi.

“Oldüğümü sandın.” Onun doldurmak istemediğı boşluğu ben doldurdum. Sesimde aslında olmasını istemediğim bir hoyratlık vardı ancak ona güvenmemekten de kendimi alamıyordum.

Niye hiç tanımadığı biri için nehre atlama riskini alsındı ki?

“Nefes almıyordun,” dedi ayağa kalkarak. Ben de kalkmaya çalıştım çünkü boyu öyle uzundu ki ayakta ona bakmaya çalışırken başım dönüyordu.

“Hâlâ gücün yerine gelmedi.” Yanıma çömelip, benim bırakmış olduğum boş çorba kutusunu aldı ve kalktı. “Biraz dinlen,” dedi sesinde hiçbir duygu olmadan. Sonra da gitti.

Yine uyuyakalmış olmalıydım, zira uyandığımda güneş tekrar alçalıyordu. Doğrulup oturdum, elimi başıma koydum. Başımın ağrısı biraz azalmıştı ama beynimin içi hâlâ bulanıkmış gibi hissediyordum. Sanki düşüncelerimin üzerine sis çökmüş veonları gözden kaybetmişti.

Çadırın dışarısından fısıltılı sesler duydum; ellerim ve dizlerim üzerinde dikkatlice oraya ilerleyip sesleri dinledim. Çadırdan en fazla bir iki metre uzaklıkta olmalıydılar; çünkü söyledikleri şeylerin çoğunu duyabiliyordum.

“Riske değmez,” dedi bir ses. Sesinden konuşanın bir kadın olduğunu anladım.

“Clarke, o daha çocuk!” diye karşılık verdi bir erkek sesi. Midemde içim ezilir gibi bir his duydum.

“Neyin nesi olduğunu bile bilmediğimiz bir çocuk, Mark.”

“Hepimizin biraz sakinleşmesi gerekiyor,” diye araya girdi Kole’un sesi. Arada çadır kumaşı olmasına rağmen, sesini nasıl onları içeriye çekmek için kullandığını duyabiliyordum. “Daha önce böyle durumlarla baş ettik.”

“Böyle bir çocukla değil. Gizli bir görevli olabilir mesela.” O kız her kim ise, “çocuk” kelimesini bir hakaret gibi kullanıyordu.

“Gerçekten Oasis için çalışıyor olabileceğine inanıyor musun, Clarke?” diye sordu Kole. Sesinde gizlenmiş koyu bir hayret ifadesi vardı. “Onu bulduğumda neredeyse ölüyordu. Bir tehdit olamaz o.”

“Bilemezsin.”

Birisinin gittiğini duyduğum ama diğerlerinin hâlâ orada olduğunu işitiyordum. Bir ayağın üstünden diğeri ağırlıklarını verirlerken, altlarındaki yaprakların çatırtısını duyuyordum.

“Korkmuş sadece,” dedi tanıdık gelmeyen bir erkek sesi. O kadar naif bir sesteki zor duyuluyordu.

“Biliyorum,” dedi Kole, uzun ve yorgun bir iç çekişle.

Uzun bir sessizlik oldu, ardından çadırdan uzaklaşan ayak sesleri duydum. Bir süre sonra, birinin yaklaştığını fark ettim, çimlerden hafif hafif ayak sesleri çıkıyordu.

“Geliyor mu?” dedi bir kız sesi. Sesinden kaygılı olduğu anlaşılıyordu ama kimin için kaygılandığından emin değildim.

“Bilmiyorum,” dedi Kole. “Ne yapmam gerektiğini de bilmiyorum.”

“Sezgilerin ne söylüyor?”

Bir duraksama oldu.

“Sadece bir kız o,” dedi. Benim hakkımda konuşmalarını dinlemek tuhaf hissettiriyordu. “Korkudan aklını kaçırmış durumda, aramıza aldığımız herhangi biri ne kadar tehdit ise, o da o kadar tehditir.”

“Öyleyse onu yanımıza alıyoruz.”

“O kadar kolay değil. Saldırıdan beri herkes diken üstünde. Ona güvenmiyorlar, güvenmeleri de gerekmiyor ama eğer ben onun tarafını tutarsam, bunu ihanet olarak görürler.”

“Kole, korkuyor olabilirler ama sana güveniyorlar. Eğer her biri için yaptığın şeyi bu kız için de yaparsan, ihanete uğramış hissetmezler.”

“Bilemiyorum,” diye mırıldandı o da. Sonra sıkıntıyla homurdandı. “Rob buradayken işler hiç bu kadar karışmazdı.”

“Haklısın,” diye mırıldandı kız.

Çadırdan uzaklaştım. Benim hayatım üzerine planlar yapmalarını daha fazla dinleyemezdim. Her nereye gitmekten bahsediyorlarsa, benim oraya gitmek isteyip istemediğimi sormayı düşünmemişlerdi.

Ama sonra ormanda geçirdiğim günleri düşündüm. Yaban meyveleri yüzünden kendimi neredeyse öldürüşümü, aç kalışımı, soğuğu ve sonra boğulma tehlikesi atlatmamı... Acaba bir tercih hakkım var mı, diye düşündüm. Eğer dışarıda kalırsam, birkaç günden fazla hayatta kalamazdım.

Dışarıda tek başıma öldüğümü düşündüm, ormanın yavaş yavaş, canlı canlı beni yemesini... Ürperdim.

Oraya geri dönemezdim. Bir kez daha bunu yaşayamazdım. Yapamazdım.

“Nasıl hissediyorsun?” diye mırıldandı yumuşak bir ses. Birisi çadırdan içeri girdi.

Sarışın bir kız, beni sersemlik hâlimde uyandırdı ve elinde bir çorba kutusuyla bana geldi. Kız, uzun ve inceydi; çıkık elmacık kemikleri, uzun kirpikleri ve hayatımda gördüğüm en soluk maviye sahip tonda gözleri vardı. Acaba Bea de bu yaşa gelecek kadar yaşasaydı, ona mı benzerdi diye merak ettim. Yüreğim sızladı. Dikkatimi dağıtmak için elindeki yiyeceğe baktım.

“İyiym ben,” dedim biraz fazla keskin bir sesle. Kız sadece ellerine doğru bakarak gülümsemekle yetindi. Benim diz çökmüş olduğum yerin biraz ötesinde, çadırın zeminine oturdu.

“Bir şeyler yiyebilecek misin?” diye sordu. Başımı evet dercesine aşağı salladım. Gözlerimle onun her hareketini takip ediyordum. Teneke kutuyu yere koyup bana doğru ittirdi. Karnımı doyururken onu izlemeyi sürdürdüm.

“Adım Lacey.”

“Quincy,” diye mırıldandım ben de.

Oasis'teyken, her gün işe gittiğim sırada hep aynı binaların yanından geçdim. İki yıl boyunca günde iki kere, tekrar tekrar geçmiştım. Koğuşlar ile enerji santralinin arasında yarı yolda bir köpek olduğunu hatırlıyorum. Kahverengi gri tüylü, uyuz, tek kulağından bir ısırık koparılmış, zincir ile tellere bağlı ve her yanından geçişimde ölmek üzere gibi görünen bir köpek. Temkinli ve bölgesini sahiplenen bir köpekti ama hep bana

saldıramayacak kadar yorgun olurdu. Bana her seferinde iki kere havladığını hatırlıyorum. İki kere sertçe havlardı, hepsi o kadar.

Benim sesim de o köpek gibi çıkıyordu. Adımları çelimsiz ve ihtiyar bir köpek gibi Lacey'e havladım; kısmen yakıcı bir saldırganlıkla, kısmen de saf bir dehşetle.

“Yakında gitmemiz gerekecek,” dedi nazikçe. Kole’un yaptığı gibi yaparak, gözlerini yerden ayırmayıp bu şekilde sanki beni kışkırtmamaya çalışıyordu.

Bir şey demedim.

“Ne yapmayı planlıyordun bilmiyorum ama eğer istiyorsan bizimle gelebilirsin.”

Güldüm. Planladığım daha iyi bir şey olduğunu sanmasına mı, yoksa beni aralarına kabul edeceklermiş gibi konuşmasına mı güldüğümü bilmiyordum.

“Beni burada istiyormuş numarası yapmanıza gerek yok,” diye tersledim tenekeyi yanıma koyup. Lacey, şok olmuş görünüyordu. Sonrasında tekrar benimle göz teması kurarken başını hafifçe geriye çekti.

“Quincy, ben”

“Sus, olur mu? Kole’un dışarıda diğerleriyle konuştuklarını duydum. Anlıyorum. Ben çok riskliyim.”

“Quincy, herkes başta zor zamanlar geçirir.” Yine düşüncelerini toplamaya çalışır gibi gözlerini kaçırdı. Sonra tekrar bana baktı, gözlerinde hiç ummadığım keskin bir ifade vardı.

“Şu anda hassas bir durumdayız, tamam mı? Kole sana ne anlattı bilmiyorum ama geçen hafta bir saldırıya uğradık. O yüzden hareket hâlindeyiz. Kendimizi savunacak hâlde değilken açık alanda olmak istemiyor insanlar. Bazılarını ikna etmek biraz zor olacak, ama bu bizimle gelmemen gerek anlamına gelmiyor.”

“Saldırıya mı uğradınız? Ne demek istiyorsun? Kim saldırdı?”

Yine başını eğip ellerine doğru baktı.

“Dokuz gün önce, bir grup görevli bize saldırdı. Gece yarısıydı, geldiklerini göremedik. Öncü bir gruptu, tam bir manga değildi ama ona rağmen on iki kişiyi yitirdik. Görevliler kaçıp gitti, o yüzden de birilerine haber verip peşimize düşmelerini beklemekten oradan ayrılmak zorunda kaldık.”

Beynim bu bilgiyi algılamakta güçlük çekiyordu. Anlatılanı, bir şey söylememe yetecek bir hızla kavrayamamıştım. Bana söylediği şeyler, Oasis’in dışarıda insanlar olduğunu bildiği, bilmekle de kalmayıp buraya gelerek o insanlara fiziksel olarak saldırdığı anlamına geliyordu. Birden tüm hayatımı inanarak geçirdiğim pek çok şey, gerçekliğini kaybetti. Sanki ayaklarımın altındaki toprak yok olmuş gibi hissediyordum.

Ona inanmak istemedim. Deli olduğunu söylemek istedim yüzüne. Ama buradaydı ve vardı, bu bile yeterli bir kanıt sayılırdı: Oasis, bana onların var olmadığını söylemişti. Oasis’in duvarları ardında hayatın sona erdiğini söylemişlerdi ama işte o buradaydı. Kalbi atıyor, ciğerleri nefes alıyordu, benim kadar hayattaydı o da.

Tam olarak farkına varamadım ama içimde bir şeyler değişti. Hapisteyken hissettiğim öfke hırıltısı gibiydi bu. Onun sözlerine karşılık verdiğimi, tüm kaslarımın gerildiğini, eklemlerimin kilitlendiğini, boğazımın şiştiğini hissediyordum.

“Üzgünüm,” diyebilirdim. Bu kadarı çok fazlaydı. Çok fazla korku, çok fazla öfke, çok fazla suçluluk duygusu ve nereye koyacağımı bilemediğim başka çok fazla şey... Birden çadırın içi dar, dayanıksız; duvarları fazla yakın gibi geldi.

Onu ittirerek yanından geçtim, çadırın çıkışına doğru ilerledim. Dışarı çıkmaya, dışarıda olmaya ihtiyacım vardı. İlk kez

burada uyandığımdan beri çadırdan çıkma cesaretini gösterememişim. Dışarıda beni neyin beklediğinden korkuyordum. Fakat burada düşüncelerimle baş başa kalmak, bir anda dışarıda karşıma çıkabilecek her şeyden daha fena geliyordu.

Birkaç gün önce neredeyse canımı alan nehir, kampın yanında sakince akıyordu. Kampın kendisi de neredeyse aynı derecede sakindi. Bir düzine insan etrafta dolanıyor, sessizce konuşup gülüyordu. Ancak ben çadırdan çıkınca herkes başını kaldırdı.

“Quincy, iyi misin?” dedi Lacey peşimden gelerek. Elini omzuma koydu. Omzumu silkerek elini üstümden attım.

Zamanda geriye doğru, ileriye ve aşağıya atmaya çalıştığım şeylere doğru çekildim. Bea’nın adımı seslenişi, benim onu tersleyişim, beni tanımadığını söyleyişim...

Lacey de tanı mıyordu. Bu insanları hiçbirini beni tanı mıyordu.

Beni tanıyan tek insan Aaron’dı ve artık onu da yitirmiştim. *Ve artık onu da yitirmiştim.* Bu sözler yüreğimi yakıyor, nefes almakta zorlandığımı hissediyor, hareket edemiyor, var olmayı sürdüremiyordum. Böyle olmazdı.

Onsuz olmazdı.

İnsanlar yalnız yaşamak için yaratılmamıştı. Kimse tarafından tanınmadan, kimseden değer görmeden, kimse tarafından sevilmeden yaşamak bize göre değildi. Uzun süre tek başıma yaşamıştım. Dokuz yıl boyunca kendime baktım. Sabah yeni güne uyanıp uyanamayacağımı, akşam başıma bir şey gelmeden yatağıma yatıp yatamayacağımı umursayan bir tek bendim. Sonra Aaron ortaya çıkmıştı. Mükemmel, güzel, her şeyin cevabını elinde tutan Aaron. Yıllar sonra ilk kez, Aaron ile hayat anlamlı gelmişti. Durağanların acılarını görebiliyordum, Dış Mıntıka’ya yeni gönderilenlerin yüzlerindeki ızdırabı okuyabiliyordum ve Aaron olduğu için artık bunlarla baş edebiliyordum, çünkü

onun varlığı, umut demekti. Yeni bir hayat, daha iyi bir hayat için umut...

Fakat o artık yoktu. Sadece fiziksel olarak gitmiş değil, ruhen de değişmişti. Kendi türünden olan herkes incitse bile beni asla incitmeyecek olan o nazik adam gitmişti. Beni ona bağlayan güven yok olmuştu. Âşık olduğum adam; dün gece gördüğüm, silahına can simidi gibi sarılmış o canavara hiç benzemiyordu.

En kötü tarafı da kimin kime ihanet ettiğini çıkartamıyordum. İhanet eden, Oasis'i o olmadan terk eden ben miydim, yoksa beni geri getirmek adına masum bir kızı öldürecek kadar gözünü karartan o muydu?

Ama hayır, benim hatamdı. Eski Aaron asla böyle bir şey yapmazdı çünkü. Onun güvenini yıkan bendim. Gözaltına alınarak her şeyi mahveden bendim. Ona hiçbir şey söylemeden Oasis'ten kaçmaya karar veren de bendim.

Tetiği ben çekmemiştim ama çekmiş kadar olmuşum.

Tüm bunlar içimde kaynıyordu, nefesim öyle kesik kesik ve hızlıydı ki sersemleştığimi hissediyordum. Herkes, karşımda öylece dikiliyordu.

Benim çöküşümü izliyorlardı. Deli kızın daha da delirmesini...

Orman oradaydı, evet, beni öldürebilirdi ama en azından orada duruyordu. En azından onu kendimden uzaklaştıramazdım. Ona doğru koştum, zayıf bedenim beni taşıdığı müddetçe körlemesine ormana doğru koştum, dizlerim üstüne sertçe düşüp içim boşalırcasına ağlayana dek.

Ama bu da durumu hiç düzeltmedi. Bea'yi de geri getirmedi, Aaron'ı da. Ve hiçbir şey, göğsümde açılan deliği küçültmedi, acımı dindirmedi.

Sonunda birisi beni aramaya gelmişti. Onu gördüğümde, göğsümde hiç tanıdık gelmeyen tuhaf bir his duydum.

Lacey ağır ağır, temkinle yaklaştı. Bir ayağına dikkatle diğerinin önüne bastı, iri gözleriyle beni süzüyordu. Ben ise onun geldiğini duyduğumda sadece bir kez başımı kaldırıp baktım, sonra tekrar başımı eğip ellerime baktım. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Fakat hislerim hâlâ yerli yerindeydi. Sadece ağlamayı kesecek kadar kendimi tutup duygularımı zapt etmiştim.

Biraz uzağıma, yere oturdu ve bağdaş kurdu. Yerin soğukluğu karşısında biraz büzüldü. Bense soğuğu fark etmemiştim bile. Onun ne demesini beklediğimi bilmiyordum ama her ne diyecekse, beni germişti, öylece bekliyordum. Bir darbe inecek diye bekliyordum ama bir şey olmadı.

Hiçbir şey söylemiyordu.

Sadece beni izliyor, usulca nefes alıyordu; bakışları ne ilgisiz, ne de taciz ediciydi. Sadece öyle duruyordu.

“Ne?” dedim, sonra derin bir nefes verdim. Sakinleşmem gerekiyordu.

“Hiç.” Omuz silkti.

“Niye buradasın?” diye hesap sordum. Artık sesim yorgun çıkıyordu.

“Burada tek başına durman tehlikeli,” dedi. Bu her şeyin açıklaması gibiydi.

“Diğer insanların yanında olmak da tehlikeli.” Sesimdeki öfkeyi gizlemeye çalıştım çünkü kızgın olduğum kişi o değildi. Hiç değildi. Ben asla Durağanlara kızmazdım; kendim de bir Durağan’dım, nasıl kızabilirdim ki? Ben virüse kızgındım. Midedimin korkuyla kasılmasına sebep olduğu için kızgındım ona. İnsanlarla birlikteyken aldığım her nefesin, sürekli artan bir hastalık tehdidi olmasına kızgındım.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Sen... Safkan değilsin, değil mi?” Sesim titrekti. Eğer onlar Safkan ise benim Durağan olduğumu öğrendiklerinde kaçma şansım olmadan beni öldürürlerdi.

Başını eğip ellerini doğru baktı. “Hayır. Ama burada o sorun değil.”

“Nasıl sorun olmaz? Her zaman sorun bu.”

Bir an bana tuhaf bir şekilde, sanki yakalanmadığıma inanmıyormuş gibi baktı.

“Düşünsene, Quincy. Dış Mıntıka’da senden yüz binlercesi var ama size hiç hastalık bulaşmadı. Biz burada bir avuç insanız. Bizden, birkaç düzinelik bir gruptan birinin hastalığının ilk aktifleşen olması ihtimali nedir ki?”

Sessiz kaldım. Ne demek istediğini anlıyordum fakat bu bana bir açıklamadan ziyade bahane gibi geliyordu. Virüs her yerde, her şeydeydi. Önünde sonunda bizi ele geçirecekti, ister orada, ister burada.

“Endişenin ne faydası var?” dedi, zihnimi okur gibi. “Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Olası değil ama olur da tedaviyi bulurlarsa, Oasis’te kullanılacak. Duvar’ın dışına adımını attığın anda, tedaviden vazgeçtin demektir.”

Kalbim o an durdu. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Laboratuvarlardan, görevlilerden, Damgalı birisi olmaktan dolayı

duyduğum korkuya kendimi öyle kaptırmıştım ki vazgeçtiğim şeyleri hiç düşünmemiştim bile. Aaron konusunu düşünmüştüm, evet. Fakat tedavi aklımın ucundan geçmemişti.

Uzun bir süre her yer sessizleşti. Tek duyabildiğim, ağaçlar arasında hışırdayan rüzgâr ve uzaktan akan nehrin sesiydi. Kışın acı dalgaları havayı sarmış, buz gibi hava şarkı mırıldanarak tenimin yanından geçiyor, beni titretiyordu.

“Üzerimde üniformam yok,” dedim, rahat davranmaya çalışarak. Bu durumu uzun zaman önce fark etmiştim ama bu rahatsız edici sessizliği bozmak için bir şey söylemem lazımdı.

“Donmuş bir nehirden çıkarıldın, unuttun mu?” dedi kibarca gülümseyerek.

“Unutmadım.”

Ama unutmaya çalışıyorum kısmını söylemedim. Ne zaman düşünsem, suyun akciğerlerimi felç eden akıntısına kapılıp bedenimin kontrolünü tamamen yitirişim aklıma geliyordu. Sonra Kole’u, gözlerinin arayıp beni buluşunu, göz teması kurup benim pes etmeme engel olmaya çalışmasını anımsıyordum. Umursamasına gerek yoktu. Onun için bir önemim olmamalıydı ama o beni gözünü karartmışçasına önemsemişti. Bunu düşününce hâlâ kalbim duraksıyor.

Bir elim, omzumdaki damganın üzerinde gezdi ve gözlerim Lacey’ye dikildi.

“Sakin onlara söyleme,” diye fısıldadım, göz bebeklerim korkudan büyümüş olmalıydı.

O ise yavaşça gözlerini kırptırdı.

“Söylemem,” dedi başını yana sallayıp. “Ve eğer istiyorsan bizimle gelebileceğini de bilmeni isterim,” dedi Lacey ciddiyetle. “Herkes bu durumdan memnun kalacak ya da bu kolay

olacak demiyordum. Herkes kadar sen de ikinci bir şansı hak ediyorsun diyorum.”

Oysa ben ikinci bir şansı hak etmediğimi düşündüm. Teşekkür ederim ama hayır, ben o fikirde değilim, diye düşünüyordum. Bence, sen beni tanımıyorsun, benim kim olduğumu, nereden geldiğimi ya da neler yaptığımı bilmiyorsun. Nelerin sorumlusu olduğumu bilmiyorsun, dedim içimden. Fakat bunların hiçbirini söylemedim.

Derin bir nefes aldım, fazla derin bir nefes.

“Çok fazla sorum var,” dedim ona. “Her konuda. Siz kimsiniz bilmiyorum. Buraya çıkmayı nasıl başardığınızı da. Nereye gittiğinizi, ne yaptığınızı, ne zamandır burada görevlilerin insanlara saldırdığını ve burada neler döndüğünü de bilmiyorum.”

“Tüm bu sorularına cevaplarımız var,” dedi fazla sakın bir tavırla. Bu tavır, yanında oturan beni daha da deli göstermişti. “Bizim de sana sormak istediğimiz çok şey var. Fakat burada çok fazla kalamayız. Harekete geçmemiz gerek. Sayımız yüz kişiden az ve Oasis’e altmış kilometre mesafedeyiz. Açık alandayız, bu çok tehlikeli. Eğer gerçekten sorularına cevap almak istiyorsan, bizimle gelmen gerek.”

Bir süre onunla bakiştım, sonra gözlerimi ondan kaçırdım. Bir çimeni kökünden kopardım. Yavaşça başımı salladım. Gözlerimi yere sabitledim.

“Güzel,” dedi. Gülümsediğini fark ettim. Kabul edeceğimi en başından beri biliyormuş ama yine de benim ağzımdan duymak istemiş gibi konuşmuştu.

Elimi tutup beni yerden kaldırdı. Sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra elini tuttum. Üstümüzü başımızı silkeleyip kampa doğru yavaş ve sessiz adımlarla yürümeye başladık.

Bu tür insanların burada nasıl yaşadığını merak ettim. Nasıl oluyordu da onların varlığını daha önce bilmiyordum. Enerji santralindeki mesaj sistemini kıranlar kimdi acaba? Bu topluluğun içinde olabilirler miydi? Acaba Aaron şu an neredeydi? Beni özlüyor muydu ya da yaptıklarından pişmanlık duyuyor muydu? Bea'nin babasını merak ettim. Acaba onun bildikleri neydi? Eğer ben onun neler bildiğini biliyor olsaydım bu var olmadığı söylenen insanlarla dolu, tuhaf bölgenin labirentiyle ve bu kargaşayla başa çıkmaya daha hazır olur muydum?

Beatrice üzerine çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Aklım, onun hatıralarından çekinip kaçınıyor, onu ilk kez koşullarda gördüğüm gün yerde bulunan kan gölü gibi etrafından dolaşıyordum. Böyle yapıyordum çünkü hayata devam etmek, ilerlemeye çalışmak ve nefes almayı sürdürmek zorundaydım. Ve eğer onu düşünürsem, yalnızca bir saniye bile düşünsem, bu dediklerimin hiçbirini yapamayacağımı biliyordum.

Kampa döndüğümüzde Lacey, gitmeden önce üzerime giymem için kalın kıyafetler verdi. Üstümü değiştirmeme de yardım etmeyi teklif etti ama ben bunu tek başıma yapabileceğim konusunda ısrar ettim.

Grubun yarısı bu sabah önümüzden giderek bizden ayrılmıştı. Clarke da önden gidiyordu. Biz döndüğümüzde kamp daha sakindi, geride sadece otuz kişi bırakmışlardı. Kole bir an önce onları takip etmemiz gerektiği fikrindeydi ve benden başka herkes yola çıkmaya hazırды.

Üstümü değiştirmenin gerçekten de zannettiğimden daha zor olduğunu gördüm. Kıyafetlerin çoğu eskidi, birbirine uymuyor, üzerime olmuyordu. Dengemi sağlayamıyordum. “Üzerime oldukça bol gelen pantolona bacaklarımı yerleştirmekte zorlanıyordum. Üstüme giyeceğim kıyafeti ve kapüşonlu hırkayı başımdan geçirdiğimde, dengemi tekrar sağlamak için bir süre oturmam gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktım, temiz ve serin havayı soludum. Daha önce fark etmemiştim, belki de çok korkmuş olduğum içindi, ama burası aslında çok güzeldi. Nedense kış bastırırken bile, Oasis’te gördüğüm herhangi bir şeyden daha parlak, daha yeşil, daha canlıydı her şey.

“Bir şeyler ye,” dedi Kole. Yanımdan geçerken elime birden tutuşturduğu çorba tası beni korkuttu. Artık yedikleri tek şeyin bu olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Kole, benimle göz teması kurmadı, Clarke'la aralarında ki konuşmaya kulak misafiri olduğumdan beri de kurmamıştı. Grupta neredeyse herkes beni yok sayıyor, ben yokmuşum gibi davranıyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu olan ve ara sıra bana sempatik bir şekilde gülümseyen Mark ile sanki özel korumaya ihtiyacım varmış gibi yanımdan pek ayrılmayan Lacey hariç. Diğerleri bana rahatsızlık veriyormuşum gibi bakıyordu, çünkü ben onları yavaşlatıyordum.

Gerçekten de yavaşttım. Her şey ağır çekimde gibiydi. Kaçtığım sırada beni ilerlemeye zorlayan o enerji, artık tüm bedenimden çekilmiş, beni yorgun bırakmıştı.

Çorbanın son yudumunu içtim. Lacey, metal tenekeyi elimden aldı, nehirde yıkadıktan sonra çantasına koydu. Artık herkes yemeğini bitirmişti. Lacey nehir kenarından döndüğünde hepimiz ayaktaydık.

“Tamam,” dedi çantasının kayışlarını üstüne düzgünce koyduktan sonra. “Hazır!”

Canlı adımlarla yürümeye başladık. Son birkaç gündür iyileşmekte olmama rağmen, onlara ayak uydurmakta güçlük çekiyordum. Kole, grubun önünden gidiyor, dikkatli gözlerle ormanın içinde yol buluyor, üzerimize bir şeyin atlayacağını sandığı anlarda irkiliyordu.

“Niye bu kadar gergin görünüyor?” diye sordum Lacey'ye kısık bir sesle. Terlemiş saçlarımı hareket ettirerek enseme biraz da olsa ferahlattım.

“Endişe ediyor sadece. Açık alanda dolaşmak güvenli değil. Saldırıya çok açık durumdayız.”

“Ama neden öyle davranan tek kişi o?” Mark'ın ileride onunla konuşmasını izledim. Kole'un ona cevap verdiği açıkça görülüyordu ama gözlerini etraftan hiç ayırmıyordu.

Lacey omuz silkti. “O bizim liderimiz. Onun işi bu sayılır.”

“Ne?” Ciddi olduğundan emin olmak için dönüp ona baktım. Ama bakışıma karşılık veren mavi gözleri samimiydi. Ellerini sırt çantasının kayışlarının altına koymuştu. “Ama bizimle aynı yaşta o!”

“On dokuz yaşında; ama evet, pek çok kişi ilk başta böyle tepki veriyor. Ondan önce görevi yapan kişi, eğer ölürse yerini Kole’un almasını söylemişti ve sonra...” Lacey’nin sesi giderek kısıldı ve omuzlarını salladı.

“Öldü.” Başımı salladım. Tabii ya.

“Peki o bunu istiyor mu? Lider olmayı yani?” diye sordum. Lacey’nin Kole hakkında ne çok soru sorduğumu fark etmemesini umdum. Ama onun, nehrin dibindeki koyu saçlı çocuğun görüntüsünü bir türlü aklımdan atamıyordum. Gördüğüm son şey, o olabilirdi.

“Zor bir iş.” Rahat gözükmeye çalışarak, yine omuz silkti. “Her şey zor. Ama o iyi bir lider. Grubunu önemsiyor.”

Konuşmamızda bir duraksama oldu ve başka bir soru sorma cesaretini toplamadan önce, donmuş zemindeki adımlarımın çıtırtısını dinledim.

“Nasıl öldü?” diye sordum, Lacey’nin bana verdiği çantanın omzumu kesen askılarıyla oynarken. O çantanın içinde, Lacey’nin bu sabah bana geri verdiği, Bea’ye ait olan çanta güvende duruyordu.

“Rob mu? Bu yılın başlarındaki bir akında... Küçük bir saldırıydı, fazla kişi kaybetmedik ama Rob’u kaybedince... Zor oldu. Herkes için zordu, özellikle de Kole için.”

“İkisi yakın mıydı?”

“Rob’un, grubu Kole’a emanet edebileceği kadar yakın...”

“Ya sen? İyi tanıyor muydun onu?”

“Bazıları kadar yakından değil,” dedi. “Ama Rob özel biriydi. Herkes onu özlüyor.” Sesi giderek düğümlendi ve başka bir şey söylemedi.

Acaba bunu nasıl başarabiliyorlar, diye düşündüm. Tuzağa düşüp arkadaşlarını, annelerini, babalarını, çocuklarını ve kardeşlerini kaybedip sonra da kendi kendilerini ayağa kaldırarak, yola devam ediyorlardı. Çünkü eğer devam etmezlerse, durum sadece daha da kötüye gidecekti. Titreyerek bir nefes aldım.

“İyi misin?” diye sordu Lacey yandan bana bakıp.

“İyiyim,” diye mırıldandım.

Yalnızca bugünü atlatmam gerekiyordu. Lacey yolculuğumuzu tamamlamamıza sadece birkaç saat kaldığını söylemişti. Ondan sonra artık kafamda dönen şeyler üzerine düşünebilecektim. Sonra bu kargaşaya ve ağaçların arasında, gerçekte var olmayan yüzler görüp duruyor olmama bir anlam verebilmeyi deneyecektim.

Yalnızca bugünü atlatmam gerekiyordu.

12

Açıklığa çıktık. Gözlerim, tepemde uzanan yüksek binaların üzerinde gezindi. Pencerelerinin yarısı kırık, üç katlı ve her santimi sarmaşıklarla kaplı binalardı bunlar.

Harap görünüyorlardı.

Bomboş görünüyorlardı.

Yüzünden gözleri sökülmiş gibi görünüyorlardı.

Uzun bacaklı, ince ve genç bir çocuk çıkıp hiperaktif bir tavşan gibi sıçradı.

“MARK!” diye haykırdı. Tüm vücuduyla Mark’a çarptıktan hemen sonra kendini geri çekti. Evi işaret ederek öyle bir hızla konuşmaya başladı ki ne söylediği anlaşılmıyordu.

Güneş batıyordu, Lacey alacakaranlıkta bana doğru eğildi.

“Bu Walter, Mark’ın küçük kardeşi,” diye açıkladı.

Kole, Walter’ı sırtından yakalayıp sarıldı; Walter dönüp Kole’a kocaman gülümsedi.

Grup, binadan içeri sırayla girmeye başlarken, ben bir adım geri çekildim. Kole, Walter ve Mark ileride kafalarını birbirlerine eğmiş, hızlı hızlı konuşuyorlardı. Ben ise botumu eşiğe koyarak kapıda durdum ve içeriye doğru göz gezdirdim.

Ön kapı geniş, gri bir odaya çıkıyordu. Tuhaf, üç bacaklı ve bir tarafı yere eğik duran bir masanın üstündeki tavan, alçaktı. Kapıdan içeri temkinli bir adım attım, gözlerim herhangi bir şey görme beklentisi olmadan odayı taradı. Dört kapı vardı ama iç kapılardan ikisi eksikti, menteşeleri duvarda boş bir şekilde-

sarkıyordu. Şu an içinde durduğum oda, köşedeki çökük ocağa bakılırsa, bir tür mutfağa benziyordu.

Kole'un, her nedense yerde paramparça hâlde duran seramik bir lavabonun üzerinden atlamasını izledim. Ellerini saçları arasından geçirirken, sakın bir yüz ifadesiyle mekânı inceledi.

Mekânın atmosferine karşı gösterdiği reaksiyonları seyrediyordum; aynı anda hem panik hâlinde, hem de her şeyi kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu. Lacey arkamda belirdi.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyi," dedim geriye bir adım atarak.

Tam kelimeler ağızımdan çıktığında, Kole, Mark'a bir şey fısıldadı. O da üst kata koştu ve birkaç dakika sonra, peşinde grubun geri kalanıyla birlikte geri döndü. Walter'ın gülümseyen yüzü, odayı dolduran neredeyse diğer herkesin suratlarındaki keyifsiz ifade arasında göze batıyordu.

Herkes geldiğinde Kole konuşmaya başladı. Sesini hiç yükseltmese de, odanın diğer ucundan onu kusursuz bir şekilde duyabiliyordum. O konuşmaya başladığı anda oda sessizliğe gömüldü.

"Herkesin mümkün olduğunca çabuk yerleşmesini istiyorum, sonra yemek yiyeceğiz. Walter, grubun yarısını al ve bu gece için ikinci kata yerleşmeye başlayın. Diğer herkes, bütün malzeme ve kaynakları en üst kata çıkarıp açsın."

İnsanlar başlarını salladı ve herkes odanın arka tarafındaki kapıya doğru ilerlemeye başladı. Kole, yanındaki Lacey'ye işaret edince ben kimi takip edeceğimi bilemeyip geride durdum. Kole, Lacey'ye bir şey fısıldadı, ne konuştuklarını ben duyamıyordum ama Lacey ciddi görünüyordu. Bir kez başını salladı ve yanıma geri döndü.

Kole iki tane çantayı sırtına atıp, diğerleriyle birlikte malzemeleri üst kata taşımaya başladı.

“Ne istiyormuş?” diye sordum ihtiyatla.

“Aa, hiç! Sadece sana odanı göstermemi istedi,” dedi canlı bir ses tonuyla. Ama benimle göz teması kurmadı. Ben de temkinli bir şekilde başımı salladım. Ama beni diğerleriyle birlikte salona doğru götürmek yerine, sağa dönüp başka kimsenin dokunmadığı, daha küçük bir kapıdan geçirdi.

Kapıyı itip açınca, köşede küçük bir penceresi olan ufacık bir oda ortaya çıktı. Dışarıdaki ağacın dalları arasından ışık huzmeleri içeri giriyordu. Oda tamamen boştu, zemini betonu ve aynı mutfak gibi gri duvarları vardı.

“Ah,” dedim içimden. Diğerleriyle birlikte uyumama izin verecek kadar bana güvenmiyorlardı. Bir yandan mantıklı, bir yandan saçmaydı. Çünkü gerçekten onları öldürmek istesem, uyudukları yere giden merdivenden yukarı çıkmam zor değildi.

“Biliyorum, çok güzel bir yer değil ama battaniye ve eşya getireceğiz, harika görünecek. Seni çok kıskandım; etrafında herkes horlarken uyumak imkânsız.” Lacey güldü ama fazla hızlı konuşuyordu ve sesinde hafif bir panik havası vardı. Ama beni tecrit altında tutmalarını hiç umursamıyordum.

“Dert etme,” dedim Lacey’ye bakmadan. “Ben tüm hayatım boyunca karantinadaydım zaten.”

Lacey hızlıca Kole’un malzemeleri taşımaya yardım etmekle ilgili bir şeyler mırıldanıp kapıdan çıktı. Bir an önce gitmeye can atıyordu.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapayıp nefes aldım. Neredeyse koğuşların yine etrafımı kuşattığını hissedecektim. Her tarafta diğer kızların tıkırtısını duyuyordum, patır patır koştururlarken

altımdaki zemin sallanıyor, görevlilerin sokağa çıkma yasağını başlatmasına kalmadan aşağı inmek için acele ediyorlardı.

Soğuk beton duvara sırtımı dayadığımda ürperdim. Kendimi toplamam gerekiyordu. Buradaki hiç kimseye güvenmiyordum; onlar da bana güvenmediklerini gayet açık bir şekilde gösteriyorlardı. Bu yüzden bir plan yapmam gerekiyordu. Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken, sırtımı duvardan yere kaydırđım ve başımı dizlerime yasladım.

İlk olarak onlardan bilgi almam gerekiyordu. Bazı cevaplar elde etmeden buradan ayrılamazdım. Cevapları aldığım da dışarıda kendi başıma hayatta kalmanın bir yolunu bulmalıydım. Eğer yiyecek ve barınak için bu insanlara bağımlı olursam, benim sahibim olurlardı. Oasis bana bunları öğretmişti.

Kendimi toparlamak için bir nefes aldım, artık bir planım olduğu için aklım daha başımda hissediyordum.

Cevapları al, hayatta kalmanın yolunu bul ve buradan çık.
Bu kadar basitti ve bu kadar karmaşıktı.

Eve girmemizden dakikalar sonra, mutfağa geri çağırılmıştık. Kalkıp diğerlerini takip ettim. Karşı duvara dayanmış bir masa vardı ancak herkes, tek kelime etmeden yerde oturuyordu. Walter ve Mark, odanın diğer ucuna bakacak şekilde oturmuştu. Sırtları masaya dönüktü; güzel, esmer bir kızla ve bana odamı gösterdikten sonra tek kelime bile etmemiş olan Lacey'yle konuşuyorlardı.

Otururken gözlerim Lacey'deydi. Ani sessizlikten ürkererek başımı kaldırdığımda, Kole'un masanın üstünde oturduğunu ve yüzünde bir gülümseme olduğunu gördüm.

Onu görünce gözlerim büyüdü, o masaya benden daha çok güveniyor olmalıydı.

“Pekala, şimdi son grup yarına kadar burada olmayacak. Ama bu gecelik, tek parça hâlinde buraya gelmeyi başardık. Hepinizden bunu bir zafer olarak görmeyi istiyorum. İyi iş çıkardınız.” Gülümsemeyi sürdürdü, ben de onun altındaki ahşabı izlemeyi sürdürdüm. “Şimdi hepinizin aç olduğuna eminim, o yüzden, haydi yiyelim!” Ellerini çırparak herkese sıırttı ve hepsi karşılık olarak sevinçle bağırdı.

Kole masadan bir kedi gibi atladı, inerken hiç ses çıkarmadı. Mutfak kısmında duran birkaç kişi, yemekleri getirmeye başladı. Yemek, özel bir şey değildi ama havada bir kutlama havası vardı. Acaba Kole bunu nasıl başarıyordu? Geceyi aydınlatmış, herkesin kaşları arasındaki çatık kırışıklıkları dağıtmış, yerine gülücükler ve giderek artan kahkahalar getirmişti.

“Nasıl hissediyorsun?” Arkamdan sesi geldi, yerimden sıçradım. “Affedersin, korkutmak istemedim.”

“Yok, önemli değil.” Dönüp yüzüne baktım. Onu son gördüğümünden farklı olarak üstünü değiştirip bu kez fazlaca bol bir tişört ve eski bir kot pantolon giymişti. Yanıma çöktü, kollarıyla dizlerini sardı. “İyi hissediyorum,” dedim.

“Yorgun musun?” diye sordu parmaklarını saçlarının arasından geçirerek. Tedirgin görünüyordu.

“Hayır,” dedim. Ona daha iyi bakabilmek için biraz arkama yaslandım. Sol el bileğinin etrafını saran kalın bir deri şerit vardı, sağ bileğinde de daha ince birkaç tane.

“Bir şeyler ye,” diye teşvik etti odaya bakınıp. “Yarın yapılacak çok fazla iş var.”

“Olur, tamam.” Bir an ona bakıp gözlerimi kırıştırdım. “Sen iyi misin? Yorgun görünüyorsun.”

Bunu beklemiyormuş gibi şaşakaldı. Sanki daha önce hiç kimse ona bunu sormamıştı.

“Ben... İyiyim. Bir süredir çok iyi uyuyamıyorum sadece.” Dürüstçe cevap verdiğine şaşırılmış gibi görünüyordu.

“Zor olmalı,” dedim ona, “Lider olmak yani. Sorun oluyor mu?”

Başını yana salladı ve uzunca bir süre bana baktı. “Benim isteklerimin bir önemi yok,” dedi sessizce. “Önemli olan topluluk.” Gözlerimi kaçıramadım, bir daha bana baktı. “Yine de sağ ol,” dedi doğallıktan uzak bir sesle. “Sorduğun için...”

Uzun süre ikimiz de hareket etmedik. Sonra Lacey köşedeki yerinden bana seslendi.

“Ne istiyormuş gidip bakayım.”

“Elbette.”

“Tamam.”

Lacey’ye doğru yürümeye başladım, arkama baktığımda Kole gitmişti.

o o o

Yemek boyunca sessizce oturdum, sırtımı duvara verip Lacey, Mark, Walter ve Clarke’ın birlikte sohbet etmelerini izledim. Gruptaki denge bir tuhaftı; sanki Lacey onların küçük ailesine kabul edilmiş ama Clarke edilmemiş gibiydi. Lacey’ye karşı samimiyetlerini eksik etmiyorlardı ama Clarke ve diğerleri arasında, oğlanlarla Lacey arasında olmayan bir sınır vardı.

Bu durumun sorumlusunun kim olduğunu merak ettim.

Yemeğimi yavaşça yerken, seçeneklerimi düşündüm. Bu akşam Kole’le konuşsam mı, yoksa yarına kadar beklesem mi, bilmiyordum. Bu akşam bunu sorgulayabilecek enerjim kalmış mıydı, emin değildim. Ama eğer beklersem, onunla konuşma şansı bulamayacağımdan korkuyordum.

“Bunun tadı, yolda bulunmuş bir şey gibi.” Clarke, çorbasının içinde yüzen et parçasını dürttü. Anladığım kadarıyla yemeğin içinde sadece et, soluk renkli bir sebze ve bolca su vardı.

Kendi teneke kutuma bakıp merakla inceledim. Tadı bana o kadar kötü gelmemişti.

“Tavşan eti bu,” dedi Lacey.

“Kole bana geyik eti demişti,” dedi Mark yavaşça. Kocaman gözlerle kendi kutusuna baktı.

“Bana da tavuk demişti.” Walter göz kırptı ve Clarke koluna yumruk attığında sadece güldü. “Sana ne eti demişti?” diye sordu bana doğru başını sallayıp. Yüzüne bir sırıtma ifadesi yavaşça yayıldı.

Duvar dibine kambur oturduğum yerden hafifçe doğruldum.

“Bana bir şey demedi.”

“Çok zeki kız,” diye mırıldandı Clarke, bana doğru kaşlarını kaldırıp. Ben de saçlarımın diken diken olduğunu hissederek gözlerimi ona diktim. O ise hiç çekinmeden benimle göz temasını korudu ve meydan okur gibi başını yana salladı.

“Rahat bırak kızı, Clarke, daha yeni o,” dedi Mark alçak sesle, sanki ben duymayacakmışım gibi.

“Fark etmemiştim,” diye içneledi Clarke. Gözlerini devirerek ayağa kalktı. “Ben doydum.” Teneke kutusunu alıp, ardına bakmadan yürüdü gitti.

Lacey ve oğlanların ikisi de kalkıp onun peşinden gitti.

“Geliyor musun?” diye sordu Walter bana, kapıda duraksayarak.

“Birazdan geleceğim.”

“Tamam,” diyerek omuz silkti ve gitti.

Herkesin yavaşça ve teker teker dışarı çıkışını, odada kalan son kişi olana kadar, duvar dibindeki köşemden izledim. Bitirmiş olduğum yemek kabını elimde tutarak ayağa kalktım ve mutfağa doğru yürümeye başladım. Kole’un orada olduğunu umuyordum. O sırada diğer odadan konuşma sesleri işittim.

“Buna devam edemeyiz” diyordu bir erkek sesi.

Onları dinlediğim anlaşılmasın diye, durup sırtımı kapının yanındaki duvara yasladım.

“Geçen haftayı ormanlarda geçirdiler. Umutlarını kaybetmelerine izin vermemek için bir şey yapmam gerekiyordu.” Bu ses kesinlikle Kole’a aitti.

“Ve fikir olarak aklına, harcamamız gereken kaynakları tüketmek mi geldi?”

“Yiyeceğimiz var, Don.”

“Ne kadar?” diye hesap sordu adam kabaca. “Ocak ayındayız, Kole. Hiçbir bitki yetişmiyor, buralarda avlanmaya çalışmak da kolay değil ve bulabildiklerimiz de o kadar sıska hayvanlar ki, neredeyse öldürmeye harcadığımız mermiye değmiyor.”

“İdare edeceğiz. Her zaman ettik.” Kole’un sesi, fazla gerilmiş bir lastik gibiydi.

“Bu kış zor atlatacağız, Kole. Eğer bir şeyleri değiştirmezsen, bir kış daha hayatta kalamayız.”

Şiddetli ayak seslerinin yere vurarak uzaklaştığını ve bir kapının çarptığını duydum, ardından sessizlik oldu.

Beş saniye bekledim, sonra ortaya çıktım. Kole arkasına dönüp bana baktı. Yüzünde çok küçük bir anlığına şok ifadesi belirdi, sonra bunu bir sakinlikle maskeleydi.

“Quincy,” dedi yavaşça. “Senin yatağında olman gerekiyor.”

“Lacey bana verebilecek cevapların olduğunu söylemişti,” dedim. Elimdeki kutuyu duvar dibine bıraktım. Ben de onun kadar bitkin bir durumdaydım, o yüzden de bu işi bir an önce bitirmek ve gidip yatmak istiyordum.

Gözlerini kapadı, yavaşça nefes aldı ve ellerini yüzünün üstünden geçirdi.

“Bu akşam gerçekten bunu kaldıramam.”

“Cevap istiyorum,” dedim. Sesimi yükseltmemek için kendimi tutmam gerekmişti.

“Yarın konuşsak olmaz mı?”

“Hayır.” Kollarımı göğsümün üstünde bağladım.

Ellerini saçlarından geçirdi, nefes verdi. Bana baktı, arkasındaki kapıya ve tekrar bana baktı. Seçenekleri değerlendirirken gözlerini kısmıştı.

“Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Buraya nasıl çıktınız? Sizin gibi başkaları da var mı? Ne zamandır burada, dışarıdasınız? Görevliler nasıl Duvar’ın dışına çıkıyor? Neden herkes ölmüyor?” Ne zaman o cevap verebilsin diye duraklasam, aklıma en az bir önceki kadar önemli bir başka soru daha geliyordu.

Ağır ağır, keyifsizce güldü.

“Çok soru sordun,” dedi. Parmak eklemlerini, sallantıda duran masaya vuruyordu.

“Burada her şey anlamsız geliyor, elbette birçok sorum olacak,” diye tersledim.

“Hepsine bu akşam cevap vermeyeceğim. Ama sana şu kadarını söyleyeyim: Bizden başkaları da var, görevliler de Oasis onları gönderdiği için dışarıdalar ve neden hepimizin ölmediğini ise bilmiyorum. Muhtemelen ölmüş olmamız gerekiyor.”

“Tüm sorularıma cevap vermedin.”

“Sus,” dedi ayağa kalkıp. Başımda kule gibi dikilirken, dudaklarını sert bir çizgi hâlinde sıktı. Koyu gözleri eskisinden daha keskin bakıyordu. “Daha fazla olmaz. Bu akşam değil...”

Bir şey söylemek istedim ama sonra ağzımı sıkıca kapadım. Bir faydası yoktu.

“Gidip uyu, Quincy. Yarın görüşürüz.”

Bana diğerlerinin güvendiğinden daha fazla güveniyor olmalıydı, çünkü arkasını bana döndü ve başka tek kelime etmeden kapıdan çıkıp gitti.

Uyandım, bir an aklım öyle karıştı ki, etrafımda ne olduğunu algılayamadım. Her şey bulanıktı ve çok üşüyordum, kemiklerim dondurucu soğukta kasılmıştı. Nefes almaya çalıştım ancak ciğerlerime dolan tek şey, suydı. İşte o zaman kafama dank etti.

Suyun altındaydım.

Yüzeyi görmeye çalıştım. Güneş yukarıda parlıyor, ağaçların bulanık görüntüsü, nehir kıyısının üstüne eğiliyordu. Kollarımı ve bacaklarımı çırpıp kendimi yukarı çıkarmaya çabaladım ama vücudum ceset gibi ağırdı. Daha hızlı batmaya başladım.

Soluğumu tutmaya çalıştım ama bedenim nefes almak için çabalamaya devam ediyordu. Giderek daha fazla nehir suyunu ciğerlerime çekiyordum; bedenim kasılıyordu.

İşte o an onu gördüm. O da benimle birlikte suyun altındaydı ama bundan rahatsızmış gibi durmuyor, yüzünde soğuk bir ifadeyle gülümsüyordu. Bea yanımda süzüldü, teni buz mavisiydi ve yukarıya kıvrık duran beyaz dudaklarının üzerinde, boş göz yuvaları vardı.

Bacaklarımı daha kuvvetle çırpıttım. Yüreğim ağzımdaydı, kendimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım. Fakat ben ne kadar hızla uzaklaşmaya çalışsam, o da o kadar hızla bana doğru geliyor, soluk parmaklarını ileriye doğru uzatıyordu. Dudaklarımı kıpırdatıp özür dilemeye, çığlık atmaya, bir şeyler söylemeye çalıştım ama kımıldayamıyordum.

Zamanın içinde donup kalmıştım, dehşet sanki içimi yakıp geçti ve bedenim kendini kapattı.

Kaslarım çalışmayı tamamen durdurmuş olmalıydı. O anda Bea'nin küçük eli benim kolumu kavradı ve damarlarıma sanki buzdan bıçaklar soktu. Gözlerine ait kara delikler beni içine çekerken, kalbim durdu ve o beni daha da derinlere çekti.

Çığlık attım.

Nerede olduğumu, üstümde duyduğum gök gürültüsü sesinin aslında üst kata çıkan insanlar olduğunu, odada öylesine şiddetle kendimi savurup kafamı duvara vurduğumu fark etmeden önce, ilk anladığım şey çığlık attığımdı. Duvardan aşağıya kaydım, kendimi köşeye atıp çığlığı bastım. Öyle şiddetli titriyordum ki içimdeki panik hissi daha da hızlı yükseliyor, ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırarak titremelerini önlemeye çalışıyordum. Çünkü kendi dağılışımı görmek zorunda kalmamak istiyordum.

Kapı savrulup açıldı ve duvara çarptı, içeri birisi daldı. Ama ben kafamı dizlerimin arasından çıkarmayıp daha da köşeye çekildim.

“Ne oluyor?!”

“Çık dışarı!” diye bağırdım. Ağzımdan, boğuluyormuş gibi sesler çıkıyor, herkes gitsin, gitsin, gitsin istiyordum.

“Ne oldu?” diye sordu ses, bu kez daha kibarca. Sesin Kole’ait olduğunu fark ettim.

Zemindeki yerimden zıpladım, kolumu gözlerimin önüne çektim ve Kole’un karşısına, dibine kadar geldim. Sonunda adrenalin beni çarpmıştı. Gerçekte olduğumdan daha cesur hissetmeme neden oluyordu.

“Sana çık dışarı dedim,” diye hırladım. Sesimdeki dengesizlik; korku ya da öfkeden değil, ikisinin arasında kalmış ölümcül bir şeyden kaynaklanıyordu. Kole biraz şaşkın göründü, sonra

gözlerini kısıp yüzümü inceledi. Var olmayan bir şeyi okumaya çalışıyordu orada.

“Hemen!”

Teslim olur gibi ellerini kaldırdı, gözlerini benden ayırmaksızın geriye bir adım attı. Geriye birkaç adım atarak kapıdan geçmesini ve arkasından kapıyı kapatmasını izledim. Sonra tekrar yere yığıldım, çözüldüm. Yerde bir enkaz gibi yatıp titrerken, eklemlerim birbirinden sökülüyor gibi titredim. Sadece kıyafetlerim, gözyaşlarım ve kontrolsüz titreyişimi görüyordum.

Bana ne oluyordu?

o o o

Odamin dışından durmaksızın konuşma sesleri geliyordu.

“Kafayı yemiş” diyordu biri.

“Aramızda akıl hastası barındıramayız, Kole.”

“O hepimiz için bir tehlike.”

“Apaçık deli.”

“Birisini öldürüyorlar sandım.”

“Yine saldırıya uğradık zannettim.”

“Onu daha fazla burada tutamayız.”

Bana gerçekten aklımı kaybettiğimi düşündürtecek kadar devam etti bu konuşmalar. Daha da kötüsü, onlara karşı çıkan kimse de duymuyordum. Buradan gitmek istiyordum ama biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Eğer beni kovalarlarsa burada hafta sonuna kadar bile sağ kalamazdım.

Birden her şeyin ne kadar çılgınca olduğunu fark ettim. Burada, Oasis’ten çok uzakta, her türlü normallikten uzaklardaydık; cevap istiyorlardı ama yüzüme soru sormayı reddediyorlardı. Sanki Oasis’in kuralları hâlâ burada da geçerliydi, sadece sınırlar

o kadar kesin bir şekilde çizilmemişti. Görevli üniformaları giymeseler de üzerimde otoriteleri varmış gibi hareket ediyorlardı.

Odamı mutfaktan ayıran kapıyı açtım ve şoka girmiş bir düzine surat bana döndü.

“Ne?” diye sordum. Sesim güçlü çıkmıştı ama içimde kendimi sökülüp çözülüyormuş gibi hissediyordum. “Eğer diyecek bir şeyiniz varsa, söyleyin.”

Kimse tek kelime etmedi ama masanın üstünden bazı gözler birbirleriyle buluştu.

Öfkemi dizginlemeye, her zaman yaptığım gibi bastırmaya çalışıyordum. Ama kendime hakim olamadan, “Eğer cevap istiyorsanız,” diye atıldım, “Alabileceğiniz tek yol bu.”

Clarke kalabalığın arasından omuzlarıyla ittirerek öne çıktı.

“Seni tanımıyoruz,” dedi, sanki bu söylenmesi gereken bir şeymiş gibi. “Kim olduğunu ya da neden burada olduğunu bilmiyoruz. Senin gibi insanlara güvenmeyiz.”

“Nasıl insanlara?” diye tersledim ama o geri adım atmadı.

Masanın etrafından dolaşarak karşıma geldi. “Senin gibi insanlar. İçeri’den gelen insanlar. Senin onlardan biri olmadığını nereden bilelim?”

“Orada neredeyse ölüyordum!” diye bağırdım. “Niye böyle bir tehlikeye atılayım?”

“Seni tanımıyoruz,” diye tısladı Clarke yine, sanki bir iddia ortaya koyarmış gibi, sanki bu her şey için yeterli bir gerekçeymiş gibi.

“Clarke, sakın ol,” dedi Kole öne çıkıp. İkimiz de ona baktık. “Quincy, sana güvenip güvenemeyeceğimizi bilmemiz gerek.”

“Bana güvenip güvenemeyeceğinizi bilmeniz mi gerek? Ya ben? Ben sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum. Safkan mısınız? Durağan mısınız? Hastalıklı mısınız?”

Yeni bir fikir duymuş gibi, Kole’un gözleri büyüdü. Vereceği cevapları dikkatlice düşünüyor gibi göründü.

“Hastalık bulaştırma durumu burada kale bile alınmaz,” dedi yavaşça. Daha derin bir mesaj aktarmaya çalışıyormuş gibi keskin bir göz teması kurdu.

Mesaj her ne ise, ben alamamış olmalıydım çünkü ağzımdan tek çıkan, boğuk sesimle bir ‘Ne?’ oldu.

“Genin etkin hâle getirilmesinin mümkün olduğuna dair hiçbir delil yok. Bu yüzden de, kendimizi onun düşüncesiyle korkutmamayı tercih ediyoruz.”

“Düşüncesiyle mi?” dedim kekeleyerek. “Virüs neredeyse nüfusun tamamını ortadan kaldırdı. Bunu nasıl yok sayarsınız?”

“Hiç virüs salgınına tanık oldun mu, Quincy? Oasis’in içindeyken, X geninin gerçekten virüsü etkinleştirebileceğine dair herhangi bir şey gördün mü?”

“Ama bilim insanları...”

“Oasis’in sana dayattıkları haricinde?” diye sözümü kesti. Ağzım kapandı. Bu kadarı fazlaydı. Oasis’in, Duvar’ın dışındaki insanları öldürüyor olmasını kabullenmiştim, ama bu... Tüm o korku, X geninin etkinleşmesine engel olmak için gösterilen tüm o çaba...

“Bunun anlamı yok,” dedi. “Bu konunun üzerinden milyon kere geçtik. Gerçek olduğunu bilsek bile, etkinleştğinde onu durdurmak için yapabileceğimiz bir şey yok. Yaşamaya devam etmek zorundayız, Quincy.”

Sözleri sanki kalbimde delikler açıyor, kafamın içindeki sesle birlikte yankılanıyor, beni ilerlemeye zorluyordu. *Yaşamaya devam etmek zorundayız.* En azından bu düşünceyi anlıyordum.

“Nasıl kaçtın?” dedi Mark. Başım onun olduğu tarafa döndü. Bana bakışından, aslında ne demek istediğini anladım.

“Senin gibi biri Oasis’ten nasıl kaçabildi?”

Beni nehirden sıırıslıklam, buz gibi soğumuş ve bilincini kaybetmiş hâlimle çıktıkları anı gözümün önünde canlandırdım. Oasis kalesinden kaçmayı başarabilirmiş gibi görünmediğime inanmak zor değildi.

Çenemi sıktım.

“Yardım aldım,” dedim. Ağzımdan çıkması, beklediğimden daha zor oluyordu. “Birisi ana bilgisayara sızıp bir mesaj bıraktı. Koğuşlarda bir kız vardı, mesajın anlamını biliyordu. Bir şeyler biliyordu ya da güvenlik duvarlarını aşıp Oasis’teki tüm monitörlere mesajı bırakacak birini tanıyordu. Gece yarısı elektriği kestiler. Gerisi...” Bea’yi, silah sesini ve silahı tutan o çocuğu düşündüm, “...kolaydı.” Yutkundum.

“Kıza ne oldu?” diye sordu Lacey sessizce.

Derhâl duraksadım, çenem kasıldı. Yüzlerine bir ifade yayıldı ama sessizliğin fazla sürmesine kalmadan Kole’u fark ettim. Yüzümde gezinen gözleri, benim söylediğimden daha fazlasını öğrenmeye açtı.

“Ana bilgisayara kimin sızdığını siz biliyorsunuz,” dedim. Bir soru değil, bir açıklamaydı bu, söylerken midem yerinden hopladı.

Kole’un nefesini tuttuğunu gördüm. “Kimin yaptığını bilmiyorum.” Nefesini verdi. “Ama bazı söylentiler duydum.”

“Ne tür söylentiler?” diye sordu tedbirle.

“Güçleri olduğuna dair,” dedi Clarke. “İçeri’de bağlantıları olduğuna dair, bir şeyler planladıklarına dair söylentiler.”

Gözlerim tekrar Kole’a döndü. Ben daha soramadan sorumu cevapladı:

“Savaş,” dedi.

Gözlerimi yüzünden ayıramadım.

“Kendilerine ‘Genesis’ diyorlar. Sanılana göre, X genine sahip olanların tehdit oluşturmadığına inanıyorlar.”

“Ya siz, öyle düşünmüyor musunuz?”

“Bize iki tarafın delili de lazım değil. Bildiğimiz şey, geçen yıl bir ara insanlar Oasis’ten kaçmaya başladılar ve Genesis sayesinde bunu başardılar. Haritalara, canlı yayınlara mesajlar bırakıyorlar, devriyelerde boşluklar oluşturuyorlar ve tellerin elektriğini keserek insanların kaçmasını sağlıyorlardı. Oasis’ten hiç korkmuyor görünüyordlardı. Oasis’in en güvenli ağlarını kırarak kaynaklara ve birikimine sahip olduklarını biliyoruz. Ama önemli kısımlarını bilmiyoruz, mesela kim oldukları ya da nerede kaldıkları. Bu yüzden onları bulamadık, muhtemelen Oasis’in de onlara ulaşamamasının sebebi bu.”

“Peki ne yapmaya çalışıyorlar?” diye sordum. Zihnimde hâlâ X simgesini görüyordum.

“Kimse tam olarak emin değil ama Oasis’ten nefret ettikleri açık. Oasis’i içeriden yıkmaya çalışıyorlar,” dedi Kole.

“Ama insanların söylediklerine bakılırsa, her şeyleri varmış. Su tesisatı, elektrik, yiyecek, görünmezlik. Her neredelerse, kuşağa güzel geliyor,” dedi Mark. Sesinde bir özlem duygusu vardı.

“Dedikodu,” dedi Clarke. Başından savar gibi başını yana salladı. “Hiçbirinden emin olamayız.”

“Sadece işinin ehli olduklarını biliyoruz,” dedi Kole oturduğu yerde öne eğilerek.

“O zaman neden onları bulmayı denemiyorsunuz? Eğer tüm cevaplar onlardaysa, niye izlerini sürmeye çalışmıyorsunuz?”

“Birincisi, bu imkânsız,” dedi Clarke. Belli belirsiz bir tiksinti havası hâlâ her kelimesinden sızıyordu. “Eğer Oasis onları bulamadıysa, bizim izlerini sürebilme ihtimalimiz yok.”

“İkincisi de,” diye sözünü kesti Mark, “Daha fazla uzaklaşmadan önce, beklediğimiz başkaları var.”

“Pek çok kişinin hâlâ Oasis’in dışarısında ailesi bulunuyor,” dedi Kole, dirseklerini masaya dayayıp ellerini koyu saçlarının arasından geçirerek. Sesi çok yorgun gibiydi. “Onları ardımızda bırakıp gidemeyiz.”

“Onları beklemeyi mi düşünüyorsunuz?” dedim. İnanamayışıma, Clarke’ın tiksintisinden de biraz ödünç alıp ekledim.

“Evet,” dedi Kole ciddiyetle. “Planımız, herkesi bir araya getirip, buradan uzakta ve güvenle yerleşebileceğimiz bir yer bulmak üzere yola çıkmak. Oasis’le savaşmayı biz hiç istemedik, tek istediğimiz güvende olmaktı. Olabildiğince uzaklaşmamız gerek, ondan sonra da yeniden inşa etmeye başlayacağız. Başımızın üstüne bir çatı, uyuyacak düzgün yatak... Herkes geldikten sonra ve güvenli bir yer bulunca bunlara sahip olabileceğiz.”

Ona şüpheyile baktım. Bu bana fazla ütöpik bir hayal gibi gelmişti. Ben şahsen Oasis’i mahvetme fikrini tercih ederdim. Öyle planlasalar anlayışla karşılardım.

“Ama müttefik bulmak, o sisteme sızanları bularak beraber mücadele ederek durumu düzeltmeye odaklanmak daha mantıklı değil mi?”

“Genesis’in gerçekten var olup olmadığını bile bilmiyoruz,” dedi Kole sabırsızca. “Ayrıca bizim hayal ettiğimiz gibi olup ol-

madıklarını da bilmiyoruz. Hem Clarke'ın da dediği gibi kimse onları bulamaz. Gerçekliğinden bile emin olunmayan asileri bulmanın umudu uğruna, İçeri'deki insanlarımızdan vazgeçecek değiliz.”

Sandalyemde geriye yaslanıp dudağımı ısırdım. Acaba ihtiyacım olan her şeyi elde ettikten sonra, ben mi aramalıyım? Eğer Genesis'i bulursam, belki onlar tedaviyi bulmama yardım edebilirlerdi.

Yardım etmeyen bu insanların aksine... Bunlar virüsü unutmuş görünüyordu.

Kole pencereden dışarı baktı. “Harekete geçmemiz gerek. Gün ışığı çok uzun süremeyecek.” Sandalyesini geri çekti, diğerleri de aynısını yaptı.

“Lacey, biz yokken Quincy'ye bir üst baş ayarlar mısın?” diye mırıldandı Kole.

“Tabii,” dedi Lacey canlı bir sesle. Bana döndü. “Ben de tam sana bir iki kıyafet bulmayı düşünüyordum. Dikiş dikmeyi biliyor musun?”

“Biraz.” Üniformamdaki gizli cepleri düşündüm.

“Harika!”

“Peki o zaman,” dedi Kole. “Biz birkaç saat içinde döneriz. “Clarke ve Walter, benimle gelin. Mark, sen burada kalıp, tamir işlerinin yolunda gittiğinden emin ol.”

Mark'a keskin bir bakış attı. Sanki bana göz kulak olsun diye onu burada bırakıyormuş gibi bir hisse kapıldım. Ama umurumda değildi. Burada bir amaç için bulunduğumu ve bu insanların o amaçla hiçbir alakası olmadığını kendime hatırlattım.

Kole ve diğerleri çabucak gidip mutfağı soğuk ve yabancı bir havada bıraktılar. Mark beni odanın karşısında izlerken, bana

olan güvensizliklerine kısa süreliğine ara verme durumunun sona erdiği hissine kapıldım.

“Malzemeler üst katta,” diye bilgi verdi Lacey. “Hazır mısın?”

“Evet.” Başımı salladım. Demin tüm öğrendiklerim, başımı döndürüyordu.

Hazırdım. Cevapları bulmaya, sağ kalmanın yolunu bulmaya ve buradan gitmeye hazırdım.

İğneyi elime belki yüzüncü kez batırdığımda, yine acıyla elimi çektim. Üç gündür üçüncü kattaydım, aşağıya sadece yemek yemek ve uyumak için iniyordum. Lacey günlerinin çoğunu alt katta işlere yardım ederek geçiriyordu. Fakat ara sıra beni ziyaret ederek sıkıcı işimde yardım ediyordu: Çift görene kadar dikiş dikme işi.

Lacey karşıma oturmuş, bir pantolonu yamarken parmakları hızlı ve kıvrak hareket ediyordu. Çenesi çok düşüktü, burada yanımda iken sürekli ağzından sonu gelmeyen kelimeler dökülüyordu. Söylediklerini çoğunlukla duymazdan gelmeye çalışıyordum. Ama yiyecek topladığı bir gün keşfettiği tuhaf bir yaban meyvesini anlattığı hikâye sırasında, bir anda Clarke'a döndüm. Söyledikleri dikkatimi çekti.

“Ne dedin?”

“Dedim ki ailesinin soyadından geldiği için kimsenin ona başka bir şekilde hitap etmesine izin vermiyor.”

“Adı mı?”

“Evet. Bir keresinde ona adının ne olduğunu sordum ama söylemedi. Artık bir önemi yok dedi.”

Bu bana, kendi soyadım olan Emerson'u benden aldıkları ve yerine bir seri numarası verdikleri günü hatırlattı. Sonra seri numarası bile fazla büyük bir ayrıcalık olarak görülüp işimle birlikte benden alınmıştı. Bunu düşünmek yine öfkeyle kanımın kaynamasına neden oldu ama artık öfkelenmenin bir faydası yoktu.

Kafamı tuğladan bir duvara vurarak aşmaya çalışıyor gibi hissediyordum. Tekrar Kole'a ulaşmayı, ona başka sorular sormayı deniyordum. Ama o, bütün gün dışarıda avlanıyor, geç saatte döndüğünde ise ayakta duracak hâli olmuyordu.

Kole ile yemek bölüşümü konusunda tartışmalarına kulak misafiri olduğum kişi haklıydı. Her gün iki ufak porsiyon yemek veriliyor, bu da bizi ayakta tutmaya zor yetiyordu. Her sabah kalabalık bir grup avlanmaya gidiyordu ama akşam elleri boş dönüyorlardı. Üçüncü katta konserve yiyeceklerin bulunduğu küçük bir depo vardı ama günler geçtikçe stoklar hızla eriyordu. Yiyeceği nereden bulduklarını, daha fazla nasıl gıda elde edebileceklerini kimse bana söylemiyordu ama ben sormaya devam ediyordum. Dün akşam Kole ile de bu konuyu konuşmayı denemiştik ama o, ellerini kaldırıp şu an bununla uğraşamayacağını söylemişti.

Onları incelemem, onlardan bir şeyler öğrenmem gerekiyordu. Burada nasıl hayatta kaldıklarını, nasıl avlandıklarını, ne yediklerini keşfetmem gerekiyordu ama bunun için kendilerine yeterince yaklaşmama izin vermiyorlardı. Dizi yırtılmış bir pantolonu dikme işlemini bitirdim, dişimle ipi kopardım ve homurdanarak yere attım.

Üç gün... Üç gündür buradaydım ama tek öğrenebildiğim şey, kıyafet onarmaktı. Dikiş malzemelerini yere atarak ayağa kalktım. Artık bu kadarı yeterdi.

Ahşap yapının ayağının altındaki dengesiz hareketlerine aldırmadan, merdivenlerden koşar adım indim ve dışarı çıktım. Onları görebiliyordum; altı erkek ve iki kadından oluşan grup, ağaçlığa doğru yürüyordu. Doğru düzgün tanıdığım bir tek Mark ve Kole vardı ama grubun biraz dışında, yürürken arka cebine bıçağını yerleştiren Clarke'ı da fark ettim.

Yanlarına doğru ilerledim ve tek kelime bile etmeden, kalbim göğsümde kuvvetle çarparken gurubun arasına karıştım.

“Ne yapıyorsun sen burada?” diye sordu Kole, hayretle bana bakıyordu.

“Ben de sizinle geliyorum,” dedim ciddiyetle. Sesim gerçekte hissettiğimden daha özgüvenli çıkmıştı.

“Onun burada ne işi var?” Kole’un yanında duran orta yaşlı adam, bana doğru tıslayarak konuşmuştu. Lacey’nin bu adamın adının Jonas olduğunu söylediğini hatırladım.

Kole’a doğru eğilip doğruca Jonas’a baktım:

“Ben de geliyorum,” dedim, sesim net ve tavizsizdi.

Birkaç kere gözlerini kırıştırdı ve kızarak bakışlarını çevirdi.

“Kole?” diye sordu Mark sessizce ve ne yapacağını bilemeden.

Kole hâlâ beni izliyor, ölçüp biçer gibi bakıyordu. “Neden bizimle gelmek istiyorsun?” diye sordu.

“Öğrenmek istiyorum.”

Gözlerini kıstı. Sözlerimin arkasında başka manalar seziyor ama yanılıyordu. Yanılıyorken bir yandan aslında haklıydı ama ben yine de ona bakan yüzümü tamamen ifadesiz tuttum. Düşündüğünü gördüm, sonra da karar verdiğini.

“İyi, gel,” dedi. “Ama işimize engel olmasan iyi edersin.”

“Sorun değil.”

Başını salladı. “Gidelim o zaman.”

Yeniden ilerlemeye başladık, dokuzumuz birlikte kırsala doğru yönelmiştik.

Çalılar arasında güçlkle ilerlerken orman soğuktu. Kole, alı ha çok alan kaplayalım diye bizi üçer kişilik üç gruba ayırmıştı. İlk grup, ben, Kole ve Clarke'tan oluşuyordu. Kuzeye giden ikinci grupta Mark, Walter ve henüz tanışmadığım bir çocuk vardı. Üçüncü grup ise Jonas, karısı Meredith ve bana tanıdık gelmeyen, adına Don dedikleri bir adamdan oluşuyordu. Diğerleri beni istemediği için Kole'un beni kendi grubuna aldığını biliyordum. Etkilenmemeye çalışıyordum ama bu durum biraz zaman alacaktı ve ister istemez sinirim bozuluyordu. Ben onlara hiçbir şey yapmamıştım. Onlara karşı en küçük bir olumsuz hareketim olmamıştı ama yine de bana düşman muamelesi yapıyorlardı.

Bir çalının dalını tekmeledim. Kole ters ters baktı.

"Sessiz ol!" diye fısıldadı.

"Etrafta hiçbir şey yok ki zaten," diye cevap verdim sertçe.

"Böyle fil gibi güm güm adımlar atarsan, olmaz tabii." Kolumu tuttu ve alçak bir ağaç dalına çarpmayayım diye beni aşağı çekti. "Mümkün olduğunca çok gürültü mü yapmaya çalışıyorsun, yoksa bu senin doğal hâlin mi?"

"Kapa çeneni," diye hırladım, elini üzerimden atıp. "Elimden geldiğince sessizim zaten."

O, küçümseyici bir kahkaha atarken, arkamızdan Clarke çıktı.

"İkiniz de sesinizi kesin artık, yoksa hepimiz açlıktan öleceğiz, anladınız mı?" dedi delici gözlerle bize bakıp.

"Anlaşıldı," dedik ikimiz de aynı anda.

Clarke yürüyüp devam ederken ikimiz birbirimize baktık. Kole'un yüzünden anladığım kadarıyla bunu yapan, ben değil de bir başkası olsaydı gülümseyecekti.

o o o

“Kımıldamayın.”

Kole âdeta bir fısıltıyla söylemişti bunu. Beni durdurmak için elini kolumun üstüne koydu. Gözlerimle etrafı inceliyor, Kole'u durduran şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyordum. İleride, altı metre önümüzde çok hafif bir hareketlilik gördüm.

Kole sırt çantasından silahını çıkardı. Uzun namlulu bir tür tüfekti bu. Hareketleri su gibi akıcıydı. Silahı omzuna yerleştirdi, ben nefesimi tutarken o dikkatle nişan aldı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sesinin hayvanı uyaraacağından korkuyordum.

Ağaçların arasından bir anda bir şey fırladı. Bir küt sesi, ardından bir çarpma oldu, hayvan düşmüştü ama başımı çevirip Kole'a baktığımda, ateş etmemiş olduğunu gördüm.

Kafam karışmış hâlde ona baktım. Sonra ormanın içinde yüksek sesli bir sevinç çılgılığı duyduk ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Clarke önümüze atladı.

“İşe yarayacağını söylemiştim!” dedi coşkuyla. Başının üstünde, kabaca yontulmuş bir yay tutuyordu.

“Olamaz,” dedi Kole nefesini vermiş, gözleri hayretle irileşmişti.

“Oldu işte,” dedi Clarke. “Yaptım işte!” Sonra hayvana doğru koştu.

“Bu da neydi böyle?” diye sordum arkama dönüp. Kalbim göğsümde hâlen küt küt atıyordu. Arkamızdaki ağaca yaslanma isteğime karşı koymam gerekiyordu.

“Yayla vurdu,” dedi. “Ben asla işe yaramaz demiştim, ama yaradı.”

“Ne? Yay mı? Nasıl?” Kendimi ahmak gibi hissederek peşinden gittim. Etrafımda olanlardan hiçbir şey anlamamıştım.

“Haftalardır o yayı yapmak için uğraşıyor. Mermi harcama-yacak bir av yöntemi bulmaya çalışıyordu. İşe yarayabileceğini hiç sanmıyordum ben. Daha önce denemiştik, benzer şeyler yapmıştık ama herhangi bir şeyi öldürmeye yetecek kuvvet ortaya çıkartamamıştık. Ama o pes etmedi.” Başını yana salladı. “Ve sonunda işe yarar hâle getirmeyi başardı.”

Sık çalılar arasında Clarke’ın geçtiği yoldan onu takip ettik. Zihnim bu gelişmeleri algılamaya çalışıyordu. Belki bu durum, bir şeyleri değiştirirdi. Belki yiyecek olursa, insanlar ilk defa doğru düzgün beslenirse, o zaman sakinleşebilirlerdi. Belki açlık tehdidi ortadan kalkınca, bana ‘Genesis’ hakkında daha fazla bilgi verebilirlerdi. Ya da en azından kendi kendime bulabilmem için daha fazlasını öğrenmeme izin verirlerdi.

Clarke’ı koca bir geyiğin başında gururlu bir tavırla dikilirken gördük. Yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Koyu saç bukleleri başının üstünde birer hale gibi duruyordu. Kole, önce Clarke’a, sonra da bana gülümsedi. Ben de bunun beklediğim fırsat olduğunu düşünüp aynı şekilde gülümseyerek ona karşılık verdim.

Eve geri dönmemiz saatler sürdü. Önce grubun geri kalanını bulmamızı gerektiyordu. Kısa süre içinde, geyiği iple bağlayarak sürüklemenin işe yaramayacağını açıkça gördük. Hayvan inanılmaz derecede ağırdı ve bizi çok yavaşlatıyordu. Diğerlerini bulduğumuzda Kole ve Mark, benim kolumun alt kısmı uzunluğundaki bıçaklarını çekip geyiğin hâlen sıcak olan bedenini parçalara ayırma işine giriştiler. Böylece avı eve taşıyabilecektik.

Yere akan kanı görünce içim kalkıyordu ama bakışlarımı kaçıırıyordum. Olduğum yerde kalıp dişlerimi sıktım ve açıklığın karşısında Clarke'ın sırtısına aldırmamaya çalıştım. Gözlerindeki ifade hem sakın hem sinsi gibiydi. Hayvanın tamamını parçalara ayırdıktan sonra Kole, grubun taşıması için eti bölüştürdü.

Ben ise kimseye belli etmeden bakışlarımı kaçırdım, kendimi sakinleştirmeye çalışırken derin nefesler aldım. Hayatımda hiç böyle bir şeye şahit olmamıştım. Hiç bu kadar çok kanı bir yerde görmemiştim. Görüntü midemi bulandırıyordu.

Meredith gelip yanımda durdu ve avucundaki bir şeyi bana sundu. Uzun boylu, kıvrak bir kadındı. Dipleri kırılaşmaya başlayan uzun, koyu saçları, gözlerinin griyle uyumluydu. Dirseğiyle beni dürttü, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

“Saçın için,” diye fısıldadı bana göz kırpıp. Avucunda ince bir deri şerit duruyordu. Memnuniyetle aldım ve bununla terleyen saçlarımı bağladım. Yanaklarıma ve boynuma vuran serin hava, beni hemen sakinleştirdi.

“Teşekkür ederim,” dedim, kendi samimiyetime şaşıracak.

O da bana gülümsedi, sonra geriye bir adım attı; yanımdan tam gitmek üzereyken, son anda yaklaştı.

“Başta zor olur,” diye fısıldadı. “Zamanla kolaylaşacaktır, söz veriyorum.”

Ben ağır bir şekilde başımı salladım. Tekrar gülümsedikten sonra Kole’un yanına gitti, ondan hayvanın bir parçasını aldı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi taşıdı.

Biraz sarsılmıştım, onun bu yaklaşımı karşısında nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Bu tavır şimdiye kadar gördüğüm muameleden çok farklıydı. Fakat bunun üzerine çok fazla düşünme fırsatım olmadı. Çünkü Meredith gittikten hemen sonra, arkamdan bir ısıklık sesi duydum. Arkama döndüğümde, Clarke’ın tam arkamda durduğunu ve elinde geyiğin kafasını tuttuğunu gördüm.

Hayvanın boş gözleri bana bakıyordu, ben geriye bir adım atıp sendelerken, Clarke kıkır kıkır güldü.

“Eline almak istemediğine emin misin?”

“Clarke.” Kole’un arkamdan gelen sesi çok ciddiye ama dönüp ona bakamadım. O ölü şeyin bakışlarından gözlerimi alamıyordum, Clarke pis pis sırtıyordu. “Bırak şunu,” diye hor-murdandı Kole. Kafayı bırakmasını mı kast ediyordu, yoksa beni taciz etmeyi bırakmasını mı, bilemedim. Ama şu an her ikisini yapmayı bırakması da beni memnun ederdi.

Clarke gözlerini devirip geyik kafasını ayağıma doğru attı ve hırçın bir çocuk gibi ayaklarını yere vurdu.

Yana çekildim, boğazıma yükselen safrayı durdurmaya çalıştım. Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki kendimi sersemlemiş hissediyordum. Bu sadece kanlı kafaya gösterdiğim tepki değil, Clarke’a tepkimdi. Gözlerindeki ifade sanki boğazımı kesip beni aradan çıkarabilecek olsa, memnuniyetle yapacakmış gibiydi.

Arkamı döndüğümde, Kole'un bana baktığını gördüm, yüzünden tarif edilemez bir duygu okunuyordu. Ben sorgular gibi ona bakınca, o bakışlarını kaçırdı. Hayvanın ön bacaklarından birini alıp bana uzattı. Benim taşıyacağım parça buydu. Diğer bazı parçalardan daha ağırdı belki ama en azından çok daha az iğrenç görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedim başımı sallayıp. Sadece Clarke'ın kötülüğünü örtmek için yapıyor da olsa, iyi niyetli hareketini anlıyor ve takdir ediyordum.

"Gitsek iyi olur," dedi Kole, son parçayı da kendi omzuna atarken. Onun peşine düştüm ve tişörtünün üstündeki kanın akışını izledim.

o o o

Açıklığa vardığımızda güneş batmaya başlamış, evin yeni tahta çakılmış pencereleri karşımızda görünmüştü. Mark'ın işiydi bu tahtalar. İçerideki sıcaklığın dışarıya çıkmasını engellemek için bir çabaydı. Mekânı görünce iç çektim, nihayet et parçasını bir yere koyabilecek olma fırsatı adımlarımı canlandırdı.

Binadan birisi çıktı ve bizi, daha önemlisi ne taşıdığımız görünce hemen içeriye koşup heyecanla başkalarını çağırdı. Birkaç saniye içinde etrafımıza üşüşmüşlerdi. Sorular soran bağırıışların ve gerçek bir yiyeceği görünce atılan neşeli çığlıkların gürültüsü, ormandaki yürüyüşümüzün sessizliğinden sonra sağır ediciydi.

O akşam güzel bir yemek yedik ve haklı da çıktım. Grubun geri kalanındaki ters bakışlar, gülümsemelere dönüştü. Belki bilinçli olarak bana çevrilmiş bakışlar değildi ama gülüşüyorlardı en azından. Yine de Clarke aklımın bir köşesinde duruyor, orada ne yaptığı ve neden yaptığı bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Şimdiye kadar bana karşı tüm hareketlerini aklımdan geçiriyor, anlam veremiyordum. Ona hiçbir şey yapmadığım hâlde nasıl benden bu kadar nefret edebildiğini anlamıyordum.

Odanın karşısından onunla göz teması kurdum. Bana pis pis gülünce midem boşluğa düşmüş gibi hissettim. Eğer onunla ilgili hemen bir şeyler yapmazsam, diğerlerini bana karşı kıskırtacaktı.

Uyuyamadım.

Yana dönüp odamın kapısına baktım. Diğer herkes çoktan uyumuştı ve ben burada öylece yatıp günün doğmasını beklerken kendimi aptal gibi hissediyordum. Sonunda huzursuzluk fazla acı verici hâle geldi. Kalktım ve doğrulup battaniyeyi üstümden yere attım. Yıllarca başkalarıyla dip dibe uyuduktan sonra, kendime ait bir odamın olmasının çok mutlu edeceğini sanmıştım. Ama o iş öyle olmuyordu. Odanın küçüklüğü bazen klostrofobik hissetmeme neden oluyordu.

Kalkmam ve dışarı çıkmam gerekiyordu. Bu küçük odada duramazdım. Daha geniş bir alana ihtiyacım vardı.

Elimi kapı koluna koydum, kalbim kulaklarımda atarken kolu yavaşça çevirdim. Sessizce dışarı çıktım ve mutfığa girdim. Parmaklarımı kaba beton duvarın üstünde gezdirerek mutfığı inceledim. Soğuk ve boş mutfığa, pencereleri kapatan tahtaların aralarındaki boşluklardan ay ışığı sızıyordu. Yerdeki lavabo ilk gün kaldırılmıştı, şu an onun olduğu yerde duruyor ve etrafımda tüm ev halkının uyuduğunu hissediyordum.

Gündüz içeride çok fazla elektrik vardı, dört duvar arasında sıkışmış bu kadar çok çaresiz mücadele, mekânı boğucu ama en azından canlı bir hâle getiriyordu. Geceleyin ise ölü gibiydi. Muhtemelen biz buraya yerleşmeden önce de böyle hissettiriyordu; terk edilmiş, bıkkın ve cansız...

Bir şeyin hareket ettiğini duydum ve olduğum yerde donup kaldım. Sesleri dinlerken, tüm vücudum ölüm sessizliğine bü-

nindü. Eğer Clarke beni bu kadar geç bir saatte mutfakta bulursa lütûn evdekileri uyandırır, sonra da beni hayatta kalabilmek için hiç umudu olmayan bir hâlde, ormana geri yollarlardı.

Odama geri koşma fırsatım olmadan, kapı gıcırdayarak açıldı ve Kole odaya girdi. Birkaç saniye bana boş boş baktı, ben de onun yavaş yavaş kafasının içindeki kendi dünyasından çıkmasını izledim.

“Niye bu saatte ayaktasın? Yatağında olman gerekiyor,” dedi biraz şaşkınca.

“Sen niye uyanıksın?” diye sordum. “Senin de uyuyor olman gerekmiyor mu?”

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Uyuyamıyorum,” dedi yavaşça, odanın ortasına sessizce geldi. “Uyku tutmuyor.”

“Neden?”

“Sana hiç kimse, çocuk gibi olduğunu söyledi mi?” diye sordu kızgın gelen bir sesle. “Soru sormayı hiç kesmiyorsun.”

“Sorularımdan kaçınıyorsun,” diye yorumladım. Kollarımı göğsümde bağladım. Üstümdeki bol tişört ve eşofman altı beni dondurucu havada pek sıcak tutmuyordu.

“Evet, öyle,” dedi omuz silkip herhangi bir açıklama da yapmadan. Üzerinde koyu gri, yün bir kazak vardı. Birden başının üstünden kazağı çıkardı, altındaki siyah tişörtle kaldı ve kazağı masanın üstünden bana fırlattı.

Kazağı havada yakalayıp ona soru soran bir bakış attım.

“Al,” dedi.

“Ama...”

“Sen üşüyorsun, ben üşümüyorum. Al şu kazağı işte.”

Sesindeki sert ifadeye karşı hazırlıksız yakalanmıştım, biraz geri çekildim. O şakaklarını ovdu, gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

“İçecek bir şey ister misin?” diye sordu. Köşedeki tahta kuttan bir şey çıkarırken bana bakıyordu.

“Tabii,” dedim sessizce, gerçekten susadığımdan çok, onu memnun etmek için.

Buraya geldiğimizden beri Mark gecesini gündüzüne katarak çalışıyordu. Kendi yaptığı gibi, diğerlerine de nasıl ahşaptan eşya yapacaklarını öğretiyordu. Sallantılı masanın artık dördüncü bir ayağı vardı ve artık düzgün duruyordu. Kole’un içinden bir şeyler çıkardığı kutu bile Mark’ın eseri idi. Binada bulduğumuz ocak sahiden düzgün çalışıyor ve Kole üstüne çaydanlığı koyarken, akşam yemeği için yakılmış ateş hâlen yanıyordu. Kole tekrar kutuya döndü.

Onun etrafta hareket edişini, ocakta bir içecek kaynatmasını seyrettim. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez ona gerçekten bakıyordum. Saçları aslında siyah değildi, siyahmış gibi görünen koyu kahverengiydi. Öne eğildiğinde saçları, aynı koyu renkte olan gözlerinin üstüne dökülüyordu. Uzun boyluydu ama boyuna rağmen hareketleri rahattı. Daha önce sadece Aaron’da gördüğüm bir akıcılıkla hareket ediyordu. Ancak omuzları kuvvetli ve yürüyüşü asil olsa da onda ters görünen bir şeyler vardı. Dengesi yoktu. Yüzünde nadiren gördüğüm gülümsemeler bile çarpık, bir yana yatık ve yamuk duruyordu.

“Ne?” dedi merakla, mutfakta sağa sola giderken başını yana çevirip.

“Hiç,” dedim başımı iki yana sallayarak.

Bir saniye daha bana baktı ve yüzünde bir kas seğirirken, düşündüğümün farkında olmadığım zamanlarda bile benim düşündüklerimi anlayışıyla yine Aaron'ı anımsattı.

“Tamam,” dedi. Onda daha önce hiç görmediğim şekilde rahatlamış göründü. “Bir saniye bekle.”

Yerdeki bir kaptan, çaydanlığın içine su doldurdu. Üzerinde eski Oasis etiketinin olduğu küçük bir kutu çıkardı. İnsanların bu yeni mekânda nasıl böyle hızla yeni hayatlarını kurduklarına hayret ediyordum.

“Sen nereden geldin?” diye sordum ama o bana kaşlarını çatı. “Oasis’in içinde yani...”

“Yine sorular...” diye inledi.

“Burada böyle hiçbir şey bilmeden oturmamı bekleyemezsin.”

“Öyle mi?” diye sordu. Yüzündeki neredeyse gülümsemeye benzeyen ifade dikkatimi dağıtmıştı. Tüm bu tavırlar nereden çıkmıştı, bilmiyordum.

“Evet,” dedim ona.

Çaydanlık ılık çaldı.

“Senin bir ailen var mıydı?” diye sordu, yüksek perdeli sese aldırmayıp.

“Öldüler,” dedim, daha düşünmeden söz ağzımdan çıktı. Ama böylesi daha kolaydı.

Beni Dış Mıntıka'ya koymalarından sonra ailemin başına ne geldiğini bilmiyordum aslında. Cevabını bilmediğim soruların sorulmasını kaldıracabilecek bir ruh hâlinde de değildim.

“Üzgünüm,” dedi, bir kupa içindeki sıcak içeceği masadan bana doğru kaydırdı.

“Gerçek bir kupa mı, ha?” diye sordum, şaşırmış gibi yapmak için elimi kalbime koydum.

“Gerçek bir kupa!” dedi o da şakacıktan bir coşkuyla. Kendi kupasıyla karşıma oturdu. Sallanan sandalyede oturuyor, üzerindeki sırları dökülmüş gerçek kupalardan içiyorduk. Birden her şey farklı geldi. Sanki dışarıdaki dünya yokmuş gibi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bundan sonra ne yapacaksın? Burada kalacak mısın?” İçeceğinden bir yudum aldı.

“Kalacağım, en azından bir süreliğine.” Sesimin kendimden emin çıkması için çabalamıştım. Sanki her sabah kalktığımda beni ne zaman buradan postalayacaklarını merak etmiyormuş gibi konuşmaya çalıştım.

“Peki.” Başını salladı. “Ya sonra?”

“Bilmiyorum...” Duraksadım, ona ne kadarını söylemeliydim, bilmiyordum. “Sanırım kendi yolumu bulmam gerekiyor.” Aca-ba onunla şu anda, bu kadar geç bir saatte ve böyle yorgunken konuşmalı mıydım? Ne dediğimi bilmiyordum.

“Bu senin yolun değil yani?”

“Bir nehre düşüp kurtarılmak senin yaptığın bir şey değildir, sana yapılan bir şeydir.” Kupama gözlerimi diktim, biraz da içmeye çekindiğimden, yeşilimsi içeceği karıştırdım. “Sadece olanlar üzerine tepki vermeyi bırakmak istiyorum. Önünde sonunda, başkalarının seni yönlendirmesi yerine, nasıl kendi kararlarını kendin vereceğini öğrenmek zorundasın.” Ağzımdan çıkar çıkmaz söylediklerimden pişman oldum. Çok fazla şeyi açık ediyordum. Başımı belaya sokmadan önce çenemi kapamalıydim.

Ona kaçamak baktım, adına koyamadığım bir duyguyla beni izliyordu. Sanki büyülenmiş gibiydi.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi bir süre sonra. “Ben de birkaç sene önce o noktaya geldim.”

“Sonra?”

“Sonra mı? Sonra düzelmeye başladı. Sonra bir yolunu buluyorsun. Eğer kendi yolunu bulmak zorunda olmasaydın, eğer daha kolay ve doğallıkla olsaydı tüm bunlara değmezdi. Sadece uğruna savaşman gerekiyorsa ona değer.”

“Hıh, bunun doğru olmaması için neler vermezdim,” diye mırıldandım, tekrar kupama bakıp.

“Başta herkes öyle düşünür.”

Kısa bir sessizlik oldu. Ben dediğim şeyler üzerine düşünüyor, neden konuşmayı kesmediğimi anlamaya çalışıyordum.

“İç hadi,” dedi bir süre sonra. Kendi boş kupasıyla benimkini dürttü.

Kupayı yavaşça dudaklarıma kaldırdım ve temkinle bir yudum aldım. Sıcaktı ve tadı tuhaftı. Bir süre ağzımda gezdirdim. Sonra bir yudum daha aldım.

“Beğendin mi?” diye sordu. Yüzündeki gülümseme şimdi daha sıcaktı.

“Galiba.” Kalanını da içip bitirdim. O sıcak, iç ısıtan duygu geri geldi. İçeceğin hoşuma gittiğine karar verdim. Boğazımdan akarkenki hissini sevmiştim.

“Eh, bir şey daha buldun o zaman.”

“Ne?”

“Isırgan otu çayını seviyormuşsun. Kendin hakkında keşfedilmiş bir şey daha işte. Bunları birleştir ve kimmişsin öğren.”

Sessizce, üst kattan kimseyi uyandırmamaya çalışarak güldüm. Ama bu fikir hoşuma gitmişti: Hakkımdaki gerçeklerle ilgili bir akıl defteri tutmak... Eğer yeterince uzun süre bunu yaparsam,

belki de bu kadar kararsız hissetmezdim. Belki de özgürlük kendini tanımakta, kimsenin seni başka birisi zannettirmesine izin vermemekte gizliydi.

Belki de buydu, bu kadar basitti.

“Ne yapmıştın?” diye sordu kısık sesle, sanki bu soru o farkında olmadan ağzından kaçmış gibi.

“Nasıl yani?”

“Damgalanmışsın.”

Kalbim durmuş gibi hissettim. İçim kuma dönüşüp ayaklarıma dökülüyor gibiydi. Boğazımın sımsıkı düğümlendiğini, kalbimin tekrar atmamakta direndiğini hissettim.

“Ne?” diye fısıldadım. Sesimde o kadar çok farklı duygu vardı ki sayamıyordum. Öfke, korku, nefret, acı ve açık bir yarayı andıran, çiğ bir şey...

“Av sırasında sen saçlarını toplarken fark ettim. Gömleğinin yakası aşağı indiğinde gördüm.”

İçimdeki tüm güneş ışıltısı yok oldu. Nefes alamıyor ve konuşamıyordum. Ayağa kalktım, bir şeyler yapmak istedim, her ne olursa, ama yapamadım.

O ise sanki durmayı bilmiyormuş, susamayacak kadar bitkin ve sersemmiş gibi konuşuyordu.

“Sen Dış Mıntıka’dansın. Selyan Şehri’nde insanları damgalamazlar, dolayısıyla Dış Mıntıka’dan olmalısın. Ne yapmıştın?”

“Defol,” dedim.

Şok olmuş görünme sırası şimdi ondaydı. Masanın üzerine eğildi ve o kadar yakınımaya girdi ki nefesini yüzümde hissettim. Kalbimin her atışının metabolizmamda öfkeyi daha bir kuvvetle pompaladığını hissediyordum.

“Defol,” dedim tükürürcesine. Topuğum üstünde döndüm ve odama giden kapıya paldır küldür girdim. İnsanları uyardıracağını söyleyen kafamın içindeki sese aldırmadan, kapıyı arkamdan çarptım.

Korku ve öfkeden başım dönüyordu. Ve korku, korku, korku...

Hiç uyuyamadım.

Üst katta insanların uyanmaya başladıklarını duydum ama yerimden kımıldamadım. Sırtımı duvara doğru vermiş, dizlerimi göğsüme kadar kendime çekmiş, bir çözüm bulmaya çalışıyordum. Kole'un gördüğü şeyi ya da benim ona verdiğim tepkiyi diğerlerine anlatmasına izin veremezdim. Zaten en başından beri beni burada istemiyorlardı, bir de üstüne Damgalı olduğumu öğrenirlerse, burada kalmama kesinlikle izin vermezlerdi. Damgalılar sadece zalim, deli ve vahşi yaratıklar olarak bilinirlerdi. Eğer topluluktakiler bunu öğrenirse, en başında beri şüphelendikleri şeyi doğrulanmış olurdu: Benim tehlikeli biri olduğumu... Zihnim bir bahane üretmeye, bir açıklama bulmaya çalışırken, kalbim kulaklarımda atıyordu.

Fakat benim ne söylediğimin bir önemi yoktu. Safkanlar nasıl yüceltiliyorsa, Damgalılar da aynı mantıkla aşağılanıyordu ve bu durum değişecek değildi.

Kimse kapıya yaklaşmadı. Dışarıda insanların konuştuklarını duydum. Günlük işleri dağıtmaya başlarken Kole'un sesinin diğerlerinin arasında öne çıktığını duydum. İşlerin çoğu, aç kalma ihtimali geçici de olsa ortadan kalktığı için şimdi ev üzerinde yoğunlaşmıştı.

Kendimi yerden sürükleyerek kaldırdım. Omuzlarımı dikleştirip mutfığa doğru yürüdüm ve hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

Gerçekten de hiçbir şey olmamış gibiydi.

Kimse bana gözlerini dikip bakmamış ya da bağırmaya falan başlamamıştı. Binadaki herkes her zaman olduğu gibi işlerini

yapmaya devam ediyordu. Hatta birkaçı benimle kısa ve kızgın görünmeyen göz temasları da kuruyordu.

Öyle bir rahatlık hissi duydum ki kendimi sersem gibi hissetmeye başladım ve destek almak için masaya elimi yasladım.

Kole, köşede bir grup erkekle konuşuyordu. Yanından geçerken dönüp bana bakmadı. Beni hiç görmemiş gibi davranıyordu, belki de görmemişti.

Belki ben de dün gece hiç yaşanmamış gibi davranabilirdim.

Lacey birkaç dakika sonra beni buldu, elinde iki kutu vardı.

“Ben birkaç kişiyle beraber yiyecek toplamaya gidiyorum,” dedi. “Sen de gelmek ister misin?”

Mekanik bir hareketle başımı salladım, o da bana başını sallayarak karşılık verdi, çekildi ve diğerlerini topladı. Sesindeki soğukluk beni ürkütmüştü. Acaba Kole konuştuklarımızı diğerlerine söylemese bile, ona söyledi mi diye merak ettim.

Derin bir nefes aldım ve Kole söylemiş olsa bile sorun olmayacağına kendimi ikna etmeye çalıştım ancak bunun yalan olduğunu biliyordum.

Toplayıcı grubunda dört kişi vardı. Ben, Lacey, Meredith ve Walter. Ormanda, avlanmaya gittiğimiz günkü kadar derinlere inmedik. Sessiz olmamız da gerekmiyordu.

Walter, yaban meyvelerinin kaçamadığıyla ilgili bir espri yaptı ama kimse gülmedi.

Ben geriden geliyordum çünkü ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikri olmayan bir tek bendim. Onlar ise ağır ağır araştırıyor, hiçbir çalıya bakmadan geçmiyorlardı.

“Eğer şunu görürsen,” dedi Lacey, bir ağacın dibinde büyüyen yeşil filizi işaret etti, “Kazarsın, kökünü yiyebiliyoruz.”

Ciddi bir yüz ifadesiyle başımı salladım ve sık yeşillikler arasında o filizleri aramaya başladım.

“Hey,” dedim bir süre sessizce aradıktan sonra. “Eğer bir ağacın üstünde beyaz meyvelerden bulursam, ne yapmalı, yani ne yapmalıyım onlarla?”

Lacey de, Meredith de iri gözlerle bana döndü.

“Ökse otu mu diyorsun? Sakın yaklaşma ona. Eğer onlardan yersen hasta olursun.”

Yavaşça başımı sallayıp, sanki bunu zaten birinci elden deneyimlememiş gibi yaptım.

“Sen... Onlardan yemedin herhâlde, değil mi?” diye sordu Lacey kaygıyla. Etrafta o bitkiden bulabilecek miyim diye bakınıyordu.

“Hayır, hayır. Tabii ki yemedim,” dedim ensemde artan bir sıcaklık hissederken. “Sadece bunlardan görmüştüm de merak ettim, hepsi bu.” Daha sonra grup etrafa dağılmaya başladı. Güneş gökyüzünde daha da yükseldikçe, biz daha geniş bir alanı taramaya çalıştık. Ben etrafta amaçsızca yürüyor, doğru şeyleri seçebilme konusunda kendime güvenmiyordum. O sırada Lacey, bir ağacın dibinde çömeldiği yerden beni çağırdı.

“Şunları toplamama yardım et,” dedi minik beyaz çiçekleri köklerinden sökerken.

“Ne bunlar?”

“Ekşi yonca.”

“Pek şey görünmüyorlar ama...”

“İşe yarar mı görünmüyor?” Güldü. “Bilmiyorum, ama bunlar yenebiliyor, tamam mı?”

Ben de ona tebessüm ederek karşılık verdim. Sesinde yine eski sıcaklık vardı. Kole ona söylememiştii ve her şey yoluna gıriyordu.

“Hey, Lacey?” diye sordum bir süre sonra: “Bu Clarke’ın olayı ne?”

Lacey’nin solgun parmakları, kutunun içine koyduğu bir çiçeğin kökünün üzerinde durup kaldı.

“O ne demek?” diye sordu ama sesi, ne demek istediğimi zaten biliyor gibiydi.

“Bana kızgın gibi. Ne yanıışım oldu bilmiyorum.” Ellerimin yaptığı şeye odaklanmaya çabaladım.

Lacey, çiçeği usulca kutunun içine yerleştirme işini bitirdi ve dönüp bana baktı.

“Herkes bu ara fazlaca stresli, Clarke da hep biraz gergindi zaten.”

“Ama bu gergin olmaktan öte bir şey, Lacey. Benden nefret ediyor.”

“Senden nefret etmiyor, inan bana. Sadece biraz ‘hararetli’. Zamanla gevşer. Sana alışması için biraz zaman vermen gerek.”

Onun bana alışması için zaman vermek mi, yoksa bana saldırmasına alışmam için zaman vermek mi?

“Bugün ne olduğunu söyler misin lütfen?” diye sordum konuyu değiştirerek.

“Ne demek istiyorsun?”

“Herkes tuhaf davranıyor. Sanki, bilmiyorum, üzgün gibiler.”

“Hmm,” dedi.

Alacağım cevap için kendimi hazırladım; ama gelen cevap pek de beklediğim bir şey değildi.

“Başka bir grup daha olduğunu söylemiştim sana, hatırlıyor musun? O ara hastaydın, o yüzden belki hatırlamazsın. Neyse, bir süre önce bize katılmaları gerekiyordu ama onlardan hâlâ hiçbir iz yok.”

“Ama... Bu nasıl olabilir ki? Görevliler sizi bulmadan önce kaçmanız gerekiyor sanıyordum.”

“Evet, ama işte Jay, onların hücumundan sonra, hazır nerede olduklarını biliyorken, görevlilere saldırbileceğini düşündü. Olanların ardından kan dökmek istiyordu ve kimse onu vazgeçiremedi.” Sesi yorgun çıkıyordu.

“Jay de kim?” diye sordum alçak sesle.

“Bizden birisi işte. Ama pervasız ve öfkeli biri. Kendini öldürtmüş olabileceğinden korkuyorum.” Lacey’nin fısıltıya dönen sesi kesildi, ben ise kendimi elimi ona uzatırken buldum. Elim nazikçe omzuma dokundu, Lacey başını tekrar kaldırıp bana yaşla dolu gözlerle baktı.

“Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum, Quincy. Ama iyi ki buradasın.” Elini benim elimin üstüne koydu.

Elimi geri çektim.

“Şey, sağ ol,” dedim boğazım sıkışarak. “Galiba hepsini topladık.” Çiçekleri işaret edip ayağa kalktım ve kendimi toparlamaya çalıştım.

Bu insanları kendime fazla yaklaştırıyordum, biraz uzaklaşmam lazımdı.

“Şimdi geri dönüp, evde neler oluyor diye bir bakacağım,” dedim Lacey’ye. O bir şey söylemeye başlasa da ben yürüyüp gittim.

Kendimi toplamam gerekiyordu.

“Diğer grubu bulmana yardım etmek istiyorum,” dedim, Kole’un yanına giderek. O sırada mutfakta Mark’la konuşuyordu.

“Ne?” Bana baktı. Tedirgin göründü. Benden dolayı mı yoksa başka bir şeyden mi böyleydi, anlayamadım.

“Ben de seninle geliyorum. İkinci grubu bulmak için. Gelmek istiyorum.”

“Gelemezsin,” dedi başından savarcasına. Ama bana arkasını dönüp gitmesine izin veremezdim.

“Yardım edebilirim.”

“Nasıl?” diye sordu. Bana baktığında, her şeyden çok, yorgun görünüyordu.

“Bir grup insanı arıyorsunuz, Kole, ameliyata girmiyorsunuz. Deneyime ihtiyacım yok.”

Kole bir anlığına Mark’a döndü, benim duyamayacağım kadar kısık sesle bir şey söyledi. Mark başını salladı ve gitti.

“Ne dedin ona?” diye sordum.

“Gelemezsin çünkü görevlilerle karşılaşma ihtimalimiz yüksek. Hem onların izini süreceğiz, boş boş ormanda dolanıp acaba bir yerde karşımıza çıkarlar mı diye bakmayacağız.”

Bana arkasını döndü, mutfaktan geçip merdivenlerden yukarı çıktı. Konuşmayı net biçimde sonlandırma teşebbüsüne aldırmadan, peşinden gittim.

“Görevlilere karşı başımın çaresine bakabilirim,” diye itiraz ettim. “Ben de Oasis’ten diğerleri gibi kaçtım.”

“Gerçekten kaç tane görevli ile dövüştün?” diye sordu. Üçüncü kata çıkarken bana bakıyordu.

“Üç,” dedim hiç düşünmeden.

“Yalan söylüyorsun.” Gülümsedi, bayağı bayağı bana gülümsedi, sanki benim çaresizliğim onun hoşuna gidiyordu.

“Tamam, görevlilerle doğrudan dövüşmemiş olabilirim ama yardımım olabilir. Yemin ederim.” Üçüncü katın kapısının önünde kolunu tutarak onu durdurdum ve doğruca yüzüne baktım.

“Lütfen,” dedim ne kadar hınçla dolu olsam da.

Gözlerini kapayıp derin bir of çekti.

“Eğer gelebilirsin dersem beni rahat bırakacak mısın?”

“Evet,” dedim tereddütsüz.

“Bir de eğer gelmene izin verirsem,” dedi, merdivenlerde bana bir adım yaklaştı: “Dün gece için beni affedecek misin?”

Şok olmuş hâlde ona baktım. Gergin bir yüz ifadesi vardı ve dürüstçe özür diliyormuş gibi görünüyordu.

“Peki,” diye mırıldandım.

“O zaman gelebilirsin.”

Kolunu bıraktım, başımı salladım ve hazırlanmak için yanından ayrıldım.

22

Kole, eski üssün bulunduğu tarafa, nehrin yakınlarına doğru yönelmişti. Bu da Oasis'in olduğu yöne geri dönmek anlamına geliyordu. Duvarları görebilecek kadar yaklaşacak değildik. Kole da herhangi bir tehlikeye girmemize engel olacak kadar uzağında kalacağımızı umuyordu. Ancak oraya yaklaşmanın düşüncesi bile kalbimi hızlandırıyor, hatıralar birbiri üzerine tırmanarak dikkatimi çeliyor, kendimi fena hissettiriyordu.

“İyi misin?” Kole arkamdan yürüyordu, yaklaştığını duymamıştım bile.

“İyiyim,” dedim başımı yana sallayıp sertçe yutkunarak.

Bir an bana bakarak gözlerini kırptırdı ama bir şey sormadı. Bakışlarını ormana çevirdi, ben de derin bir nefes aldım ve kendimi toparlamaya çalıştım.

“Dün gecedен niye kimseye bahsetmedin?” diye sordum. Dikkati başka yöne çekecek bir şeye öylesine ihtiyacım vardı ki aklım buna tutundu. Aklıma gelen onca şey arasında bunu söylemiştim.

Kalçasında, kılıfında duran bir tabanca asılıydı. Silahın üstünde Oasis simgesini görebiliyordum.

“Sormamam gerekiyordu,” dedi. “Üzerime vazife değildi.”

Bir şey demedim. Galiba şok olmuşum. Söyleyebileceğini düşündüğüm onca şey arasında bu yoktu.

“Burada herkesin bir geçmişi var,” dedi, “Senin geçmişinin ne olduğu da beni ilgilendirmez.”

“Haklısın,” dedim. Ama belki de onu ilgilendirirdi. Acaba neler olduğunu bilseler, ona ne yaptığımı bilseler...

Kes şunu.

O konuyu düşünmek zorunda kalmamak için düşünmeyi tamamen bıraktım.

o o o

Gün batımına dek, Kole bizi pişman hâlde ve yarın sabah yeni bir aramanın sözünü vererek geri döndürene dek yürüdük. Artık daha bitkin görünüyordu; uyanık kalmakta bile güçlük çektiğini yürüyüşünden anlıyordum. Konuşarak, bedeninin ne kadar yorgun olduğunu aklına unutturarak yola devam etmesine yardım edebileceğimi düşünüp yanına gittim.

“Kaç kişi kayıp?” diye sordum.

“Altı,” dedi bana hızla göz atıp. “Jay ve onun peşinden gidecek kadar saf olan beş kişi daha.”

“Gitmelerine sen mi izin verdin?”

Uzun süre bir şey söylemedi.

“Evet. Zaten gideceklerdi. En azından bu şekilde, kendilerini öldürmemek için ne yapabileceklerini söyleyebildim onlara.”

“Çok da işe yaramış,” diye mırıldandım. O yine bana göz attı. Neredeyse incinmiş gibi göründü. “Özür dilerim,” diye mırıldandım, “O anlamda demek istemedim.”

“Hayır, istedin,” dedi. Bana kızgın mıydı, değil miydi, anlayamadım.

Bundan sonra fazla konuşmadık ama ilerleme kaydediyorduk. Neredeyse eve varmak üzereydik ki Kole olduğu yerde kalıp bizi durdurmak için tek elini kaldırdı. Herkes tamamen sessiz kalıp dinledi.

Etraf tümüyle sessiz olsa da Kole bizim duyamadığımız bir şeyi duyuyormuş gibi kımıldanıyordu. Sonra birden benim yanımdan kaybolup ağaçların arasına girdi. Peşine düştüğümün ince farkına varmıştım ki, kayarak yanında durdum.

Kole, koyu renk saçları ormanın zemine yayılmış, omzundaki bir yaradan kan akan ve altındaki toprağa dökülen bir kızın yanına diz çöktü. Ben ise donakaldım, nefesim tılandı. Çünkü o kızın korku içindeki yüzünden bana bakan gözler Bea'ye aitti. İşte yine oluyordu. Kanı saçlarını kırmızıya boyuyor, gözleri ise ancak ve ancak öleceğini bildiğin zaman hissedildiğini düşündüğüm bir korkuyla beni seyrediyordu.

Öleceğini biliyordu.

Ama ölemezdi.

Ölmesine izin veremezdim.

“Sırt çantayı ver,” diye emretti Kole, elini yaraya bastırıp alçak sesle kızla konuştu.

Çantayı gelişigüzel şekilde sırtımdan çıkardım, yere attım ve içinden bir tişört bulup Kole'a fırlattım. O da bununla kanın akışını durdurdu. Yerine geçmemi, onun yerine yaraya benim bastırmamı işaret etti. Ben ise Bea'nın, Oasis'in tellerinin hemen iç tarafındaki çakıllıkta kanlar içinde ölümünü düşünmemek için çırpındım.

Mark ve diğerleri ağaçların arasından çıkageldiler. Kole onları gördüğü anda emirler yağdırmaya başladı. Bu hâle dönüşmesi öyle kolay oluyordu ki, her ne kadar öyle göstermese de, bunun onun doğal hâli olduğunu düşünmeden edemiyordum.

“Mark, kızları al, çevrede güvenlik alanı oluşturun. Kız vurulmuş, yani buralarda bir yerlerde görevliler olmalı.

Hareketsiz kaldım.

“Quincy, onunla sürekli konuş. Bilincini açık tutmalısın.”

“Adın ne?” diye sordum kıza. Fakat sesim öylesine titriyordu ki kelimeler güçlükle çıkıyordu.

“Lauren,” diye fısıldadı. “Omzum,” diyerek inledi.

“İyileşeceksin,” diye güvence verdim ona. Ama parmaklarım onun omzuna bastırdığım tişörtün kumaşında kayıyordu, yarasında kan öyle hızla fışkırıyordu ki kumaş şimdiden sırlıklam olmuştu. Kole çantasından bir bıçak çıkardı ve bacağımın dibine bıraktı.

“Ben hemen dönerim. İhtiyacın olursa bunu kullan.” Ve gitti.

Kızın kafası birden acı içinde geriye devrildi.

“Hey! Lauren, bana bak.” Sersem gözleri benimkilere kilitlendi. “Güzel. Bana bakmaya devam etmelisin! Nereden geldin?”

Ağzını açtı, sonra başını yana salladı. Gözleri kapanmaya başladı.

“Oasis’ten mi? Oasis’ten mi geldin?” Başıyla onayladı. “Ben de. Tek başına mı geldin?” Yine başıyla onayladı. “Lauren, beni dinle! Hemen ş  ağaçların arkasında bir ev var, seni oraya götüreceğiz, sonra da iyi olacaksın, tamam mı?” Ağır ağır başını salladı, kafası yana doğru savruldu. Ellerimi omzundan çekemiyordum; o yüzden de tekrar bana baktırana kadar adını seslendim fakat gözleri uzaklara bakıyordu.

“KOLE!” Paniğ  kapılmıştım. Kızın kanı her yere bulaşmıştı; ellerime, onun göğsüne, yere... Bu kadar çok kan olamazdı. Uzaklarda birinin bağırdığını duydum. Eğ r bu kız ş  an önümde olmasaydı ve benim yardımıma ihtiyaç duymasaydı, h lihazırda olduğumdan çok daha fazla dehş t içinde olurdum.

“Lauren, uyanık kalmak zorundasın.” Onu sarsmak istiyordum ama bunun, kan kaybını hızlandırmasından korkuyordum.

Ormandan gelen ayak seslerini duyunca kalbim göğsümde gök gürültüsü gibi attı.

“İyi olacağız.”

Ayak sesleri yaklaşmaya devam etti. Sesler yaklaştıkça ellerimin titremesi de şiddetleniyordu ve yanımdaki bı a a daha çok bakıyordum.

Ağaçların arasında görevli üniformasının mavisini gördüm ve içim ezildi. Tekrar kızı döndüm, ikimizi savunmak zorunda kalana kadar, yaraya baskı yapmayı bırakmak istemiyordum. Ellerimi omzuna bastırmaya devam ederken, bizi bu durumdan kurtaracak bir yol bulamaya çalışıyordum.

Onu yerinden kımıldatamazdım. O kadar kuvvetli değildim, hem olsam bile onu taşımaya çalışırken ölmesinden korkuyordum.

Ayak sesleri yaklaştı, tam arkamdaydı. Kana bulanmış ellerimle bı a ı aldım ve doğru düzgün ona bakma fırsatım olmadan görevlinin üzerine atıldım.

Kole elimi kuvvetle yakaladı ve bı a ı yere bırakmama zorladı.

“Tamam, tamam,” dedi iki kolumu yakalayarak yana indirirken. Benle göz teması kurarak sakinleştirmeye çalıştı. “Nefes al,” diye fısıldadı, ci erlerim buna itaat ederek havayı içine çekti.

“Görevli...”

Başını salladı. “Sorun yok. Artık hiç kimseyi incitemeyecek. Tek başınaydı. Etrafta başka kimse yok. Artık sorun yok.”

Kole diğerlerine bakındı. “Mark, sen kızı al. Eve götürmemiz gerek onu,” diyerek talimat verdi ama beni de bırakmadı.

Arkama dönerek Lauren’a bakmak istedim, onu bıraktıktan sonra saniyeler için kan kaybından ölmesinden korkuyordum.

Ama Kole, ellerini iki yanağıma koymuş, gözlerini bana çevirmişti.

“İyi misin sen?” diye sordu vurgulayarak. Onu anlayamayacak kadar kendimi kaybetmiş olduğumdan endişe ediyordu.

“Ben iyiyim,” dedim başımı yana sallayıp. “İyiyim ben. O iyi mi?”

Bir şey söylemedi. Sadece bir an daha yüzüme baktı, sonra da beni bıraktı, çantamı yerden alıp sırtına attı. Mark eve doğru yürümeye başlamıştı.

23

Birkaç dakika içinde eve varmıştık ancak yolculuk acı vericiydi ve dönüşümüz kargaşaya neden oldu. Yokluğumuzda Lacey evin etrafına gözcüler koymuş, bizim kanlar içinde ve ölmek üzere olan birini taşıyarak geri döndüğümüzü görünce, evde bir telaş başlamıştı.

“Kole!” diye bağırdı Lacey kapıdan, yüzünün rengi çekilmiş hâlde.

Kızı evden içeri taşıdık ve doğruca mutfağa götürdük. Kole herkesin odadan çıkmasını emretti. Ben de Mark’ın Lauren’ı yatırması için masanın üstündekileri kaldırdım.

“Bilinci kapalı,” dedim. Sanırım ben şoktaydım ama Kole’un tüm dikkati kızın üzerindeydi, onunla ilgilenmeye başladı.

“Sıcak su, iğne ve iplik lazım. Ve havlu,” dedi sakince. Ama kimse kıınıldmadı. “HEMEN!” Sesi ufak odada patlayınca bizi sarsarak harekete geçirdi.

Kendi etrafımda döndüm, tahta kutunun kapağını itip içinden çukurlu çaydanlığı çıkardım ve ocağın üstüne koydum. Titreyen ellerimle çaydanlığı iki kere devirdikten sonra, suyu anca doğru düzgün doldurabildim.

“Başka ne lazım?” diye sordum Kole’a. Su ısınırken onun yanına döndüm. Lacey havlu getirmeye gitmişti. Mark da iğne ve iplik getiriyordu. Diğer herkes, Kole’a engel olmaktan çekinip ortadan kaybolmuştu.

“Bir şey göremiyorum, çok fazla kan var,” dedi moral bozukluğuyla. “Bana bir bıçak getir, gömleğini yaradan uzak tutmam gerek.”

Temiz av bıçaklarından bir tanesi, arkamdaki tezgâhta duruyordu; alıp ona verdim.

“Nabız saymayı biliyor musun?” Bunu sorarken bana bakmadı; kızın gömleğinin kolunu keserken bıçakla yanlışlıkla kızı kesmemeye odaklanmıştı.

Lacey ve Mark döndüğünde, ben Lauren’ın hamur gibi gevşek elini tutmuş, nabzına bakıyor ve kendi nabzımı onunkini sayabilecek kadar yatıştırmaya çalışıyordum.

“Yavaşlıyor,” dedim Kole’a. O ise içinden küfretti.

Çaydanlık ısıklık çaldı, ocaktan kaldırıp aldım ve Kole’un yarayı yıkayabilmesi için, biraz soğuk suyla bir leğene döktüm. Havlulardan birini leğenin içine attım ve leğeni masaya, Lauren’ın yanına, Kole’un bıçağı elinden bırakmadan kolayca erişebileceği bir köşeye bıraktım.

“İğneyi ver bana,” dedim Mark’a. İğneyi elinden alıp kaynar suya sokarak sterilize ettim.

Kole, kızı yan çeviriyordu, bir an ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Sonra yine öfkелendi:

“Mermi hâlâ içeride. Çıkarmaya çalışacağım ama hemen elimden alıp iğneyi vermeye hazır olman gerek. Mermi çıkınca daha şiddetli kan kaybedecek.”

“Tamam,” dedim sesim titreyerek.

Kole, ne yaptığını görebilmek için kızın omzundaki kanı temizledi. Sonra da gömleğin yaranın üstündeki kısmını kesmek için kullandığı bıçağı çıkardı ve kendini yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

Ben leğene odaklandım, kan içinde dönerek dağılırken suyun rengi pembeye dönüşüyordu. Bir dakika sonra, Kole'un derin bir nefes verdiğini duydum. Elimi uzattım, mermi kovanını elime bıraktı, leğeni aldı ve yarayı yıkamaya başladı. İğne ve ipliği vermem için elini bana uzattı. Gözlerinin gözlerime baktığı anda, o gözlerin içinde korku olduğunu gördüm.

“Bandaj olarak kullanabileceğimiz temiz bir şey getir,” diye emretti, yarayı dikmeye başlarken. Elleri dikkatliydi ve titremiyordu ama yara yine kanıyordu. Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyordum. İğne kızın tenini delerken Kole'un elleri hiç titremiyor, ipliği diğer taraftan çıkarınca her taraf, Kole'un elleri, iğne, Lauren ve masa kan içinde kalıyordu. Ancak Mark ve Lacey bandaj olarak kullanmak üzere kumaşları şerit hâlinde yırtmama yardım ederlerken, benim ellerim titriyordu.

Arkamızı döndüğümüzde Kole, bıçağı tekrar eline almış, ipliği dikkatlice kesiyordu.

“İyi olacak mı?” diye sordum, Kole ellerini yıkarken ben kızın soluk yüzüne bakıyordum. Kumaş şeritlerini elimden alıp kızın omuzunu sargılamaya başladı.

“Bilmiyorum.”

Omzu sarması birkaç dakika sürdü. İşini bitirdikten sonra, kızın bedenini battaniyeye sardık ve bir battaniyeyi de katlayıp yastık olarak başının altına koyduk.

“Sen git yat,” dedi Kole, Lacey'e. “Çok yorgunsun.”

“Ama ya sen?”

“Ben burada kalıp kıza göz kulak olacağım.” Lacey ona kararsız bir bakış atarak kapı eşiğinde kaldı. Kole ise buna aldırmamaya çalıştı. “Beni merak etme, bir şey olmaz.”

“Söz mü?”

“Söz. Hadi git şimdi.”

Mark da sıkışık mutfaktan çıkıyor olduğu için rahatlamış bir şekilde onun peşinden gitti. Birden yalnız kalmıştık. Kole başını geriye, kapalı mutfak kapısına yaslayıp gözlerini kapadı.

Onu rahatsız etmeyeyim diye hiçbir şey söylemedim çünkü şu anda yersiz ve aptalca gelmeyecek bir şey söylemek mümkün değildi.

“Biraz çay ister misin?” diye sordu birkaç dakika sonra alçak sesle. Sonunda başını kaldırıp kirpiklerinin altından bana baktı.

Bana gidip yatmamı söylememişti. Bundan memnun olmuş-
tum, bu akşam onunla tartışmak istemiyordum.

“Ben yaparım,” dedim.

Karşılık olarak başını salladı, o da itiraz edemeyecek kadar yorgun olmalıydı.

24

Sırtımızı duvara vererek oturup kızın göğsünün inip kalkmasını izledik. Uzunca bir süre, her ikimiz de konuşmadık.

“Sence o iyileşecek mi?” diye sordum sonunda. Bunu daha önce de sorduğumu biliyordum ama elimde değildi.

“Bilmiyorum. Sadece atardamarına isabet etmemiş olmasını umuyorum. Eğer etmişse o durumu düzeltebileceğimi sanmıyorum.”

“Çok fazla kan vardı.”

“Evet.”

Sessizleştik. Kole’un, kızın nefesini duymak için kendi nefesini tuttuğunu hissettim.

“Sence ne olmuş olabilir?” diye sordum.

Bacaklarını karnına çekti ve kupasını dizinin üstünde dengede tuttu.

“Bilmiyorum.” Düşüncelere dalmış bir hâlde dudağını ısırıldığını gördüm. “Eğer vurulmuşsa, ormanda bir yerlerde görevliler olmalı. Sadece bir tane olduğuna inanmıyorum.”

“Bu bizim için ne anlama geliyor?”

“Emin değilim. Tekrar taşınmamız gerekebilir. Ancak tamamen mecbur kalmadığımız müddetçe bunu yapmak istemiyorum.”

“Sahiden mi?” Dönüp ona bakarken neredeyse kupamı deviriyordum. “Ama buraya daha yeni yerleştiniz.”

“Üç hafta oldu,” dedi, sonra alçak sesle güldü. “Rekor kıracaktık.”

“Ciddi misin sen? Sahiden toparlanıp buradan taşınmayı mı düşünüyorsunuz? Burası için yapılan onca işten sonra hem de?”

“Tabii ki ciddiylim.” Bana deliymişim gibi baktı. “Nasıl ciddi olmamayım? Eğer dışarıda görevliler varsa, bizi bulmalarına fırsat vermeden buradan ayrılmalıyız.” Lafının sonuna doğru sesi keyifsizleşti. En son seferki kaçmak zorunda kaldıkları zamanı hatırladığını anladım.

“Peki ya kendinizi savunsanız?” diye sordum, dökmeyeyim diye kupamı yere koyarken. “Ya onlar sizi bulmadan, siz onları bulsanız?”

“Quincy, bu iş öyle olmuyor.”

“Neden olmasın?” diye sordum heyecanla. Bitkin olduğum için mi bilmiyorum; ama aklıma gelen en iyi fikir buydu. “Yapabilirsiniz, yapabileceğinizi biliyorum.”

“Peki ya bunu yaparken kaç kişinin hayatını tehlikeye atacanız?”

“Sizi keklik gibi avlamalarına izin vererek kaç kişinin hayatını tehlikeye atıyorsun?” diye sordum.

Birden kızmıştım.

“Neden size bunları yapmalarına müsaade ediyorsun, Kole? Sorgusuz sualsiz gücü ele geçirmelerine izin veriyorsunuz. Eğer bir denesenez...”

“Deneyip Jay gibi biz de mi ölelim?” diye tersledi Kole hemen. Bana öyle ani bir şekilde dönmüştü ki biraz geri çekildim. “Öldüğünü bilmiyor muyum sanıyorsun?” Yüzümdeki bir ifadeyi yakalayıp güldü. Kuru, korkunç bir sesle güldü; “Öldüğünü biliyorum, hepsi öldü.”

“Ama onları aramaya gittin...” Boğazlanıyormuş gibi hissediyordum.

“Çünkü, her şey yoluna girecekmiş taklidi yapması gereken kişi benim,” dedi. “Benim işim bu. Eğer ben bunu yapmazsam, sağ kalamayız. Açlıktan ya da Oasis’ten dolayı da değil. Umudunu kaybettiğin anda, artık ölüden farkın yok demektir.”

“Ama sen...” Sesim kesilmiş, göğsüm sıkışmıştı.

“Kesinlikle,” dedi doğruca yüzüme bakıp. Gözleri beni çiğ çiğ yiyor gibiydi.

Akşamın geri kalanında yaralı kızı izledik ve hiç konuşmadık.

Hayatım boyunca hiç kimseye acımamıştım. Acılamayı öğrenmek zorunda kalmıştım çünkü insanlara acımak tehlikeliydi. Fazla değer verdiği anlamına geliyordu bu. Ya da belki kendime ve kendi durumuma acılamakla meşgul olduğum için başkalarını düşünme fırsatı olmamıştı.

Ama bu... Kole’un gözlerindeki ifade, sanki zırhını kendi teni gibi görünecek şekilde boyamıştı ama o zırhın ardında hiçbir şey yoktu.

Bu duruma acımadan edemiyordum.

25

Uyandığımda ilk gördüğüm şey, uyuyan Kole oldu. Kız masada yatıyordu. Tuhaf bir pozisyonda yattığım için vücudum ağrıyordu. Güneş gökyüzünde ağır ağır yükseliyordu. Ben de Kole uyusun diye sessizce ayağa kalktım. Bir elimi alnıma koydum. Ben dengemi sağlamaya çalışırken, bir baş ağrısı kafatasıma içeriden baskı yapıyordu.

Kızın nabzını kontrol ettim, normal atıyordu. Nefesi biraz kesik de olsa sürekli ve düzenliydi.

Yaşıyordu.

Rahatlama hissiyle neredeyse yere çökecektim.

“Ne? İyileşmiş mi?” Kole bir anda doğrulmuş, benim cevap vermeme gerek kalmadan ayağa kalkmıştı. “Başardı mı?”

“Durumu iyi. Nefes alıyor. Durumu iyi.” Nefesim kesik konuşuyordum. Mutlu konuşuyordum. Ağlamak üzereymiş, ya da yere yıkılacakmış ya da bir uçurumdan aşağı düşecekmiş gibi konuşuyordum.

Kole hemen onun başına geldi, nabzını, nefesini ve dikişlerini kontrol etti.

“Ben kontrol ettim zaten. O iyi.”

“Elbette. Sadece ben...”

“Kendin mi bakmak istiyorsun? Bana güvenmiyor musun?” Ona takılıyordum ama şakam havada kaldı.

Dün gecedен elimde kan izi kalmıştı. Dün geceyi sağ atlatacağına inandığımızı ikimiz de söyleyemezdik.

Çok fazla kan kaybetmişti.

Odanın iki tarafında birbirimize boş boş baktık. Yorgunluk sanki sırtıma çökmüş bir ağırlık gibi hissettiriyor, beni her taraftan çeğiştiriyordu. Kole ise bir hafta uyusa bile hâlâ yorgun kalkacakmış gibi görünüyordu.

“Sana teşekkür etmek istiyorum,” dedi birden.

“Teşekkür etmene gerek yok.”

“Hayır, gerçekten. İnanılmazdın.”

“Ölen bir kızı diken ben değildim,” dedim robot gibi bir sesle.

“Bir iltifat kabul etsen olmaz mı?” dedi tuhaf bir gülüşle.

“Ederim ama gerçekten hak ettiklerimi tercih ederim.” Ona arkamı dönüp, duvarın dibine bırakılmış kaptan kendime su doldurdum.

“Eh, bunu gerçekten hak ediyorsun ama...” dedi. Ona içeceğini verirken bana keskin bir bakış attı. “Harikaydın.”

“Tamam. Harikaydım, inanılmazdım, süperdim, cidden. Dünyanın en iyi su kaynatıcısı.”

“Kes şunu.” Başıma bir havlu fırlattı. Ben de tam kapı açılırken eğildim. Havlu Mark’ın yüzüne isabet etti, o da fena hâlde kafası karışmış görünerek odaya bakındı.

“Kızı kontrol etmeye gelmişim...” dedi başımın üstünden Kole’a bakarak. “Bütün gece ayakta olduğunuzu bilmiyordum.”

“Ona göz kulak olmak istedim,” dedi Kole. Ona verdiğim suyu iki büyük yudumda mideye indirdi.

“Ona biraz da benim bakmamı ister misin? Yorgun görünüyorsun.”

“İyiyim ben. Uzun zamandır uyumadığım kadar iyi uyudum.”

“Yerde mi? Üç saat içinde mi? Önündeki masada kan kaybeden bir kız yatarken mi?” diye sordum bir kaşımı kaldırarak.

Kole bana gülümsedi, ben ise gözlerimi devirdim. Bu tuhaf geliyordu bana. Ters geliyordu. Böyle olmaması gerekiyordu.

Ben doğru zamanlarda doğru şeyleri söylediğim için zamanla, yavaş yavaş bana güveneceklerini hayal etmişim. Sırf önümüzde bir kız ölümden döndü diye, ya da Kole’un zırhındaki çatlaklar ortaya çıkmaya başladığında tesadüfen orada bulundum diye değil.

Bu şekilde olmaması gerekiyordu ama sanırım çoktan olmuştu bile.

Üst kata çıkana kadar kafama dank etmedi. Herkes kalkıp gitmiş, avlanıyor, bir şeyleri tamir edip düzeltiyordu. Ben ise odanın ortasında ayakta duruyordum. Bedenimi taşımakta zorlanan dizlerim bükülüyordu. Tırnaklarımın içinde kurumuş kan izleri olan ellerime baktım. O kan lekelerini hemen çıkarmam gerekiyordu.

Lacey'nin odanın köşesine el yıkama için yerleştirdiği lavaboya gittim. Lavabonun üstünde iğreti duran kırık bir ayna parçası asılı duruyordu. Bunun tam da Lacey'nin aklına gelecek türde bir şey olduğunu düşündüm. İyi durumdaymışız gibi tıpkı Kole'un yaptığı gibi davranmak... Ben ise burada öleceğimi düşünüyordum.

Su dondurucuydu ama ben tırnaklarımı derimin üstüne sürterek içindeki kanı çıkarmaya çalışırken, soğuğu hissetmiyordum bile. Ellerim titremeye başladı, kalbim göğsümde kuvvetle, sertçe çarpıyor ve nefesim kesiliyordu.

İşte böyle.

Aynen onun ölümü gibi.

Artık hatıraları bastırmayı başaramıyordum. Haftalardır o hatıralara karşı mücadele ediyordum. O görüntülere karşı savaşıyordum çünkü eğer onları bir saniyeliğine bile olsa içeri alırsam, bir daha kendimi hiç doğrultamazdım. Ancak çok yorulmuştum.

Artık yapamıyordum.

Hatıralar elime soğuk su gibi döküldü. Hep beklediğimden daha soğuk ve daha acımasız geliyordu. O gecenin hatırasının,

zihnime koyduğum tüm engelleri zorlayıp aştığını hissediyordum ve işte şimdi, birdenbire karşımdaydı. Tüm korkutucu detaylarıyla gözlerimin önünde oynuyordu. Aaron'ın yüzünü hatırladım; öfke, korku, çaresizlik ve daha bir sürü söylenmemiş şeyi... Sonra Bea'nın yüzünü anımsadım; öyle dehşet içindeydi ki... Aydınlık karanlığı yırtacağı yerde, karanlık aydınlığı yırtıyordu.

Tetiği çekmeden hemen önce Aaron'ın çarpık bakışı ve benim bile tanıyamadığım bir şeye dönüşmesi...

Kayanın çıkıntısından aşağı atlayıp düşerken, hiç bitmeyecek sanarken ki kadar düşüşüm, ama sonunda yere inişim...

Beni kendi ölümüne davet ederek önümde uzanan sonsuz orman...

Ama en fecisi Bea ile ilgili olandı. Bedeninin doğruca yere düşmeyip bükülmesi... Başının göğsüne, göğsünün bacaklarına, bacaklarının dizlerine ve dizlerinin çakıllara düşmesi...

O anki kararımın kafamın içinde yer edişini hissedebiliyordum. Bu bir hatıradan çok, tüm olanları, bütün mantıklı hamleleriyle peş peşe yeniden yaşamak gibiydi. Kendimi koruma dürtüsünü, en sevdiğim kıyafetimi giyer gibi üzerime geçirdiğimi, rahatlıkla ve içgüdüsel olarak kendi hayatımı onun hayatının önüne koyduğumu hissedebiliyordum. Arkamı döndüğümü hissedebiliyordum çünkü önemli olan tek şey, Aaron ya da Bea değildi; sadece ve sadece kaçmaktı.

Sıcak gözyaşlarının yüzümde yol yaparak aktığını hissederken, bedenim yıkıldı, dağılan bir yığın kemik gibi çözüldü. Kendimi bıçaklanmış gibi hissettim, sanki kan kaybeden Lauren değildi de bendim. Ölmek üzere olan benmişim gibi hissediyordum.

Geriye kalan tek şey buldu. Özgürlük. Onun uğruna her şeyi feda etmişim ve artık o özgürlüğe sahiptim. Ama bana ne faydası vardı? Eski sorunlarım gitmiş ve yerine yeni sorunlarım

gelmişti. Bir yerde ölmek ile başka bir yerde daha hızlı ölmek arasındaki kısır döngü...

Hepsi onların yüzünden. Çünkü bana diz çöktürdükleri zaman bile, canımı kurtarmak için kaçmak zorunda kaldığımda bile, hâlâ bizim peşimizdelerdi.

Dün akşam Kole'a söylediğim şey doğrudu. Bu insanlar, Oasis'in üstlerine basıp geçmesine izin vermişlerdi ve şimdi bile, onlar kendilerini hayatta tutmak için, yiyecek bulmak için hayvanlar gibi avlanırken Oasis de onları avlıyordu.

Kole yanılıyordu. Kaçmak tek seçeneğimiz değildi. Tek seçeneğimiz bu olamazdı. İki yanımda duran ellerimi yumruk yaptım. Kırık aynadaki yansıma baktım; koyu renk saçlar, soluk bir ten ve zayıf bir yüz gördüm. Ama gözlerimde bir ateş görüyordum. Orada, daha önce hiç görmediğim bir azim görüyordum. Çünkü bir karar vermemiştim.

Daha iyi bir şey elde etmek uğruna mücadele edecek ya da bu uğurda ölecektim.

Yerden kalktım ve kalbim küt küt atarak merdivenlerden aşağı indim. Kole hâlâ mutfaktaydı, yanında bir kişi daha vardı. Mark ve Walter ön kapının orada, Lacey endişeyle masanın başında duruyordu. Jonas, Meredith ve birkaç kişi daha köşede kısık sesle konuşuyorlardı. Clarke kapının yanında nöbet tutuyordu, yüz ifadesini okuyamıyordum. Sanki nerede durmaları ya da ne yapmaları gerektiğinden pek emin değilmiş gibi görünüyorlardı. Kole, Lauren'a öylesine dikkatini vermişti ki odanın köşelerinde toplanan küçük grubu bile fark etmiyordu.

Doğruca Kole'a yürüdüm, kalbim sanki göğsümde yükseliyor-muş, uçup gidecekmiş, beni de götürecekmış gibi hissediyordum.

“Seninle konuşmam gerek,” dedim, güçlü ve ölçülü bir sesle. Hoşnuttum. Beni şu anda her zamankinden daha fazla ciddiye almasına ihtiyacım vardı.

“Ne var?” Bana döndü ve dikkati dağınık görünse de ses tonu ve omuzlarının daha az sert duruşu, bana karşı tavrının değiştiğini söylüyordu.

Yutkundum, ama şu anda cesaretimi yitiremezdim.

“Ben görevlilere karşı savaşmak istiyorum.”

Şimdi dikkatini çekmiştim.

“Quincy.” Sesi keskin ve uyarıcıydı. Gözleri odada gezinerek, beni duyup duymadıklarını kontrol etti. Duymuşlardı.

“Kole, bunu yapmamız gerek.”

Kole, dudaklarını sert bir çizgi hâline getirecek şekilde sık-mıştı. Masadan bir adım uzaklaşarak yakınımdaya durdu. “Bun-

ları daha önce konuşmuştuk. Kimsenin hayatını gereksiz yere tehlikeye atamam.”

“Bu, gereksiz yere tehlikeye atmak değil. Bunu yapmamız gerekiyor. Onlar bizi bulmadan önce, bizim onlara karşı bir hamle yapmamız gerek.”

İnsanlar sanki ben saçma sapan konuşuyormuşum gibi bana gözlerini dikmeye başladıkça, Kole’den bir öfke dalgası yayıldığını hissediyordum.

“Bunu özel olarak konuşamaz mıyız?” diye sordu kolumu tutup beni koridora doğru sürükleyerek. Sabah kahvaltısı için sürekli yeni insanlar içeri geliyor, oda hızla doluyordu.

“Hayır,” dedim ciddiyetle. “Daha farklı seçeneklerin olduğunu onların da bilmesi gerekiyor. Bunu hep birlikte konuşmamız lazım.”

“Neyi konuşmamız gerekiyormuş?” dedi Clarke.

Tekrar Kole’a baktım ama onun gözleri yere sabitlenmiş, kolları sıkıca göğsünün üstünde kavuşmuş, koyu renk saçları da alnına dökülerek gözlerini kapatmıştı.

Yine Clarke’a döndüm.

“Lauren,” dedim masada uyuyan kızı işaret ederek, “Vuruldu.”

“Ciddi olamazsın.” Clarke iğneleyici bir tavırla kaşlarını kaldırmıştı.

“Görevliler vurdu,” diye lafımı tamamladım, sesimi ölçülü tutmaya çalışarak. “Oasis’in dışında, ormanda. Bu da demek oluyor ki şu anda görevliler dışarıda bizi arıyor.”

“Bizi hep arıyorlardı zaten,” diye belirtti Meredith alçak sesle.

“Çünkü onlara izin veriyorsunuz,” dedim. Bu sözler ağızından çıkar çıkmaz, insanlar bağırmaya başladı.

Gürültü öylesine arttı ki az önce donuk bir hâlde duran Kole beni başka bir odaya sürükledi, diğerlerinin de bizi takip etmesini emretti.

Şimdi neredeyse herkes gelmişti ve otuz suçlayıcı göz doğruca benim üzerime çevrilmişken, oda bana dar gelmeye başladı.

“Onlara karşılık vermeliyiz,” diye konuştum. Herkes susmuştu, ben de devam etmek durumunda kaldım. “Söylenecek başka bir şey yok. Yeterince saklanıp kaçtınız zaten. Artık ne yaptığınızın farkında olduğunuzu bile sanmıyorum. Sürekli kaçmaya devam edemezsiniz. Eğer sizi bulurlarsa öldürürler.”

Herkesle göz teması kurdum, yüzlerinde hızla değişen farklı duyguları izledim.

“Şayet savaşmazsanız...”

Bu sözlerin bir süre havada asılı kalmasına müsaade ettim. One sürdüğüm şeyin etkisi üzerine düşünmelerini istedim.

“Ben Oasis’in dışında hiçbir şey olmadığını sanıyordum. Oasis bir gün tedaviyi bulana dek, her gün aynı yerde kalıp aynı şeyleri yapmaya devam etmekten başka hiçbir seçeneğim olmadığını sanıyordum. Ama şimdi buradayım ve biliyorum. Siz de buradasınız. Oasis’in bize söylediklerine inanmak zorunda değiliz; Oasis’in bize söylediği şey ise, bizim kazanamayacağımız, karşılık veremeyeceğimiz. Tek yapabileceğimiz şeyin kaçmak, sadece kaçmak ve kaçınılmaz olanı geciktirmek olduğu. Ama bunlar doğru değil. ‘Genesis’, karşılık veriyor. Biz de karşılık verebiliriz.”

Ellerim titriyordu. Bu titreme de nereden çıkmıştı bilmiyordum. Herkes gözlerini dikmiş bana bakıyor, yavaş yavaş gözlerini kırıştırıyor ama hiç kimse yerinden kılmılamıyordu.

Jonas bir adım öne çıktı. “Bizim bir planımız vardı,” dedi. “Diğerlerini bekleyecek, grubu toplayacak ve güvenli bir yer bulacaktık. Oasis’ten uzakta bir yer...”

“Peki daha ne kadar savaş alanında onları beklemeye niyetlisiniz?” diye sordum sertçe.

“Burası savaş alanı değil.”

Kapıyı işaret ettim, dişlerimi öyle sıkıyordum ki kırılmalarından korktum:

“Bunu gidip orada, masanın üstünde yatan kıza anlatmayı dene bakalım? Anlatamazsın, çünkü omzundan bir mermi çıkardığımızdan beri kızın şuuru yerinde değil.”

“Ya bugün gidersek?” dedi bir kadın arkalardan. “Tekrar saldırmalarına fırsat vermeden buradan ayrılabiliriz.”

“Senin için bunu söylemesi kolay tabii, senin İçeri’de kimsen yok çünkü,” diye tersledi bir başkası onu.

“Sen İçeri’de hâlâ kimin kimsen olduğunu nereden biliyorsun?” diye karşılık verdi kadın. “Belki de şimdiye kadar çoktan ölüp gitmişlerdir.”

Bağırışlar tekrar başladı. Tartışmalar çok karmaşık ve dar-madağın bir hâle geldiği için, kaçmak istiyordum. Ben bütün bunlara hiçbir zaman hazır değildim, şimdi de hazır değildim, oysa...

“Ben Quincy’ye katılıyorum,” diye ortaya atıldı birisi. Ciddiydi ama kızgın değildi.

Bağırışlar kesildi ve hepimiz dönüp baktığımızda, kapıda duran ve gözlerini bana dikmiş olan Clarke’ı gördük.

“Ne kadar uzağa kaçtığımızın bir önemi yok. Ya da onları atlatmakta ne derece ustalaştığımızın... O haklı. Görevliler durmayacak. Hepimiz ölene dek durmayacaklar.”

“Onlara karşı bir şansımız olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordu Jonas tiksintiyle. “Görevlilere karşı, ha? Biz daha ne olduğunu anlamadan hepimizi öldürürler.”

“Zaten şu anda da yaptıkları bu,” dedi Clarke tükürerek. “Bizim karşılık vermeye cesaretimizin olmadığını bildikleri için, bizi tek tek öldürüyorlar.”

“Bizi tek tek öldürüyorlar çünkü bizden daha güçlü olduklarını biliyorlar!” diye bağırdı bir kız. Gruptakileri ittirerek öne çıktı. “Hâlâ imkânımız varken, hemen kaçmamız gerek.”

“Kaçmanın hiçbir faydasını görmedik” diye bağırdı bir başkası.

“Ya ailelerimiz ne olacak?” diye haykırdı arkalardan, genç bir adam. “Onları terk edelim mi diyorsun?”

“Hayır, kendimizi kurtaralım diyorum.”

“HEY!” diye bağırdı Clarke ve gürültüler yine kesildi. “Kimse sizi savaşmaya zorlamıyor. Eğer kaçmak istiyorsan, kaç. Eğer burada oturup bir mucize beklemek istiyorsan, onu yap. Ama ben pes edecek değilim. Ben savaşacağım.” Gelip benim yanımda durdu.

“Ben de savaşacağım!” dedi Mark, diğerlerinin kafaları arasında görülebilmek için kolunu kaldırdı ve kalabalığın arasından ilerleyerek, odanın benim durduğum tarafına geldi.”

“Ben de!” diye seslendi başka biri.

“Ben de!” dedi Walter.

“Ben de savaşırım!” diye bir başkası daha seslendi, sonra bir diğeri daha, bir başkası daha... Odadakiler ikiye bölünmüştü.

Gözlerim Kole’u buldu. İki yanında duran ellerini kasmış, çenesini sıkarak yere bakıyordu. Sonra başını kaldırıp bana baktı, gözleri yakıcıydı ama konuştuğunda, sesi yenilmiş gibiydi.

“Ben sizi durduramam.”

Bunu demesiyle, taraflar belli oldu.

İki gün, sanki gün değil de birer kalp atışı gibi hızla geçti. Kamp birdenbire üç gruba bölünmüştü: Eski plana sadık kalmamız, bekleyip diğerleriyle buluşup kaçmamız gerektiğini düşünenler, şimdi hâlâ fırsatımız varken kaçmamız gerektiğini düşünenler ve savaşıp karşılık vermeye hazır olanlar.

Biz şu anda on iki kişiydik ve ilk görevimiz olan, eşyalarımızı toplama ve dövüş eğitimi için hazırlanıyorduk. İkinci grup da benzerini yapıyordu fakat onlar savaşmak için değil, uzun bir yolculuk için hazırlanıyorlardı. Ne zaman yola çıkacaklarını bilmiyordum ama kimsenin, tüm bunların gerçek olduğunu kabul etmek istemediğini biliyordum.

Mark bana avcılığı, hareket eden hedefleri silahla nasıl vuracağımı öğretti. Ancak benim tek yapabildiğim, hedef aldığım kuşun bir metre soluna ateş etmek, hayvanı korkutup ormandaki tüm canlıların saklanması için neden olmaktı.

Tüfeklerimiz vardı. Oradan buradan çalınmış ya da Oasis'ten getirilmiş silahlardı bunlar. Ama görevlilerin taşıdığı cinsten silahlara sahip olmamız pek mümkün değildi.

Onları hazırlıksız yakalama şansımıza güvenerek, hayatımızı riske atıyorduk.

“Quincy, seninle konuşabilir miyiz?” diye sordu Kole. Ben evin kapısında durup yolculuk için hazırlanan insanları izlerken, beni düşüncelerimden sürükleyip çıkardı.

Bir saat içinde yola çıkıyorduk ama görevlileri araştırmaya nereden başlayacağımıza dair hiçbir fikrimiz yoktu.

“Elbette,” dedim onun peşinden, terk edilmiş bir odaya girip.

Dönüp benim yüzüme baktı, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek düşüncelerini toplamaya çalıştı. Solgun ve bitkin görünüyordu. Geceleyin onun volta atış seslerini duyduğum için bildiğim kadarıyla uyku uyumamıştı.

“İyi misin sen?” diye sordum. İçimdeki bir ses, bir adım yaklaşıp elimi ona uzatmamı söylese de bunu yapmadım çünkü zaten söylediğim bu üç kelimedede ona yeterince ilgi gösteriyordum.

“Bu görevi iptal etmeni istiyorum.”

“Kole...”

“Ciddiyim...” dedi ve sonunda sesi yükseldi. Panik duygusunun gölge düşürdüğü yüzüne baktım ve bu çocuğun ne sorunu var diye düşündüm. “Bunu yapmalarına engel olman gerek.”

“Kole, yapamam. Bunu benim için yapmıyorlar, kendileri için yapıyorlar.”

“Ama seni dinlerler.”

“Gerçekte sahip olmadığım bir gücü bana tayin ediyorsun, Kole. Benimle birlikte savaşmayı kabul ettiler çünkü zaten savaşmak istiyorlardı. Ben artık onların fikrini değiştiremem.”

“Hayır,” diye tersledi. “Hayır, bu iş böyle olmaz.”

“Kole”

“KES.” Sesi odada patladı, ben ise geriye bir adım attım. “Bunun nasıl bir durum olduğunu bilmiyorsun sen. Biz yıllardır canımız için mücadele ediyoruz.”

“Hayır,” dedim başımı yana sallayarak. “Mücadele etmiyorsunuz, canınız için kaçıyorsunuz sadece. Arada büyük bir fark var.”

“Sen neden bahsettiğini bile bilmiyorsun.” Artık titriyordu ve benzi atmıştı, yüzünden kanı çekilmişti.

“Bunun için kaçmadığımı biliyorum en azından. Ben Oasis’ten kaçarak hayatımı tehlikeye attım, çünkü özgürlük istedim. Bu özgürlük değil. Sadece farklı bir kafes.”

“O insanların hayatını tehlikeye atıyorsun ama tek düşündüğün, kendin.”

“Kendi hayatlarını kendileri tehlikeye atıyor, Kole, senin anlamadığın şey bu. Ben onları hiçbir şeye zorlamadım.”

“Ama ben onlardan sorumluyum. Eğer onlar ölürse, ben vicdan azabı çekeceğim.” Geriye bir adım attı, titreyen elini yüzüne kaldırıp, dehşete kapılmış gibi eliyle ağzını örttü. Ben ise ne yapacağımı bilmiyordum. Neden böyle davrandığını hiç anlamıyordum. Sanki insanların gittiğini görmek onu öldürüyordu.

Kendisi gelmiyordu. Burada kalmaya karar veren bir grupla birlikte, gelmeyi reddetmişti.

“Onlar senin sorumluluğunda değil. Kendi başlarının çaresine bakabilirler.” Hiç gereği olmayan bu soruna karşı kızarak, dişlerimi gıcırdattım. “Eğer herkes başının çaresine baksaydı ve başkalarının işlerine karışmasaydı, seninle bu konuşmayı yapmama gerek kalmayacaktı.”

“Öyle olmuyor ama.” O da sıktığı dişlerinin arasından konuşuyordu. Sinir bozukluğunu zapt etmeye çalışırken, iki yanında duran ellerini yumruk yapmıştı.

“Belki de olmalı,” diye cevabı yapıştırdım. O sırada Walter kapının arkasından başını uzattı.

“Gitme zamanı,” diyerek sırtıttı. Sanki saldırıya değil de, pikniğe gidiyorduk.

Tekrar Kole’a baktım ama yüz ifadesi değişmemişti. Dehşet içinde görünüyor, sanki fiziksel bir acı çekiyordu.

“Lauren’a iyi bak,” dedim ona. Kendi etrafına ördüğü görünmez duvarı yıkabilmenin, kafasının içine girmenin ve benim gördüklerimi onun da görmesini sağlamanın bir yolunu bulmayı diliyordum.

“Bakacağım,” dedi ama duvar hâlâ yerli yerindeydi. İçimden ona tokat atmak geliyordu.

“Geri döneceğiz,” dedim. Sonra da onun bir karşılık vermesine gerek kalmadan kapıdan çıktım.

Orman soğuktu. Kasten öne çıkmış olmaktan çok, diğerleri benim peşime düştüğü için, grubun önündeydim. Clarke benim sağımda bir yerlerdeydi, Mark da sol tarafımdaydı ama ben gözlerimi tam karşıya sabitlemiştim.

On iki. Bugün peşimden gelen toplam on iki kişiydi ve geriye, eve dönerken de yine on iki kişi olacaktı. Kendime sürekli bunu söyleyip duruyordum.

Saatlerdir dışarıdaydık. Tam olarak ne kadar olduğundan emin değildim ama ayaklarım ağrıyordu ve çift görmeye başlamıştım. Clarke aramızda en iyi iz süren kişiydi, bu yüzden de grubun önünden o gidiyor, biz de onu takip ediyor, herhangi bir yaşam belirtisi arıyorduk. Bir ayak izi, ezilmiş bir ot, küller, görevlilerin buralardan geçmiş olabileceğine dair herhangi bir işaret...

Kole'un yüzünü, sırf bu insanlar için yüzünde beliren paniği gözümün önünden bir türlü silemiyordum. Sağa sola bakındım, ormanı izleyenleri seyrettim. Diken üstündelerdi, hepsinin gözleri parlıyordu, refleksleri tetikteydi. Ben ise neden Kole'un bu kadar umursadığını merak ediyordum.

Sonra Beatrice'i düşündüm. Acaba o yine benim yanımda olsa, Kole'un bu insanları kaybetmekten korktuğu gibi, ben de Beatrice'i kaybetmekten korkar mıydım? O an parçalar birden kafamda birleşti: O kadar çok insanın öldüğünü görmüştü ki yanında sağ kalanlara tutunmak ihtiyacı hissediyordu. Bunu anlayabiliyordum da. Anlıyordum ama nedense kendimde değildim. Acı çekmeden önceki an gibiydi bu; kanın teninin üstünde sürünüşünü izlerken ama hiçbir şey hissedemezken olduğu gibi.

Teninin kırmızıya boyanmasını hastalıklı bir hayretle, öylece seyretmek gibi.

“Quincy?” Walter beni dürttü.

“Ha?” Başımı ona doğru kaldırdım. Düşünceleri savurup atabilecekmişim gibi başımı sağa sola salladım.

Walter, Clarke’ı işaret ediyordu, o da benden üç metre ötede diz çökmüştü.

Duraksadım, grubun durması için bir elimi havaya kaldırdım.

“Clarke?” Ona doğru yürüdüm.

“Buradan geçmişler,” dedi zıplayarak ayağa kalkıp. Gözleri parlıyordu ama bana bakmadı, bakışları tespit ettiği izin peşine düşmüştü. “Bu taraftan.”

Onun peşinden yürümeye koyulduk.

o o o

Yarım saat boyunca izleri takip ettik, bu iş o kadar uzun sürdü ki bize boşa kürek çektiğini düşünmeye başladım. Fakat o anda, onu duydum.

Hızla etrafıma bakındım, parmağımı dudağıma koyup, grubu sessiz olmaları için uyardım. Birkaç kişi omuzlarındaki silahları hazırladı. Clarke gözlerinde çılgınca bir bakışla bize döndüğünde vücudumdaki adrenalin tavana vurdu.

Konuşmalarını duyabiliyordum. Görevliler! Ne dediklerini anlamıyordum ama aralarında geçen konuşmaları fısıltı olarak duyuyordum. Onları görmeden sesi takip ettim. Takımın geri kalanı arkamda kaybolmuş. Ben açıklığa doğru gizlice ilerliyordum.

Altı kişilerdi, bir ateşin etrafında çember olup oturmuşlardı. Biz de birkaç saat önce yemek yiyip dinlenmek için durmuştuk ama Clarke, dumanı görüp yerimizi bulurlar diye, ateş yakmama izin vermemişti. Ama görevlilerin buna aldırmasına gerek yoktu.

İler şey onlara aitti; biz de onlara aittik, bu yüzden de pusuya düşürölmekten korkmuyorlardı.

Ama artık korkacaklardı.

Geriye doğru bir bakış attım, herkesle göz teması kurdum ve sonra başımı salladım. Elim bıçağımın, kullanmayı bildiğim tek silahın sapını kavramıştı.

Üç parmağımı yukarı kaldırdım, sonra ikiye indirdim, sonra bir... Ve saldırıya geçtik.

Ne olduğunu anlamalarına fırsat vermeden üzerlerine çökmüştük. Silahlarına uzandılar. Ceketlerinin içinden, ayak bileklerinden, yanlarından tabancalarını çektiler; ancak bize nişan almalarına izin vermeden biz onları vurmuştuk.

Etrafımda silahların patladığını duyuyor ama bu seslerin onların mı, yoksa bizim silahlarımızın mı olduğunu bilmiyordum. Sadece üzerine atıldığım görevliye odaklanmışım. Görevli, üstünde oturduğu kütükten düşer gibi sendelerken, belindeki kılıftan uzun ince bir bıçak çekti. Ona doğru kavis çizen bıçağım, ateşin ışığını yansıttı. Ama bıçak ona ulaşamadan darbeyi bileğiyle önlemişti.

Ben dengemi sağlamaya çalışırken o üzerime yürüyüp beni geriletti. Karnıma doğru bıçağı saplamaya çalıştı, ben yana kaçınmaya ancak fırsat bulurken, o kolunu geri çekip tekrar üzerime hamle yaptı.

İleri doğru bir adım daha attı, ben de ona yaklaştım ve onun tekrar tekrar, rastgele salladığı bıçağından milim farkıyla kurtuldum.

Her şey çok hızlı hareket ediyordu. Ne olduğunu farkında değildim. Ben de aniden bir çıkış yaptım. Sezgilerim ipleri eline alırken onun ıskaladığı son hamleden yararlanarak kendi hamlemi yaptım.

Gözleri benim gözlerime baktığı anda, onu göğsünden bıçaklamış olduğumu fark ettim. Korkuyla bir an donakaldı, sonra bıçağını kendine doğru çekerken yere düştü.

Bir nefes daha alabilmek için boş yere çırpınıyordu.

Geriye doğru sendelerken birisine çarptım, arkaya döndüm ve kalbim delice attı. Sanki bir faydası olacakmış gibi, kendimi savunmak için ellerimi önümde tuttum. Ama karşımdaki Walter'dı. Tamamen dehşet içinde görünen Walter, savaş alanında sendeliyordu.

Ama etrafıma baktığımda görevlilerin yerde olduğunu gördüm. Hem de tamamının.

Etrafa, kamp alanına ve etrafımda çarpışmanın şokunu yaşayan, kana bulanmış insanlara baktım. O ana kadar mümkün olduğunu bile düşünmediğim şeyin farkına vardım.

Biz kazanmıştık.

Saldırı sonrası, kendisinden daha fenaydı. Ölülerin bedenleri soğurken ben üzerlerindeki eşyaları aradım, yiyeceklerini ve silahlarını üsse geri götürmek üzere kendi çantama topladım. Bunların bize ne kadar çok faydası olacağını gözardı edemezdim.

O sırada bağrıışları duydum. Mark benden birkaç adım ötede, olduğu yerde donup kaldı. Birden kamptaki herkes birbirine baktı. Cılız bir bağrııştı. Ardından bir çatırtı geldi, ben titreyerek ileriye bir adım attım ve sese doğru gittim. Sesi takip ederek çadırlardan birine vardım. Kumaştan kapısını yana çektiğimde çadırın içinin boş olduğunu gördüm.

Köşedeki siyah bir radyo haricinde. Radyo, koğuşlardaki görevlilerin taşıdıklarına benziyordu ama daha büyüktü. Başımı eğip çadıra girdim ve radyoyu aldım. Kulağıma yaklaştırıp çadırdan çıktım, dışarıda çember hâlinde bekleyen insanların arasına döndüm.

Bir süre sessizlik oldu, hepimiz hiç ses çıkarmadan ayakta duruyor, yüreğimiz ağzımızda bekliyorduk. Radyo cazırdayarak canlandı, diğer taraftan gelen ses kulak tırmalayıcıydı ve aralarda hattan statik sesi geliyordu. Ama söylenenlerin çoğunu duyabiliyordum.

“32. Birim, duyuyor musunuz? 32. Birim?”

Mark’a baktım, gözleri gözlerime baktı ve yanıma yaklaştı.

“32. Birim, duyuyor musunuz? Bu tarafta bir sorun yaşıyoruz, desteğe ihtiyacımız var. 32. Birim, tekrarlıyorum, bir sorun yaşıyoruz. Haydutlar kaçmaya çalıştı.”

Hattın diğ er ucundan boğuk bir gürültü, ardından da çarpma sesi duyuldu.

“İndirin onları, görevliler!” diye bağırdı aynı ses, bizim görmediğimiz bir Şeylere doğru.

İŞte o an o sesi duyduk.

“KORKAKLAR!” dedi yeni bir ses, bıçak gibi keskin ve birini boğabilecek kadar öfkeli bir sest .

Mark yanımda hareketsiz durmuş, yüzünün kanı çekilmiş, ağızı açık kalarak bana bakmıştı.

“Ne?” dedim midem kasılarak.

“Jay,” dedi Mark nefesini vererek. “O yaşıyor.”

Geri döndüğümüzde Kole gitmişti.

İnsanlar üstten sürü hâlinde çıktılar, bizi görünce yüzleri kederlenmişti. Üzerimiz bize ait olmayan kanlarla kaplıydı ve hepimiz hayattaydık. On iki kişi de geri dönmüştü. Yaralarımız hafifti ve bizi evin içine çekerlerken kalabalıktan kaçmadım.

Eğer bana güvenmelerini istiyorsam, burada, aralarında olmam gerekiyordu. Planım ellerimde parçalanıp dağılıyordu ama bunu zihnimde geriye attım.

Bu duruma odaklanmam gerekiyordu. Yığılan insanlar arasında kollar birbirine karışarak itişip kakışıyor ve sesler “İyi misiniz?”, “Ne oldu?”, “Onları buldunuz mu?” gibi sorular soruyordu.

Sonsuza dek sürmeyecekti, biliyordum bunu. Ama şu an buradayım ve şimdilik ben de onlardan biriydim.

Clarke’ın hayvan avından son kalanlarla, görevlilerin kampında bulduklarımızı birleştirerek bir yemek yedik. Oda hiç bu kadar gürültülü olmamıştı. Biz yokken Lauren’ı üst kata taşımışlardı, hâlâ yaşadığını söylediler. Odanın bir köşesinde oturup acıyan yan tarafımı ovarak, onları sessizce seyrettim. Bu kez onlardan uzakta durmak için değil, nadir görülen mutluluklarına tanık olmak için köşeye geçmiştim.

Acaba ben de onlara karşı Kole’un hissettiği gibi hissedebilecek miydim?

O gece uyku tutmadı. Yan tarafıma dönüp pencerenin dışında hışırdayan ağaçların seslerini dinledim. Neler olduğunu fark ettiğinde görevlinin yüzünün hâli gözümün önünde canlanıp duruyordu. Göğsünden baloncuklarla kan çıkarken bedeninin yere yığılışının sesi kulaklarımda yankılanıyor, ben ise boğulmamaya çalışıyordum.

Üşüyordum. Her tarafım buz gibi soğuktu ve içime işleyen bu hissi durdurmak için ne yapabileceğimi bilmiyordum.

O bir görevliydi, ölmeyi hak ediyordu.

Ama Aaron da bir görevliydi, eğer karşımdaki o olsaydı, böyle gözümü kırpmadan öldürebilecek miydim?

Nefes alamıyordum.

Kapımdaki güçlü ayak sesleri beni korkuttu. Yan tarafımda duyduğum ağrıyla inleyerek ayağa fırladım.

“Quincy,” dedi Kole fısıldayarak. “Çık dışarı.”

Kendimden emin olamayarak kapıyı açtım. Üstte kalanlar, biz dönmeden birkaç saat önce Kole’un çıkıp gittiğini ve o zamandan beri kimsenin onu görmediğini söylemişlerdi.

Peşinden mutfağa gittim. Pencereden süzülen ay ışığında sabahki kadar olmasa da solgun görünüyordu. Öfkeliydi.

“Ne var?” diye sordum. Gecenin bir yarısı kavga çıkarmaya kalkar diye acaba bundan sonra akşam yatarken yanımda bıçakla, ayağımda postallarla mı yatsam diye düşündüm.

“Seninle konuşmamız gerek.”

“Konuş o zaman.”

Gözlerime bakan gözleri sertti; ama ben geri adım atmaya caktım.

“Görevlilere saldırdınız, kamplarına hücum ettiniz. Onlara karşılık verdiniz. Artık istediğini aldın.” Bunu bir durumu ifade

eder gibi söylüyordu ama mutfığa girip kapıyı arkamdan kapıırken, gözlerinde bir kuşku görebiliyordum.

“Hayır. Bu tek seferlik bir şey değildi, Kole. Artık böyle yapacağız, bizi durduramazsın.”

“Planın ne öyleyse? Her günü ormanda dolanarak geçirip saldırmak için bir görevli devriyesine rastlamayı ummak mı?”

“Hayır.” Evet, bu günün ötesini hiç düşünmemiştim. Planımızın gerçekten işe yaramış olduğu gerçeğine kendimi öyle kaptırmıştım ki başka bir şey düşünmemiştim.

“Bu saçmalık, biliyorsun değil mi? Hiçbir yere varamayacaksınız. Gerçekte yaptığınız bir şey yok.”

“Bir devriye grubunu ortadan kaldırdık.”

“Oasis’te onlardan daha ne kadarı var, hiçbir fikrin var mı bundan? Görevliler de Oasis için Durağanlar kadar gözden çıkarılabilir kişiler. Onlar hiçbir şey değil. O devriye grubu bir hiçti.”

“Mesele sadece görevlilerle ilgili değil.”

“Yemin ederim, eğer bana ahlak dersi vermeye kalkarsan...”

“Kole, Jay yaşıyor.” Kelimeler havada, aramızda yankılansın diye bekledim.

“Ne?” dedi sessizce, sanki fazla sesli konuşursa dediklerim yok olacakmış gibi.

“Kampta bir radyo bulduk. Hattın öbür ucunda Jay’i duyduk.”

“Sen nereden bileceksin ki?”

“Mark onun sesini tanıdı. O yaşıyor, Kole.”

Kole, nefessiz kalmıştı. Ayakta durup bana doğru, odanın ardında bir şeyler görüyormuşcasına boşluğa bakmaktan başka hiçbir şey yapmıyor, kımıldamıyordu.

“O yaşıyor, ha?” diye tekrar etti boğuk sesiyle.

“Yaşıyor.”

“Eğer yalan söylüyorsan...” dedi, beni iki omzumdan tutup. Nefesimi tuttum, bu hareket yan tarafımı yırtar gibi canımı yaktı. Kole sanki onun canını yakmışım gibi beni derhâl bıraktı.

“Neyin var senin?” diye sordu, huysuz bir sesle. Demin se-
sinde beliren zaafın, Jay’dan bahsedilince yüzünden geçen acı
ifadesinin üstünü örtmeye çalışıyor gibiydi.

“Hiç.”

“Yaralı mısın? Niye tıbbi yardım almadın?”

“Tabii ya, hemen en yakın hastaneye gideyim... Ama unut-
muşum.” Bir kaşımı kaldırarak ona baktım.

“Clarke’la çok fazla vakit geçiriyorsun,” diye alayla güldü.
Biraz şaşırmıştım söylediğine.

Galiba bunda haklıydı.

Ocağın üstündeki çaydanlığa su doldurduktan sonra bana
döndü.

“Acıyan yerini göster,” dedi.

“Hayır.

“Göster hadi.”

“Hayır.”

Teklif eder gibi başıyla yana doğru işaret etti. Oflayıp göz-
lerimi devirdim, sonra da gömleğimi sıyrıp, yatmadan önce
kanamayı durdurmak için karnımın etrafına sardığım tişörtü
çözdüm.

“Tanrım, Quincy, aklından zorun mu var senin?” diye sordu
yarayı incelerken. Ben de, kesiğin tekrar kanamaya başladığını
görece kadar kaçamak bir bakış attım yaraya.

“Bir şey yok.”

Yüzüme baktı ve cevap olarak sadece bir kaşını kaldırdı.

“Masaya otur.”

Dediğini yaptım ama şikâyet etmekten de geri durmuyordum.

Ocaktaki çaydanlığı aldı ve sıcak suyu Lauren için de kullandığımız çatlak leğenin içine döktü. Ben yine üşümeye başlamıştım.

“Dikiş atmayacaksın.”

“Hayır, dikişe ihtiyaç yok. Ama kaburgana bir tişört bağlamaktan biraz daha fazlasını yapman lazım.” Bir kumaş parçasını sıcak suya batırdı ve yaranın üstüne bastırdı.

İçim cız ederek ondan uzağa doğru çekildim. Elini diğer tarafıma koyarak beni sabit tuttu, ben de hareketsiz durdum. Yarayı temizleyebilmesi için gömleğimi yukarıya kaldırmış hâlde tutuyordum, onun eli de belimdeydi.

Elinin pürüzlü teni ne zaman karnıma temas etse kafamın içinde adeta sirenler çalarak geri çekiliyordum.

“Dikkat et,” diye fısıldadım.

Başını kaldırıp elini hâlâ belimde tutarak, sakın gözlerle bana baktı.

“Artık endişe etmene gerek yok.”

“Bilemezsin. Nasıl böyle?..” dişlerimi hem acıyla, hem de kızgınlıkla sıktım. “Nasıl böyle sakın kalabiliyorsun, anlamıyorum. Gen her an etkin hâlde gelebilir ve eğer etkinleşirse, ben de ortaya çıkarsa, herkes için tehlike oluşturunca demektir.”

“Bana onların laflarından alıntı yapma!” dedi omuzlarını kasarak.

“Yapmıy-”

“Yapıyorsun,” dedi lafımı kesip. “Onların senin düşüncelerini etkilemesine izin vermeyi bırakman gerek. Bana zarar verecek falan değilsin.”

Titreyerek bir nefes verdim, bir anlığıma yüzüme baktı.

“Sorun yok,” diye fısıldadı, dikkatini tekrar yaraya çevirip. “Güven bana.”

Uzun bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kalbim çok hızlı atıyordu, bu yüzden karşımdaki duvarda, rastgele bir noktaya gözlerimi odakladım ve nefesimi toplayana kadar sürekli oraya baktım.

“Bıçakla mı oldu?”

“Ne?”

“Kesik. Bıçak yarası mı?”

“Ha, evet. Evet, bir görevli ben onu öldürmeden önce bir kesik attı.”

Kaşları, sorgular gibi gözlerine doğru indi ama başını kaldırmadı, yarayı temizlemeye fazlasıyla odaklanmıştı. İş bitirince bana sabit durmamı söyledi. Kısa bir süreliğine gitti ve elinde bir yığın sargıyla geri döndü.

“Saldırıdan ele geçenler,” dedim bir nefes alırken.

Gözleri bir saniyeliğine gözlerime bakıp tekrar aşağı indi ve sargıyı gövdeme sarmaya başladı.

“Evet.” Ağır ağır nefes verdi. “İyi geçmiş olmasına sevindim, getirdiğiniz malzemeler için de minnettarım ama insanları tehlikeye atmaktan nefret ediyorum.”

“Hep tehlikedelerdi, Kole. Sadece bu kez kendi tercihleriyle tehlikeye atıldılar.”

Suskunlaştı, buna karşı söyleyebilecek bir sözü olmadığını anlıyordum.

Gömleğimi sargıların üzerine indirdi ve nihayet masadan inmememe müsaade etti.

“Daha iyi hissediyor musun?”

“Evet.” Gerçekten öyleydim. Çok daha iyi hissediyordum.

Kısa bir sessizlik oldu, sadece bana bakıyordu. Kapıya doğru bir adım attım. Onun böyle ay ışığı altında sessiz ve sakin hâlini görünce göğsümdeki sıkışmanın nedenini anlamadım.

“İyi geceler,” dedim, elim kapının kolundayken. O sırada beni durdurdu.

“Bekle,” dedi. “Ben” duraksadı, ben de ona baktım. “Ben de yardım etmek istiyorum,” dedi sonunda. “Jay ve diğerlerini kurtarmanıza yardım etmek istiyorum.”

Bir an sessiz kaldıktan sonra, dudaklarımda gülümsemeye benzer bir ifade oluştu.

“Güzel,” dedim sessizce.

Alacakaranlıkta bir an daha birbirimize baktık.

Sessizliği bozarak tekrar “İyi geceler,” dedim.

“İyi geceler.”

Odamın soğuk sessizliğine girip kapıyı arkamdan kapatırken, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Kole'un bağıрма sesine uyandım. Ne olduğunu anlamadan yataktan kalktım ve odadan dışarı çıktım.

"Kole? Kole, neler oluyor?"

Kole giyinmiş, omzunda bir çanta, sırtında bir silah asılı hâlde, dış kapının ardında dikiliyordu.

"Ava gidiyoruz," dedi gülümseyerek.

"Ne?" Gözlerimi ovuşturarak uykumu açmaya çalıştım, kalbim göğsümde hâlâ güm güm atıyordu.

"Eğer hâlâ hayattalarsa bizim gidip onları bulmamız lazım. Hemen."

Cümleleri bulanık olan zihnimde hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sonra Mark gelip yanımda durdu, buraya gelmeden çalılarda güreşmiş gibi görünüyordu.

"Kole, ne yapıyorsun sen?" diye sordu alçak sesle Mark. Kole'ü sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Jay ve diğerlerini esir alan görevlilerin peşine düşüyoruz. Bütün gece uyumayıp bunu düşündüm, nerede olduklarını biliyorum. Eğitim sırasında konuştukları üs kampını hatırlıyor musun?"

"Ne eğitimi?" diye sordum şaşırarak. Ama o beni dinlemiyordu, dikkati aklında uçuşan düşüncelere kaymıştı.

"Nerede olduğunu biliyorum, eğer esirlerse, onları orada tuttuklarını tahmin ediyorum."

Mark bir eli çenesinde Kole'un dediklerini aklına işlemeye çalıştı. Tekrar başını kaldırdığında, yüzündeki umut ifadesi daha da belirgin halde ortaya çıktı.

Kole başını salladı. "Artık gitmemiz gerek."

Mark da bir an ona baktı. "Diğerlerini getireyim," dedi ve eve geri döndü.

"Bulacağız onları," dedi Kole bana dönerek. Bense hiçbir şey söylemedim.

o o o

Hazırlanıp yola çıkmamız bir saatten kısa sürdü. Ama bu süre boyunca Kole sürekli evin önünde, ayakta durup binanın bir ucundan öbür ucuna volta attı. Bense üst kattaki Lauren'in durumunu kontrol etmek için ısrar etmişim; Lauren'in bilinci çok az düzeyde yerindeydi.

Lauren'in şuurunun tam olarak açık olup olmadığından emin değildim. Bu yüzden de biz geri dönene kadar başında göz kulak olması için birini bırakmak ve döndüğümüzde iyi olmasını ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Evden ayrılıp ormana yöneldiğimizde, Kole sanki peşinden ordu kovalıyormuş gibi ağaçlar arasında ilerliyordu. Ellerindeki silahı öyle sıkıyordu ki parmak eklemleri beyaza dönmüştü.

Bu kez ormanın daha içlerine doğru girdik. O kadar uzun bir süre ilerledik ki geri dönüş yolunu bulabileceğimizden şüphe ettim. Ancak Kole sanki nereye gittiğini çok iyi biliyor gibi gözlerini ileriye sabitlemişti. Ben de gerçekten bildiğine inanmak zorundaydım. Saatlerdir yürüyorduk. O sırada uzaklardan birinin öfkeyle bağırıldığını duyduk.

Kole bir an durakladıktan sonra ileri koşmaya başladı, biz de arkasından ona yetişmeye çalıştık.

Silah sesleri duydum ama yavaşlamadım. Gözlerimi Kole'un ileride bulanık görünen suretine sabitlemiştim. O kadar hızlı koşuyordu ki ona yetişmemizin imkânı yoktu. O sırada onu gördük.

Ormanın içinde etrafa çarparak biri geldi, yüzünün bir tarafını lekeleyen bir morluk vardı ve bizi görünce gözleri büyüdü. Doğruca Mark'a çarptı, nefes alış verişiyle göğsü kuvvetle inip kalkarak onu omzundan yakaladı. Yüzüne yayılan yaralar onu, meczubun tekinin yaptığı bir sanat eseri gibi, mermer ve grannitten yapılmış delice bir heykel gibi gösteriyordu.

Mark onu ayakta tuttu ve "Jay!" diye bağırdı.

Diğerleri etrafına üşüştüler ve öyle hızlıca sorular yağdırmaya başladılarki sesleri birbirinden ayırt edemedim. Konuşmalar bir ses yığını hâlinde, şelale gibi birbiri üzerine ekleniyordu. Jay bir şey söylemeye çalıştı ama dinleme fırsatım olmadı. Çünkü, ne yaptığımın farkında bile olmadan, solumdaki kişinin tüfeğini alıp Kole'un peşine düşmüş, silah seslerine doğru gidiyordum.

Bu kamp çok büyüktü. Koca bir açıklığın ortasına kurulmuş, çadırlar çember oluşturacak biçimde dizilmişti. Çadırların arasında görevli üniformasının mavisini gördüm. Bir ağacın arkasına çöktüm ve bir çadırın ardına çömelmiş bir görevliye silahımı nişan aldım. Bu açıdan onun beni göremediğini fark ettim ama silahı sabitlerken benim görüş alanım açıktı. Silah sesleri kulaklarımda çınlamaya başladı ve diğerlerinin de etrafımdaki ağaçların ardından çıktıklarını hissettim. Sonunda gün ışığı altına çıkarlarken, görevliler gözümün önünde yere düşmeye başladı. Mermiler üzerlerine yağarken yere yığılmışlardı.

Odaklanarak, kalp atışlarımı yavaşlatmaya ve ellerimin titremesini önlemeye çalıştım. Atış nişanımı önümdeki görevli ile aynı hizaya getirdim. Ancak aklım ikiye bölünüyor, aklımdaki resim görevlilere değil, ona kayıyordu.

Aaron'a. Onun canının da bu kadar kolay bedeninden ayrılmasına...

Nasıl bu kadar aptal olabiliyordum?

Tetiği çekmeye çalıştım ama parmağım kaydı ve tekrar hedef almaya çalıştığımda nefesim düzensiz, hışırtilı geliyordu.

Bunun olacağını nasıl tahmin edememiştim?

Tekrar ateş etmeye çalıştım ama mermim, nişan aldığım görevliden yarım metre kadar uzaktaki bir ağaca saplandı. Eğer etrafımıza mermilerin gürültüsü hâkim olmasaydı, beni görebilirdi.

Sinirlenerek silahı yere attım, uzun ince bıçağımı botumdan çekip çıkardım ve aklımdaki Aaron imgesini kovarak ileriye atıldım. Kole'un veya diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyordum, başka bir şey de bilmiyordum; sadece diğer tüm hisleri ele geçiren bu his vardı. Hayatta kalmak. Galiba benim iyi olduğum tek konu buydu.

Sırtı bana dönük bir görevli görene kadar, kampın civarında eğilmiş ve sessiz bir hâlde durdum. Hiç düşünmedim, tereddüt etmedim. İçimde bir yanımdan neden böyle olduğunu sorguluyordu.

Hançeri onun sırtına sapladım ve sadece boğuk çığlığını duyacak kadar orada kalıp, bıçağımı geri çektim; hemen sonra da bir başka görevlinin bana doğru ilerlediğini gördüm.

Kendimi sabit tutmaya, yeniden dengemi kurmaya çalıştım. Ancak bunu yapamadan, görevli bıçağıma vurdu. Bıçağın elimden uçuşunu izlerken içimi bir korku sardı. Görevli üzerime atıldı, silahı olmayan birkaç tanesinden biriydi. Yüzüme sertçe bir yumruk vurdu. Geriye düştüm, ellerim ve dizlerim üstünde sürünüp bıçağımı almaya çalışırken dünya etrafımda dönüyordu. Ben bıçağa dokunamadan, beni topuğumdan yakaladı ve kendine doğru çekti, yumruğunu tekrar tekrar yüzüme vurdu.

Ağızımdan kanlar aktı, onları öksürüp tükürerek nefes almaya çalıştım. Bulanık beynimden onun yumruklarının etkisini atmaya çalışırken, görüşüm bozuluyordu.

Bir an hiçbir şey hissetmedim. Yarı bilinçsiz hâlde kalmıştım. Bir silahın namlusunu seçebilecek kadar gözlerimi kırptırıp gözüme gelen kanlardan kurtulabildim ve o anda kalbim durdu. Bir silah bulmuş ve alnıma dayamıştı, buraya kadardı.

Demek böyle bitecekti. Sadece kısmen beni ilgilendiren bir savaşta, kanlar ve morartılar içinde başıma bir silah dayanmış hâlde...

Bir şey söylemek için ağzını açmasını izledim. Ancak kelimeler çıkmadan, kamp alanında bir silah sesi yankılandı ve adam bütün ağırlığıyla üstüme yığıldı. Kendimi onun altından çıkarmaya çalıştım ama çok ağırdı, zorlukla kımıldayabiliyordum.

Birisi yanıma gelerek, siyah botuyla görevlinin bedenini üzerimden itti. Başımı kaldırdığımda Jay'i gördüm, kalkmama yardım etmek için elini aşağı uzattı. Beni çekip ayağa kaldırdı; ben dengemi kurunca hemen geriye bir adım atarak, bıçağımı yerden kaptı ve hiçbir şey söylemeden bana verdi.

“Bunu düşürmüşsün,” dedi kendi elindeki tüfeği işaret ederek. Onun kampın dışında bıraktığım tüfek olduğunu o an fark ettim. “Ödünç alabilir miyim?” Sesinde güler gibi bir ton vardı ama yüzünde yoktu. Ben ise yapacak başka bir şey bulamadığım için yalnızca başımı salladım.

Yanımdan ayrılmadan önce bana göz kırptı. Silahının dipçliğini bir görevlinin yüzüne geçirdi ve önünde diz çökmekten olan o görevliyi alnından vurdu.

Ben de bir adım geri çekilip gözlerimdeki kanı silerek etrafımdaki savaşın şiddetini seyrettim. Sadece birkaç görevli kalmıştı ama yerden bitiyormuş gibi sürekli yenileri geliyor, çadırlardan

ellerinde silahlarıyla fırlıyorlardı. Üç görevlinin domino taşları gibi birbiri ardına yere yıkılışını izledim ve yukarı baktığımda Kole'un düzgünce nişan alarak, savaş alanı boşalıp soğuyana kadar görevlileri peş peşe vurup yere serdiğini gördüm.

Sıcak ve kanlıydı. Korku havayı fiziksel bir varlık gibi sarmış, sonra da gitmişti.

Dünya sessizleşti ve durgunlaştık. Ve hiç gelmeyen bir sonraki görevli dalgasını bekleyerek birbirimize baktık.

“Kole,” diye homurdandım, o yüzüme, elmacık kemiğimin üstündeki kesiğe dokunmak için yüzümdeki saçları çekerken. Su mataralarındaki su soğuktu ve nereden bulduğunu bilmediğim, bilmek de istemediğim kumaş parçalarını üstüne su dökerek kullanmakta ısrarcıydı.

“Kendin yapacağın yok...” diye mırıldandı itirazımı savuşturmak için. Duyduğum acıya karşı dişlerimi sıktım.

“Yan tarafın nasıl?” diye sordu bana bakıp.

“Daha iyi. Hâlâ acıyor ama iyileşiyor.”

“Güzel.” Başını salladı ve malzemeleri topladı.

Böyle savaşmayı nereden öğrendiğini sormayı düşündüm ama kendimi tuttum. Daha sonra, ortalık sakinleştiğinde sorardım. O zaman açık bir cevap verme ihtimali daha yüksek olurdu.

“Kole.” Arkamızdan kaba bir ses gelince, Kole çömeldiği yerden ardına döndü ve arkasında ayakta duran Jay’i gördü.

“Jay,” dedi Kole. Sesi benim tarif edemeyeceğim bir ifadeyle doluydu. Acının yanında keder, pişmanlık, suçluluk ve o karışımın arasından ortaya çıkan belli belirsiz bir keyif. Jay’e öyle sıkı sarıldı ki karşısındaki kişinin gerçek olup olmadığından emin olmak için sarılıyor olması muhtemeldi.

Ben sessizdim ve elimde olmadan Aaron’ı düşünüyordum. O da eskiden, yanında olmadığım zamanlarda benim için endişelendiğinde bana böyle sıkı sıkı sarılırdı. Boğazım düğümlendi.

Kole sonunda Jay’i bıraktı ve dönüp bana baktı.

“Jay, bu Quincy.”

“Tanışmıştık.” Jay bana gülümsedi. Gülümseyişi, benim bıçağıma güneş vurduğunda olduğu gibi, hipnotize edici ve vahşiydi.

“Teşekkür ederim.” diyebildim. Gözümün önünden görünürler o kadar hızla geçiriyordu ki algılayamıyordum.

Yediğim darbeden hemen sonra şişen sol gözümle onu pek göremiyordum. Ama onda görebildiğim şey, tehlikeliydi. Lacey’nin onun hakkında ‘pervasız’ dediğini hatırladım ve ona hak vermeden edemedim. Koyu renk saç, kafa derisinin dibinde kısacık kesilmiş. Sürekli çatık duran kaşlarının altında gözleri keskin bakıyordu ve ince dudaklarının kenarları yukarı kıvrıktı. Uzun boylu ve kaslıydı ama Mark gibi geniş vücutlu değildi. Ona dair her şey sert ve kabaydı. Onunla ilgili bir şeyler bana Oasis’teki sokak köpeklerini anımsatıyordu. Harap ve herkesten, her şeyden şüphe eden bir hâli vardı. Sadece, Jay bunu daha iyi gizliyordu. Tekrar saldırıya geçmeye her an hazır değilmiş, sürekli bir sonraki çarpışmayı beklemiyormuş gibi davranıyordu. Ondan korkup korkmamam gerektiğine karar veremedim.

Kole bize sorgular gibi baktı ama sonra boş verdi.

“Quincy olmasaydı seni bulamazdık,” dedi Kole; sözleri itiraf edercesine ağır ve ölçüp biçilerek ağzından çıkıyordu.

Kole’a sorgulayarak bakma sırası şimdi de Jay’deydi.

“Devriye görevlilerine karşı savaşmak istedi. Buraya, sana gelebilmemizi sağlayan radyoya ekibi ulaştıran kişi oydu.”

Jay tekrar bana baktı, gözleri beni ölçüp biçer gibi üzerimde gezdi. Sonrasında o bıçak gibi gülümsemelerinden biri daha yüzünde belirdi ve bana elini uzattı.

“O zaman teşekkür etmesi gereken kişi benim demek.”

“Sen zaten kaçıyordun,” dedim omuz silkerek. “Ben görevliler için oradaydım.”

Jay havlar gibi bir kahkaha attı ve başını Kole’a çevirip, ‘gördün mü bunu’ dercesine baktı. Kole ise sadece gözlerini kapayıp bana inanamıyormuş gibi başını iki yana sallamakla yetindi.

o o o

Görevlilerin kampından işimize yarayabilecek her şeyi aldık, sonra da üsse doğru geri yürümeye başladık. Bu gece eve varamayacaktık ama kimse o kampta gereğinden fazla kalmak istemiyordu.

Nihayet güneş batmaya başladığında hepimizin yatmasına yetecek kadar genişlikte, küçük bir açıklığa yerleştik. Oturur oturmaz Jay konuştu.

“Ben yola devam etmek istiyorum,” dedi.

“Jay, ben artık uyuyacağım, sen de bana engel olmasan iyi edersin,” dedi Mark. Ona biraz delice bir bakış atarken, tehdit edercesine parmağını doğrulttu.

Şafak vaktinden beri ayaktaydı ve artık herkes tükenmişti...

Jay güldü. “Şimdi eve yürümeye devam etmek istiyorum demedim. Yani hücumlara devam etmekten bahsediyorum. Görevlilere pusu kurmaya devam etmek istiyorum.”

“Jay...” diye söze başladı Kole; ama ben sözünü kestim.

“Biz saldırdık, daha şimdiden iki devriyeyi ortadan kaldırdık. Onları indirmeye devam edebiliriz.”

“Kesinlikle,” dedi Jay oturduğu yerde dikleşerek. “Eğer yeterince görevli indirirsek, Oasis’e geri çekilmek zorunda kalırlar. Buna mecburlar.”

“Ya da saldırılarını misliyle artırır, hepimizi öldürürler.”

Kole’u umursamadık.

“Öncelikle tekrar toplanmalıyız. Sizin iyileşmeniz gerek, hepimizin daha çok idman yapması gerek. Hazır olduğumuz zaman işimize geri dönebiliriz,” dedim heyecanla. Zaman dilimleri kafamda belirliyor, kendi ayaklarımız üzerine duruncaya kadar ne kadar zaman geçeceğini hesaplamaya çalışıyordum.

“Evet. Birinin sana ateş etmeyi öğretmesi gerek,” dedi Jay bana ciddiyetle.

“Hey,” diye mırıldandım itiraz olarak ama o kadar yorgundum ki devamı gelmedi.

Kole, çok derinlerden gelir gibi bir of çekti. “Eğer ciddiyseniz,” dedi, “O zaman ben de sizinle geliyorum.”

İşte bu ilgimi çekmişti.

“Sahi mi?” Şaşkınlıktan sesim tizleşmişti.

“Evet. Ama önce talim yapıyoruz. Dövüşmeyi öğrenmeniz gerek. Hepinizin.”

Jay’le göz göze geldim, onun gözlerindeki heyecan, bendekinin yansıması gibiydi. Kole aramızdaki en iyi savaşçıydı, bugün herkes bunu görmüştü. Eğer o da bizim yanımızda olup savaşırsa, gerçekten de bu işi başarabilirdik.

“Ama,” dedi katiyetle, “artık rastgele pusu kurmak yok.”

Doğruca bana bakıyordu, boğazımda kımıldanan bir şey hissettim.

“Eğer bu işi yapacaksak bir planımız olmalı.”

Kurtarmadan üç gün sonra, bir gece geç saatlerde Kole ve Jay'ın karşısında oturuyordum. Kole, başparmağının tırnağıyla masaya bir delik açarak bir yandan da dudağını ısırıyor, Jay planlarını açıklarken o da huzursuzluğunu bu gergin hareketlerle dışa vuruyordu.

Görevlilerin kampından Jay de dahil olmak üzere altı kişi kurtarmıştık ve hepsinin tıbbi yardıma ihtiyacı vardı. Jay'ın yüzündeki morartılar artık solarak, onun hastalıklı gibi gözükmesine sebep olan yeşil bir tona dönmeye başlıyordu. Ama o bunlara hiç aldırmıyor gibi değildi.

Benim yüzüm ise hâlâ kamyon çarpmış gibi görünüyordu.

“Ama radyoyu kullanarak onların izini bulabiliriz,” diye iddia ediyordu Jay. Konuşurken bir yandan da bıçağı elinde çeviriyordu.

Lauren artık ayaktaydı ama tek kelime konuşmuyordu. Dün onunla üç saat vakit geçirmiş, ağzından bir laf, işimize yarayabilecek herhangi bir bilgi parçası almaya çalışmıştım. O ise tek bir hece dahi konuşmuyordu. Sonunda sinirlenerek odadan fırlayıp gittim.

Neden bilmiyordum ama bir şeyler bildiğini seziyordum. Eğer görevlilerin saldırısına uğramışsa, mutlaka bir şeyler biliyor olmalıydı.

“Ya da onlar radyoyu kullanarak bizim izimizi bulur. Jay, hiç düşünmüyorsun.” Kole sakın konuşuyor ama ellerinin kımıldayıp durmasından, huzursuz olduğunu anlayabiliyordum.

“Radyoyu kullanmayacağız, sadece onları dinleyeceğiz.”

“Ya cihazın içinde bir takip çipi varsa? O zaman ne olacak?”

Jay homurdandı, bıçağı havaya attı. Ben bıçağın keskin ucundan korkarak ellerimi masadan çektim ve sinir bozukluğumu yansıtan bir ses çıkarım.

Kole başını kaldırıp bana baktı ve başını yana salladı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Radyo’nun en son dert edeceğimiz şey olduğunu düşünüyorum. Kendi etrafımızda dönüp durmayı bırakmalı ve ilerlemeye başlamalıyız.”

“Peki ne yapmamızı öneriyorsun?” diye sordu Kole, dirseklerini masaya koyarak öne doğru eğildi.

“Talimlere başlamalıyız,” dedim, dikkat etmediği bir anda bıçağı Jay’den kaptım.

Bana meraklı bir bakış attı ama aldırmadım.

“Dövüşebilecek durumda olan herkesin hazır olması gerekiyor. Onlara karşı alan kazanmaya başladık, geri almalarına izin verecek değilim.”

Kole’un yüzü yamuldu, sırtıtmamak için kendini zor tuttuğunu anlamam birkaç saniye sürdü.

“Ne?” dedim kaşlarımı çatıp.

“Hiç.” Başını sağa sola salladı ve kalkıp bir bardak su aldı.

“Quincy’ye katılıyorum,” dedi Jay, tekrar bana dönerek. “Yeniden harekete geçmeliyiz.”

“Henüz talim yapacak hâlde değilsin, Jay,” diye mırıldandı Kole, tekrar masadaki yerine oturup.

“Ben iyiyim,” diye güldü Jay. Bıçağı parmaklarımın arasından ustaca çekti ve havaya salladı. Bıçak tekrar eline indiğinde bana gülümsedi.

“Ya diğerleri ne olacak? Savaşamayacak olanlar?” diye sordu Kole, Jay’e aldırmayıp.

“Bilmiyorum,” dedim iç çekerek, ellerimle yüzümü ovdum. Yorulmuştum. Daha talim yapmaya bile başlamadığımız hâlde, bu son birkaç gün beni bitap düşürmüştü. Üçüncü kat doğaçlama bir revire dönüşmüş, ben de gece gündüz en ağır yaralı hastalara bakan Lacey’ye ayak uydurmaya çalışıyordum.

Onunla etkileşimlerim kısa ve resmiydi, bana kızgın olduğunu anlıyordum. Bizim isyanımıza karşı çıkanlar arasında en ateşli isim Lacey’ydi. Görevlilere ilk saldırıyı düzenlemeye gittiğimizden beri makas ya da daha fazla sargı bezi istemek gibi şeyler haricinde benimle tek kelime konuşmamıştı.

Kole hâlâ bana bakıyor, bir cevap bekliyordu.

“Sorunları ne, anlamıyorum,” diye araya girdi Jay. “Onları zorla bizim yanımıza katıp dövüştürmüyorsun ki.” Ses tonuna bakılırsa elinden gelse zorla onları da savaşa katabilirdi.

“Sadece huzur istiyorlar Jay, daha fazla savaş değil,” dedi Kole sakince. O da benim kadar yorgun konuşuyordu.

“Eh, ama o huzuru bulamayacaklar,” dedim, birden rahatsız olarak masadan kalktım. “Hiçbirimiz bulamayacağız. Görevliler bizi avlamak için peşimize diğer görevlileri gönderirken, bulamayız.”

Kole, burnunun direğini sıkıp gözlerini kapadı, göz çizgilerinden sinir bozukluğu okunuyordu.

“Haklı olduğunu biliyorum,” dedi. “Ama onların bunu anlayacağını sanmıyorum.”

“Önemi yok. Mücadeleye devam etmeliyiz. Yarın sabah talimlere başlıyoruz, eğer bize katılırlarsa ne ala. Katılmazlarsa da...”

“Kendileri kaybederler.” Jay gülümsedi, bıçağı yine havada döndürürken. Bıçağı iki parmağının arasında yakaladı. “O zaman planımız bu mu? Talimlere başlıyoruz, sonra da Oasis’in dışındaki tüm devriyeleri sistemli olarak ortadan kaldırıyoruz?”

Masanın karşısından Kole’la göz teması kurdum, o da başını salladı.

“Planımız budur.”

Kole, hem silahlı hem silahsız talimler yapmamızı istiyordu, bu yüzden de bir ders cetveli hazırladı. Clarke, okçuluk üzerine çalışıyordu. Kole'un biraz ısrar etmesi üzerine, sabahları talim yapmaları için küçük grupları ava götürmeye başladı. Jay sabah bıçak dövüşüyle ilgili eğitim veriyordu ama benim bu derse ihtiyacım olmadığından, kapının önünde takılıp onların açıklıktaki hareketlerini seyrettim. Jay'ın durumu bu kadar iyi idare edip, bir düzen insanı talimler sırasında yönlendirebilmesine şaşırmıştım. Doğru yaptıklarını başıyla onaylıyor ama hata yaptıklarında bir kez bile ters tepki göstermiyordu.

“Sen de talim yapmalısın,” dedi Kole arkamda durup.

“Gerek yok. Ben bıçak kullanmayı biliyorum.”

“Evet, tüm akılsızlar bıçaklanmadan önce öyle derler.”

“Bana akılsız mı dedin?” diye sordum, tehditkâr bir şekilde ona bakarak kaşımı kaldırdım.

“Asla,” dedi abartılı bir dehşetle.

Espri mi yapmıştı şimdi?

“Lauren nasıl?” diye sordum. Kole da yukarıda Lauren'la neredeyse benim kadar vakit geçiriyordu ve kısa süre önce onu kontrol etmeye çıkmıştı.

“Bana ‘merhaba’ dedi,” dedi Kole, önümüzdeki talim dersini incelerken.

“Sonra?” diye sordum kalp atışım hızlanarak.

“Sonrası yok.” Tekrar bana bakıp omuz silkti. “Başka bir şey söylemedi.”

Hayal kırıklığıyla yumruğumu kapının kasasına vurdum.

Kole, bir an eve girip gözden kayboldu, sonra pantolonunun kemerine iki tabanca takmış olarak geri döndü.

“Hadi gidelim,” dedi birden ve ağaçlara doğru yürümeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye arkasından seslendim.

“Birinin sana ateş etmeyi öğretmesi lazım,” dedi arkasına bakmadan.

Arkamdaki eve bir bakış atarak Mark’tan öğrenmek için ilk berbat teşebbüsümü hatırladım. Ama bütün gün eve hapsolmanın düşüncesi, derste katlanmam gerekecek utançtan daha fenaydı. Bu yüzden, yavaş koşuyla ona yetişip ağaçlara doğru takip ettim.

Kole beni daha batıya, Oasis’in aksi yönüne, yanlışlıkla kimseyi vuramayacağım kadar kamptan uzak bir yere götürdü. Kemerindeki silahlardan birini çekti ve bana fırlattı. Silahı kafa çarpmadan önce tam zamanında başımı kaldırıp güçlükle yakaladım.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum, silahı öbür elime alıp.

Omuz silkip başıyla yana doğru işaret yaptı.

“Ateş et.”

“Sana mı?” diye sordum gülümsememeye çalışarak.

“Şu ağaca,” dedi, solumdaki bir ağacın kalın gövdesini işaret ederek.

“Hepsi bu mu?” diye sordum.

“Hepsi bu.”

“Berbat bir öğretmensin,” diye mırıldandım yüzümü ağaca dönerek.

Omuzlarımı dikleştirmiş hâlde durdum, gözlerimi ağacın kütüğüne kilitledim. Aaron’ın silahının Bea’nin şakağına dayadığı, bulanık ve karanlık bir görüntü gözümün önüne geldi ve o dehşeti bir daha yaşadım.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak tetiği çektim. Mermi, asıl hedef aldığı ağacın solundaki ağaç gövdesinden sekti.

“Gördün mü?” dedim baştan savar gibi bir sesle; ama öfkenin tenimin altında kabardığını hissediyordum. “Yapamıyorum işte.”

Kole dikkatle bunun üzerine düşündü, her hareketimi analiz ediyormuş gibi gözlerini kısarak bana baktı. Kendimi rahatsız hissederek duruşumu değiştirdim, o da bana doğru adım attı.

“Bir daha yap,” dedi.

“Hayır,” diye tersledim, içimdeki öfke yüzeye çıkarken. “Nefret ediyorum bundan.”

“Aynen öyle,” dedi. Birden kara gözleri benim gözlerimle buluştu ve öyle yoğun baktı ki geriye bir adım atmak istedim ama böylesi bir zayıflık ortaya koyamazdım. “Senin sorunun tam olarak bu. Nefret etmeyi bırakmalısın. Herhangi bir şey hissetmeyi bırakmalısın.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ne düşündün? Ateş etmeden hemen önce aklında ne vardı?”

“Hiç,” dedim hemen. “Hiçbir şey düşünmüyordum.” Zihnimde Aaron’ın yüzünü ve Selyan Şehri’nin ışıkları onun sarı saçlarına vururken, alaylı bir gülümsemeyle bana bakışını görüyordum.

“Yalan söylüyorsun,” dedi gelip yanımda durarak. Kendi silahını çıkarıp ağaca nişan aldı. “Ne gördüğünü bana anlatmana

gerek yok; ama o konuyu düşünmeyi bırakman gerekiyor. Şu anda bir önemi yok.” Duruşunu değiştirdi, yavaşça nefes vererek gözlerini hedefe doğrultup kıstı. “Silah ve hedef haricinde her şeyi unut.”

Tetiği çekti ve mermi ağaç kütüğünün ortasına gömüldü. Kule kollarını indirip dönerek bana baktı.

“Şimdi sıra sende.”

Başımı sağa sola salladım. Sonra kararlılıkla duruşumu düzelttim ve silahı önüme kaldırdım.

Silahı tutuşumu düzeltti, başparmağımı diğer tarafa koydu, parmaklarındaki nasırlar tenime değiyordu.

“Derin nefes al, derin nefes ver. İçindeki tüm havayı dışarı verdiğini hissettiğin anda ateş et,” dedi bu kez kısık sesle. Onun talimat verdiği gibi yaptım. Ama ne zaman nefesimi versem, karşımda Aaron’ın yüzü ya da daha kötüsü, Bea’nin yüzü belirliyordu. Kule da yüzümdeki ifadeyi fark ediyor ve ne anlama geldiğini biliyordu.

“Duygularının sana bir faydası olmayacak,” dedi bana gözlemini dikip. Elini elimin altına koyarak silahı kavradı. “Şu anda faydasız ve karşımda bir görevli olduğunda da faydasız. Onu unutman lazım. Her şeyi, kafanın içindeki her bir düşünceyi. Bırak hepsi dökülüp gitsin.”

Silahı daha iyi kavradım, nefes alırken gözlerimi kapadım. Kule’un elinin indiğini hissederken, zihnimin temizlendiğini, duygularımın kaybolup gittiğini hayal ettim.

Gözlerimi açtım ve tetiği çektim. Silahın tepmesi beni bir adım geriletirken, mermi ağaç gövdesine, Kule’un mermisinin hemen yanına saplandı.

Ertesi gün topluluğun dörtte biri ayrıldı. Gidenler arasından şahsen tanıdıklarım sadece Jonas ve Meredith'ti. Ama yine de gittiklerini görmek ağır gelmişti.

“Gitmeyin,” diye yalvarıyordu Lacey, evin önünde durup onları uğurladığımız sırada yüzünden gözyaşları akarken. “Savaşmanız da gerekmiyor. Sadece burada bizimle, güvende kalın.”

Ama hiçbirisi ona cevap vermedi çünkü öyle olmadığını hepimiz biliyorduk. Burası da güvende değildi, açık arazide güvenli değildi, görevlilere saldırmak ise hiç değildi. Ancak dokuz kişilik grup açıklıktan geçip ormana girerken savaşmanın bu durumdan daha kötü olamayacağını düşünüyordum. Topluluğumuzun bir kısmı ağır ağır gözden kaybolurken, elimiz kolumuz bağlı seyreliyorduk.

Bunu takip eden on gün içinde, iki ayrı görevli kampı bulduk. İlki küçüktü ve onları sadece ben, Jay, Clarke, Walter, Mark ve Kole'dan oluşan gözcü grubuyla haklamıştık. Diğer kamp daha büyüktü, üste tekrar toplandık, topluluğun geri kalanını da yanımıza alarak toplam on altı kişi olduk. Fakat bizim saldırılarımızın haberi yayılmış olmalıydı ki gelişimiz için hazır oldukları hissine kapılmıştık. Çarpışma çok kanlı oldu, bizden birkaç kişi yaralandı ama sayı üstünlüğü bizdeydi, görevlilerden neredeyse iki kat daha kalabalıktık. Çatışmanın sonunda eve sağ salim dönebildik.

Lacey benimle konuşmuyordu. Görevler başarılı olsa da, her seferinde eve birçok yaralıyla dönüyorduk. Bu da üçüncü

kattaki derme çatma hastanemizin hep meşgul olması anlamına geliyordu. Sonra saldırıdan sonra, Lacey'nin mutfakta Kole'la tartışmasını kendi odamdan dinledim.

“Artık katlanamıyorum buna,” diye fısıldadığını işittim Lacey'nin öfkeyle. “İnsanların bu şekilde yaralanıp durmasını göze alamayız. Eve birisinin cansız bedenini getirmeniz an meselesi. O zaman ne olacak?”

“Lacey,” diye mırıldandı Kole, onu sakinleştirmeye çalışarak. “Artık her zamankinden daha iyi geçiniyoruz. Görevli kamp-larından edindiğimiz malzemeler dövüşlerde başımıza gelenleri telafi etmeye fazlasıyla yetiyordu. Yiyecek stoklarımız artıyor, biz kazanabiliriz, Lacey.”

“Neyi kazanıyoruz?” diye sordu Lacey, beklediğimden daha zehirli bir sesle. “Ben bu işin sonunda büyük bir ödül falan görmüyorum çünkü. Onlar bizden daha güçlü, daha fazla silahları var, sayı üstünlüğü de onlarda. Çatışmaları kazanıyorsanız, Kole, ama savaşı değil.”

Bir sessizlik olduktan sonra Kole konuştu; “Lacey, senin nereden geldiğini biliyorum ama ben de sürekli kaçmak istemiyorum. Kimsenin canının yanmasını istemiyorum. Hepimiz için güvenli bir yer temin etmek istiyorum. Diğerleri bunun en iyi yöntem olduğuna ikna oldular. Benim daha iyi bir çözümüm yok, o yüzden bu işe istekli olmak zorundayım.”

Lacey iç çekti. “Onu seviyorum biliyorsun, Kole, ama topluluğa yaptıkları hoşuma gitmiyor.”

“Biliyorum,” dedi. Kole'un sesinde benim de beklemediğim bir ciddiyet vardı. Benle birlikte değil, bana karşı mücadele ettiği zamandan bu yana artık hiçbir şüphesi kalmamıştı. “Bence o, bu topluluğun ihtiyaç duyduğu şey.”

“Ama Jay aynısını yaparken, sen onun pervasız olduğunu söyledin. Hepimiz için bir tehlike derdin. Onun ne farkı var?”

“Jay, gördüğümüz en kalabalık devriyeye doğruca hücum etti; kederli ve öfkeliydi. Ama o insanları topladı, görevlilere karşı kendi avantajına olan koşullarda savaştığından emin oldu.” Onun derin bir nefes aldığını duydum. Herkesi mutlu etmek için çırpınan hâliyle, elini saçlarının arasından geçirdiğini gözümün önüne getirebiliyordum.

Ama herkesi mutlu edemiyordu. En azından ben biliyordum bunu.

“Dinle,” dedi usulca, “mükemmel değil ama yine de hiç yoktan iyidir. Zaten o şekilde sonsuza dek devam edemezdik. Ben de kendimi bunun tek yol olduğuna ikna etsem de Oasis’ten kaçıp durmanın hiçbir yararı olmayacaktı. Oysa tek yol o değildi. Her zaman başka seçenekler var. Quincy’nin tek yaptığı, bu gerçeğe gözümü açmak oldu.”

Lacey’nin bitkin bir nefesle, derince iç çektiğini duydum.

“Ben de senin yanında olmak istiyorum, Kole. Sana destek olmak istiyorum. Ama yapamam. Bu sefer olmaz.”

Sözlerinde bana karşı içinde yanan ateşi hissedebiliyordum. Ona inanamıyordum. Bu insanların hiçbirine inanamıyordum. Biz canımız için, onların canı için savaşıırken, onlar sadece seyreliyor, kenardan bizi eleştiriyorlardı.

Son birkaç gündür, devam etme huzursuzluğu beni ele geçirmişti. Ne kadar çok iş yapsak da ne kadar hızlı çalışsak da bu yaptıklarımız yeterli değilmiş, daha fazlasını yapmalıymışız hissini hâlâ üzerimden atamıyordum.

Bunun yerine kendimi, her şeyin yolunda olduğuna ikna ettim. Son birkaç haftada, bu topluluğun yıllardır yaptığından daha fazlasını yaptığımızı söyledim kendime. Yaptıklarımızın

yeterli olduğunu söyleyip midemdeki bulantı hissine aldırmamaya çalıştım ve içimde, derinlerde bir yerdeki kötü önsezilerimi unutabileceğim, bana erişemeyecekleri bir yere doğru bastırmayı denedim.

Kole beni sabahları zorla Mark'la birlikte göğüs göğse çarpışma derslerine yolluyordu. İhtiyacım olmadığını söyleyerek itiraz etmeyi denedim ama o ısrarcıydı. Dersim başladıktan bir süre sonra, çimenlerin üstüne yıkılmış, yerde inliyordum.

Bir bıçağı bileyerek çimenlerde oturup bizim talimimizi seyreten Clarke, kahkahalara boğuldu. Ona huysuz bir bakış attım, o da bana bakıp sıırttı.

“Hey,” dedi Mark yanıma çömelip. “İyi misin?”

“Bir saattir dayak yiyor olmam haricinde mi?” diye sordum iğneleyici ses tonuyla. “Enfes durumdayım.”

Ellerimle dövüşmeye alışkın değildim; Oasis'teyken bir bıçağım vardı ve orada bıçağı olan kişinin etkisi var demekti. Bunu hiç kimse sorgulamazdı. Fakat o görevliyle dövüşümüzden yüzümde kalan morartılar, burada işlerin ne kadar farklı olduğunun birer deliliydi. Kole de her durumda kendimizi korumamız gerektiğı konusunda ısrarcıydı.

“Çok da fena değildin,” dedi Mark. Çimenlere oturup dizlerini saran dirseklerini birbirine kavuşturdu.

Güneş sırtımızı ısıtıyor, baharın ilk dokunuşları nehirlerden buzları çözüyordu. Rüzgârın hızını keserken ne için talim yaptığımızı da göz önüne alınca, burada bulunmak neredeyse gerçek olamayacak kadar mükemmel geliyordu.

“Berbattı,” dedim ürpererek. “Tüm hayatım boyunca hiçbir işte bu kadar başarısız olmamıştım.”

“Zamanla kaparsın. Başta herkes zorlanır.”

“Umarım...” diye mırıldandım, kaburgamda darbe aldığım yeri ovalarken. “Biraz daha yumuşak davranamaz mıydın ama?”

Sanki saçma bir şey söylüyormuşum gibi başını yana salladı.

“Zaten yumuşak davranıyordu, akıllım,” dedi Clarke. “Biraz kuvvetlenmen lazım, tek sorunun bu.”

Clarke lafını hiç sakınmıyordu ama eleştiren sözleri artık saldırganlıktan çıkıp daha rahat bir hâl almıştı. Artık beni mahvetmek için ciddi olarak çabalamıyor gibiydi.

Harika.

“Hey millet.” Kole yanıma atladı. Ürkerek onu ittim. Gizlice bizi izlediğini fark etmiştim. Benim tepkime güldü ve yine yerimden sıçradım. O ses hâlâ, ne zaman duysam beni şok ediyor, Kole hakkında bildiğim diğer her şeyle uyumsuz geliyordu.

“Sorun mu var?” diye sordu, hepimize su dağıtırken.

“Hayır,” dedim, Mark ve Clarke “Evet” derken.

Kole tekrar kahkaha patlattı, bunun üzerine ben gitmek üzere ayağa kalktım ama o beni tutup tekrar yerime oturttu.

“Gitme,” dedi gülmemeye çalışırken. “Söz veriyorum, gülmeyeceğim.”

“Şu an gülüyorsun zaten.”

“Tamam, birazdan gülmeyeceğime söz veriyorum.” O durmaya çalışırken, ağzı hâlâ gülmeye devam ediyordu. Başımı sağa sola salladım ve suyu içerken açıklık araziye doğru baktım.

İçinde yaşadığımız ev, büyük ölçüde ağaçların arasına gömülüydü ama hemen dışı, binanın terk edilmiş olduğu yıllarda kök salmış yabancı otlar ve çimenler haricinde çıplaktı. Bu evde daha önce kimlerin yaşamış olduğunu ve neden terk ettiklerini merak ettim.

Lauren artık kalkmış, etrafta dolaşıyordu. Mermi yarası yavaş yavaş iyileşiyordu. Hâlâ kimseyle birkaç kelimeden daha fazlasını konuşmuyordu ve söylediklerinin hepsi alelade, anlamsız ve bizim için tamamen işe yaramazdı.

Kole nihayet gülmeyi kesmiş, önümüzdeki birkaç günün talim derslerinin içeriğiyle ilgili Mark'la konuşuyordu. Bu rahat ve sakin hâli beni geriyordu çünkü ondan ne bekleyeceğimi bilemez oluyordum. Kaş çatmalarına, laf sokmalarına ya da itirazlarına hazırlıklıydım ama şaka yapmayan, kahkaha atmayan, gülümsemeyen Kole'u tanıımıyordum. Tanımak isteyip istemediğimden de emin değildim.

Onu izlediğimi görüp sırtıırken koyu renk gözleri güneşte ışıldadı. Ben ona bakmam gerekmesin diye çimenlere yattım. Kafam düzgün düşünemeyeceğim kadar karışık. Parlak güneş ışığına karşı gözlerimi kapadım ve konuşmaların nazik mırıltısının üzerimden akıp geçmesine kendimi bıraktım.

Belki de bu yeni bulunan Kole'u kendimden uzaklaştırmalıydım. Sadece o değil, herkes değişiyordu. Birden insanlar beni gördüklerinde gülümsemeye başlamışlardı. Ben yanlarına geldiğimde konuşmalar kesilmiyordu artık. Belki de bir yere ait olmak işte böyle bir histir, diye düşünmeye başlıyordum.

Ve belki de bunu kendimden uzaklaştırmamalıydım, diye düşündüm uykulu uykulu. Belki de Oasis'i terk ederken aradığım şey tam olarak buydu.

Kole beni sarstı, ben de onu itmeye çalıştım. Ama gözlerimi açtığımda, deli gibi bakıyordu, birden tamamen ayıldım. Doğruludum, o da elimi tutup beni eve doğru çekmeye başladı. Bana bağıırıyordu ama ben onu duyamıyordum. Etrafımdaki korkunç patırtılardan ve uzaklarda uğuldayan bir şeyin sesinden başka hiçbir şey duyamıyordum.

Omzumun üzerinden baktım ve arkamda kopan kargaşayı izledim. Mavi üniformalı görevliler ağaçlardan sürü gibi akın etmişti ve duyduğum o sesler; haykırışlar, çığlıklar arasındaki silah sesleri ve sonu gelmeyen bir şekilde ormandan dışarı akan birliklerden geliyordu.

Kole ve ben evden içeri daldık; nefes alamıyordum. Mutfak tıklım tıklımdı ve herkes bağıırıyordu. Arkada insanların ağladığını duyarken oda sanki üzerime yıkılıyormuş gibi hissettim.

“Lacey’nin insanları yukarı çıkarmasına yardım et!” diye bağıırdı Kole. Elimı bırakıp lavabonun altından bir silah çıkardı. Benim karşılık vermeme kalmadan, kapıdan fırladı. Ben ise arkamı dönüp Lacey’yi bulmak için odayı taradım. Merdivenlerdeydi, insanları üst kata yönlendiriyordu.

“Ne oldu?” diye bağıırdım ona.

O ise arkasındaki birine bağıırdı. Sonra tekrar bana döndü, gözleri dehşetle iri iri açılmıştı.

“Bir anda ortaya çıktılar ve bize rastgele ateş açmaya başladılar. Saldırıların intikamını alıyorlar,” dedi gözlerime bakarak.

Söylediğine aldırmadan, gürültülerin arasında, “Herkes iyi mi?” diye bağırdım.

Lacey kolumu kavrayıp beni yukarı sürükledi. “Quincy gitmemiz gerek. Hemen!”

Sarsılıp kendime geldim, ayaklarımı Lacey’le birlikte koşmaya zorladım, basamakları ikişer ikişer çıkıyordum. Üst kat karman çormandı. Ağlayan, tartışan, birbirine bağırان insanlar vardı ve odada bütün bu sesler birbirine karışmıştı. Lacey odaya girdiği anda, ondan çıkmasını hiç beklemediğim bir sesle, herkese sessiz olmaları için bağırdı.

“Herkes yere yatsın! Pencereleden ateş edebilirler!” Sesi korku doluydu ama herkes dediklerine itaat etti. Çok geçmeden hepsi sırtlarını duvarlara vermiş ya da yere çökmüştü.

“Üst katı kontrol et,” diye bana talimat verdi Lacey. Başımı aşağı salladım ve basamakları koşarak çıkıp üçüncü kata vardım. Burada yaralıların bazılarını dimdik otururken buldum. Dehşet içindeki dört çift göz, deli gibi bana bakıyordu.

“Herkes alt kata!” diye bağırdım ve bir adamın kalkmasına yardım etmek için kolundan tuttum. Bacağı hücumlarımızdan birinde yaralanmış ve hâlâ kendi başına yürüyebileceği kadar iyileşmemişti. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde onları alt kata götürüyor, adamı kolundan tutarak yürütüyordum.

Odanın gerisinden bastırılmış hıçkırıklar geliyordu ama herkesin tek duyabildiği, ateşlenen silahların sesleriydi.

Clarke, elinde bir tüfekte ve yüzünde vahşi bir ifadeyle odaya daldı.

“Clarke,” dedim nefes nefese. Clarke’ın yüzünü gördüğüm için rahatlayacağım bir noktaya ne ara gelmiştik, anlamamıştım. “Üç kişiyi daha yanına alıp kapıları koru,” diye seslendim, sesim hiç titremeden.

“Hey.” Ben kapıdan çıkmadan önce kolumu tuttu. “Sen ne yapacaksın peki?”

“Savaşacağım,” dedim, doğruca onun kara gözlerine bakarak.

Bir şey demeden başıyla onayladı ve içeriyi korumak için doğruca odaya girip üç kişi seçti.

Ben arkaya döndüm, merdivenlerden aşağı koştum ve silahımı almak için odama girdikten sonra doğruca kapıya yöneldim. Kapıyı itip açtım, kalbim göğsümde güm güm atıyor, ensemden terler damlıyordu.

Daha önce böyle bir şeyle karşılaşmamıştık. Bu kadar kalabalık değillerdi ve onların istediği koşullarda değildik.

Binanın yan tarafına gizlice geçerken, gözlerim Kole ve diğerlerini arıyordu. Evin etrafına mevziler kurup, varillerin ve molozların arkasında saklanarak görevlilere körlemesine ateş ediyorlardı. Görevliler ise sürekli ilerliyor ve giderek bize yaklaşıyordu.

Saldıran en az elli görevli olmalıydı, mangalara ayrılmış ve tek bir beyne sahipmiş gibi, hareketleri kendilerine ait değilmiş gibi birlik içinde hareket ediyorlardı. Bir köşeye yaslandım, tüfeği duvarın ardına yerleştirdim ve saklandığım yerden başımı çıkararak, açıklığa üşüşen mavi noktalara ateş etmeye başladım.

Buna hazırlıklı olmamız gerekiyordu, diye düşündüm. Karşı saldırı ihtimaline, bizim onlara yaptığımızı onların bize yapmasına karşı hazırlanmalıydık. Terli avuçlarım silahın soğuk metali üstünde kayarken, kendi aptallığıma fevri bir öfke duyuyordum. Çeliğin kokusu burnuma geldi ve beni sakinleştirdi. Kole’un verdiği talimatları hatırladım ve aklımdaki düşünceler ile duyguları silip attım. Yavaşça nefes verdim.

Önemi yoktu.

Bu noktaya nasıl geldiğimiz önemsizdi.

Bundan sonra ne olacağı da önemsizdi.

Önemli olan tek şey, elimdeki silah ve önümdeki hedeflerdi. Ateş ettim. Sadece ateş ettiğim görevlinin yere düştüğünü görece kadar izleyip hedefimi sola kaydardım ve tekrar, tekrar, tekrar silahı ateşledim.

Görevliler etrafımızda sinek gibi yere yıkılıyorlardı fakat dostlarımdan hiç kimseyi göremiyordum. Bu durum beni tedirgin ediyordu.

Bırak gitsin, dedim kendime ciddiyetle. Odaklanmaya devam etmek zorundaydım.

Diğer çarpışmalarda da olduğu gibi, hemen ritme kendimi kaptırdım: Her seferinde bir görevli, her seferinde bir atış. Nişanım artık daha iyiydi, milyon kat daha iyiydi; fakat hedefimi her ıskalayışımda sinirlerime hâkim olmakta güçlük çekiyor, kendime kızıyordum.

Odaklan.

Başka bir hedef seçtim, ardından bir tane daha, bir tane daha.

Ve sonra, onu sürükleyip götürdüklerini gördüm: Dört görevli, siyah bir bulanıklığın etrafını sarmıştı, kollarından tutarak onu çekerlerken, dizleri çakıllara sürüyordu.

Kole.

Kalbimin attığını hissedemiyordum. Göğsümün üzerine çöken ezici ağırlıktan başka hiçbir şey hissedemiyordum. Ciğerlerimdeki hava sanki donmuştu. Onun kendisini tutanlara karşı mücadelesini izledim. Ama çok kalabalıklardı ve o tek başınaydı.

Gözümün kenarıyla, sarışın bir kafa fark ettim ve çok kısa bir an gözümü Kole'dan çevirdiğimde, bir görevlinin Lacey'nin dizlerinin arkasına tekme attığını gördüm. Lacey yere çökmüş, görevli de silahı kaldırmıştı. Onun burada ne işi vardı?

Diğer tarafımdan bir silah sesi geldi ve ben daha ne olduğunu anlamadan, çimenlerde depar atıyor, silahı elimde sımsıkı tutuyordum. Zihnim ise çılgın atıyordu...

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Bunu neden yapıyordum?

Bu çok tehlikeliydi ve neredeyse kendi kendimi öldürecektim. Ancak gözümün tek gördüğü şey, ellerinin onu çekip sürüklemesi; evden uzağa, bizden uzaklara götürmeleri idi. Belki bu yeni hayatı onunla, onun varlığıyla ve yaşamıyla biraz fazla bağdaştırmıştım ama...

Silahım patladı ve görevlilerden birinin ensesine bir mermi yolladı. Sonra bir diğeri, bir tanesi daha, ardından Jay çıkagelip bana yardım ediyordu. Her yerde bu öfke vardı, her şeyin içinde, herkesin içinde. Ve bunu yaptıklarına inanamıyordum.

Kolundaki işaretlerden tanıdığım birlik komutanı, benim önümdeydi. Silahını kaldırdı ama ben ondan daha hızlıydım.

Tetiği çektim. İçimde dev, kocaman bir şey doğup yükseliyordu; burası benim yuvamdı, bu benim hayatımdı, buna nasıl cüret ederlerdi!

Görevli gürültüyle yere düştü. Ölmüştü.

Arkama döndüm, silahımın dipçığı omzuma yaslı duruyordu. Bekliyordum. Hazırdım, fazlasıyla hazırımdım ama...

Hiçbir şey olmadı.

Gitmişlerdi. Açık arazi şimdi bedenlerle dolmuştu. Bazıları görevlilerdi, bazıları ise değildi. Geri çekildiklerini algılamam biraz zaman aldı. Komutanlarının yere yıkıldığını görünce, geri kalanlar derhâl kaçıyordu. Ölülerle baş başa kalmıştık.

Gözlerim, kırmızı kan gölünün içindeki sarışın bir kafaya takıldı. İşte yine aynı şey oluyordu. Lacey çakılların üzerinde kan kaybederken, saçlarının kırmızıya bulanmasını izleyip histerik bir gülüşü bastırarak darmadağın, parça parça oldum. Silahım yere düştü, peşinden ben de düştüm, dizlerim bir takırtıyla top-rağa vurdu. Çığlığa benzer bir şey içimden dışarı tırmanmaya çalışıyordu. Karşıya baktım, o da dizlerinin üstündeydi, elleriyle ağzını kapatmış, etrafına bakıyordu. O kara gözlerden muazzam ve kırılgan bir ifade bakmaktaydı. Gözlerindeki yaşlar, benim çığlığımı ciğerlerime geri götürdü, çünkü benim göğsümde duyduğum acı, onun yüzündeki ifadenin yanında bir hiçti. Hayatta olabilecek en kötü şey şimdi gerçekleşmiş gibi. Kâbuslarından dışarı sürünerek çıkan bir şey, gerçek dünyasına girmiş, sevdiği her şeyi paramparça ediyor gibi.

Bu onun hatasıymış ve o hata onu yok ediyormuş gibi.

Kole, kendini benden, benim yapabildiğimden daha hızlı toparladı. Gözlerinin ardına duvarlar örüp kendini yerden kaldırdı ve gelip yanıma diz çöktü.

“Benim hayatımı kurtardın,” dedi. Garip bir sesle, altında başka bir şey varmış gibi konuşuyordu. Ancak bu, gizlemeye çalıştığı acının kalıntıları mıydı yoksa başka bir şey mi vardı, bilemiyordum.

Elim silahımda, silahım da çimlerin üstünde duran bacağımanın üzerinde kalmıştı. Etrafımdaki hissiz bedenler öyle yakınımda geliyordu ki parmakları sırtıma tırmanıyormuş gibi bir hisse kapıldım. Öyle titriyordum ki ona karşılık veremedim. Doğruca ona gözlerimi dikip bakmaktan başka hiçbir şey yapamadım. Beynim bir kısırdöngü içinde kendi kendini kovalıyordu.

“Seni içeri götürmemiz gerek,” diye mırıldandı. Ayağa kalktı, beni de peşinden sürükledi. Kolunu omzuma dolayarak, beni ayağa kaldırmaya mı yoksa kendimde olmamı sağlamaya mı çalışıyordu, bilmiyordum.

Birlikte evin içine doğru yürürken kırılmış eşyalar gibi açık arazide yatan cesetleri görmemeye çalıştım. Sivil kıyafetli olanları görevli olmayanları görmüyor gibi yapmaya çalıştım. Sarışın, mavi gözlü ve tatlı gülümlü olanı; kolay güvenen ama benim hiçbir zaman yapamayacağım kadar seveni görmemeye çalıştım. Çamurun içinde yüzüstü yatan ve benim tahmin etmem gereken bir saldırıda vurularak ölmüş olanların, bizim insanlarımız olduğunu bilmiyormuş gibi yapmaya çalıştım.

İçeri girdiğimizde Kole beni bir battaniyeyle sardı ve sandalyelerden birine oturttu. Biri kapıdan içeri yüksek sesle ve ısrarcı konuşarak dalınca, hemen o tarafta döndü. Ve bir saat boyunca hep böyle devam etti: Birer birer onun üzerine gelmeye başlayıp olan biten her şey için onu suçladılar.

Ama aslında böyle düşünmüyorlardı. Sadece öfkelerini yönetecek birisine ihtiyaçları vardı. Artık katlanamayacakları, içlerinde tutamayacakları raddeye kadar içlerinde biriken acıyı, dışa vuracak bir yere ihtiyaçları vardı. Arazideki bütün cesetlere baktıklarında eklemleri arasındaki boşluklara kadar tırmanan ve onları oldukları yere kilitleyen tüm bu korkuyu dışa vurmaları gerekiyordu.

“Bunu engellemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu,” dedi Kole kendisini suçlayanlardan birine daha, sessiz ve sakince. Ancak sesinde, bunların kendisi üzerindeki etkisini belli eden küçük bir titreme, hafifçe bir aksama vardı.

“Biz mi?” diye bağırdı tanıdık gelmeyen bir ses. Başımı kaldırdığımda Kole’a saldırmamak için kendini tutuyormuş gibi görünen bir adam gördüm. Daha önce bu adamdan bir tek kelime bile duymamıştım. Yemeklerde başını önüne eğip, sessizce otururdu; az arkadaşı vardı. Ama bu saldırı insanları böyle bir hâle getirmişti ya da daha doğrusu, hâlden düşürmüştü. “Biz bir şey yapamazdık ama sen yapabilirdin. Her seferinde nasıl böyle oluyor?”

Son bir saattir bu lafları ne çok duymuştum, *Her seferinde nasıl böyle oluyor?* diye farklı derecelerde öfkeyle, tekrar tekrar söyleyip durmuşlardı.

Lauren alt kata inmiş ama bir köşede oturuyordu. O kimseye bakmıyor, kimse de ona bakmıyordu.

“Victor, bizim yaşadığımız dünya böyle.” Kole, benim olabileceğimden çok daha sakindi. Tartışmayı duymamaya çalıştım çünkü artık dinlemeye tahammül edemiyordum.

Elimdeki kupaya baktım. Ben çok fena titremeye başladığımda Kole’un benim için endişelenerek yaptığı çayla doluydu. Omuzlarımın üstündeki battaniyeye daha sıkı sarındım. Çayın tadı, burada ilk günündeki gibi gelmiyor, kulaklarım ise hâlen silah seslerinden dolayı çınılıyordu.

Mark üst kattaki herkesi kontrol ettikten sonra yanımıza katıldı, biraz sonra da Clarke geldi. Clarke’ın gözleri ağlamış gibi şişmiş ve kan çanağına dönmüştü. Ama ağzı sert bir çizgi hâlinde sabit duruyordu ve gözlerinde her zamanki canı ifadesi vardı. Odada sadece bir anlığına bulunduktan sonra, Victor’a döndü.

“Çık dışarı,” diye hırladı ona. Mark araya girmeden önce, herkesin kendi kaybıyla başa çıkmaya çabaladığını Victor’a kibarca hatırlattı. Sonunda Victor kapıyı arkasından çarparak çıkıp gitti. Ama dışarı fırlayıp gitmeden önce, tüm bu olanların hiç yaşanmamış olması gerektiğini Kole’a hatırlatmaktan da geri durmadı.

O gidince mutfakta garip bir sessizlik oldu. Kole, karşımdaki sandalyeye çöktü ve başını masaya dayadı.

“Kole?” Mark’ın sesinde korku vardı; ama herkesin sesi öyleydi. Her şey korkuyla dolmuştu.

“İyiyim,” diye homurdandı Kole ama kafasını masadan kaldırmadı.

Mark masaya bir sandalye çekti. Hepimiz sessizce oturup Kole’u izledik. Çünkü her şeye rağmen, ondan bize bir cevap vermesini bekliyorduk. Bir çözüm ya da ne olursa.

Clarke, içeriye başka kimse giremesin diye, açılmasını engellemek ister gibi sırtını kapıya yasladı. Yüzü tamamen ifadesizdi.

“Bilmiyorum,” dedi Kole, aklımızı okuyormuşçasına. “Ne yapacağımızı bilmiyorum.”

“Bizi nasıl buldular?” Mark kızgın görünüyordu. “Daha birkaç hafta olmuştu. Biz ormanın bu kadar içlerinde, Duvar’dan bu kadar uzaktayken, nasıl bu kadar çabuk bizi bulmuş olabilirler?”

“Bir fikrim yok.” Kole başını masadan kaldırdığında, yüzünde çaresiz ve aciz bir ifade vardı. “Hiçbir fikrim yok.”

Jay ön kapıdan paldır küldür içeri girdi, çevreyi araştırıp geri dönmüştü.

“Hiçbir şey yok,” dedi kendini bir sandalyeye atarak. Öfkeden kuduruyor, her bir kası intikam isteğiyle kasılıyordu.

Ama bugün öldürebildiklerimizin hepsini öldürmüştük. Kaçanlar da çoktan uzaklaşmıştı artık. Kaçamayanları da kafalarında ve kalplerinde mermi delikleriyle dışarıda yatmış, açık arazinin ortasında yığılmışlardı.

“Ne yapacağız şimdi? Tekrar taşınacak mıyız? Kalacak mıyız? Onlar o kadar kalabalıkken ve biz sadece birkaç düzine iken, onlara karşı nasıl savaşaacağız?” Sorular içimden dışarıya akıyordu. Sanki bir yararı olacakmış gibi yumruklarımı masaya vurdum.

Bugün bizden sekiz kişi ölmüştü. Lacey bugün ölmüştü. Ve savaşanların hemen hemen hepsi bir şekilde yaralanmıştı. *Lacey bugün ölmüştü.* Kendimi bayılacak gibi hissetmeden kelimeleri düşünemiyordum bile. Bu yüzden parmak eklemlerimi şakaklarıma bastırdım ve bu düşünceyi aklımdan atmaya çalıştım.

Kole, başını kaldırıp bana ya da benim arkamdaki bir şeye baktı. Ben bir çözüm göremiyordum ve onun da nasıl çözüm bulabileceğini bilmiyordum. Ama hâlâ, onun büyüğü şapkadan bir şeyler çıkarmasını bekler gibi bekliyorduk.

“İzimizi nasıl bulduklarını öğrenmeliyiz,” dedi. Söylediği doğrudu ama imkânsızdı.

“Nasıl?” diye lafa başladı Clarke. “Devriyeler, sıradan neferler, başka bir şey değil. Muhtemelen onlar da bize neden saldırdıkları konusunda bizden fazlasını bilmiyorlardır.”

“Kole,” dedi Mark, uyarıcı bir sesle. “Hayır.”

“Ne?” Mark’a, Clarke’a, Kole’a baktım. Kole yalnızca Mark’a boş boş bakıyordu.

“Başka seçeneğimiz yok,” dedi yılgın bir sesle.

“Kole, kendini öldürteceksin,” dedi Mark. Sesindeki korkunun neredeyse tadını alıyordum.

Kole masaya gözlerini dikti ama son kararını vermiş gibi ydi. Omuzlarını kararlı bir şekilde sabitlediğini görebiliyordum. “Geçen ay iki düzine insanımızı kaybettik, bu akşam da sekiz kişiyi. Artık otuz kişiden azız. Bu devam edemez. Bu durumu atlatamayacağız. Hepimiz öleceğiz.”

“Ne diyorsun sen?” diye sordum Kole’u kendime baktırmak için.

“Daha önce de konuştuğumuz bir şeydi bu,” dedi iç çekerek. “Çok tehlikeli olduğu için vazgeçtik ama bıçağın kemiğe...” sözü birden kesildi, hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. “Ama bıçağın kemiğe dayandığı bir sınır var,” dedi sakın kalmak için kendini zorlayarak. “Kaynağına inmek zorundayız. Oasis’e sızmak ve yerimizi sürekli nasıl bulduklarını öğrenmek zorundayız. Güvende kalabilmemizin tek yolu bu. Nasıl çalıştıklarını, nasıl izimizi sürdürüklerini, sonra da onlardan nasıl kurtulacağımızı öğrenmemiz gerek.”

“Kole...” Midem kasıldı. Ama sözlerinin mantığını çözmüştüm. Sadece ‘mantık’tı bu ama ilerlememiz için başka bir yol göremiyordum.

Oasis’te her şeyin bir sistemi vardı. Çalışma unsurlarının tamamının uyduğu bir takım kurallar ve düzenlemeler vardı.

Bizim izimizi sürmek, bizi bulmak da diğer işlerinden farklı olmazdı. Ancak o bilgiye ulaşp bunu onlara karşı kullanabilirsek, güvende olurduk. Gerçekten güvende...

“Benden bir çözüm istiyorsunuz,” dedi sandalyesinden kalkarak. “İşte size sunuyorum. Çözümüm bu. Oasis’e geri dönecek, bize sürekli bunu nasıl yaptıklarını öğrenerek onları durduracağım.”

O gece uyumadık.

Bir saat daha mutfakta kalıp tartıştılar ve aynı şeyleri artık hiçbir anlam ifade etmeyene dek tekrar tekrar söylediler. Masanın karşında oturan Jay ile, hiçbir şey söylemeyen tek kişiyle göz teması kurdum. Gözlerindeki ifadeden, onun da benimle tamamen aynı şeyi düşündüğünü anladım.

Bunun tek seçeneğimiz olduğunu... Bunun en iyi şansımız olduğunu...

Ama sonra cesetler vardı. Tanıdığım insanların cesetleri. Hepsini Lacey gibi yakından tanıımıyordum. Jay, Mark, Kole ve başka birkaç kişi toprağa çukurlar kazıyorlar, ben ise onları uzaktan izliyor, yanlarına yaklaşmıyordum. Onlar sanki yaptıkları iş hiç sorun değilmiş gibi, saatlerce çalıştılar. Ama sorun olduğunu biliyordum, üstlerinden akan terden, omuzların gergin duruşundan ama en çok da gözlerindeki cam gibi bakışlardan anlıyordum bunu.

Kimse sevdiği bir kişiyi nasıl gömeceğini bilmiyordu. Yalnızca doğru şeyleri yapıyor olma, onların hakkını teslim ediyor olma umuduyla bazı eylemleri yapıyordun. Bu sırada da başından sonuna kadar, için dışına çıkarılmış gibi, tüm kanın çekilip alınmış gibi hissederek, bu dünyada sana tamamen imkânsız gelen tek şeyi yapıyordun.

Dış Mıntıka'dayken insanlar sürekli ölüyordu ve hiç önemsenmiyordu. Krematoryum işçileri beyaz takım elbiseleriyle

ortaya çıkıp ölü bedenleri alır, çöp toplar gibi onları kocaman kamyonların arkasına atar ve bir daha onları kimse görmezdi.

Ama burada durum farklıydı. İnsanların bir önemi vardı. Gökyüzünde alçakta duran ayın altında, açık mezarların başında duruyorduk. Cesetleri teker teker toprağa indirdik. Herkes orada değilmiş, kendinde değilmiş gibi görünüyordu. Aynadaki birer yansımadan ibaret gibiydi. Kole'un ağzı, sıkılmış bir çizgi hâlindeydi ve kimsenin gözüne bakmıyordu. Kole ve Mark şimdilik mezarların üstlerine tahtalar koydular, içlerini daha sonra dolduracaklardı. Tüm mezarlar cenazeleri içlerine kabul ettiğinde, insanlar ölmüş kişiler hakkında konuşmaya başladı. Ölenlerin kim olduğundan, hayatlarından, beraber yaşadıkları anılardan konuştular.

Midem bulanıyordu. Midem bunalıyordu çünkü onların ayağa kalkıp sevdikleri o insanlar hakkında konuşma yapmalarını izlerken, kendim de onları önemseydiğim gerçeğiyle yüzleşiyordum.

Ve onun ölmesine göz yummuştum.

Lacey'nin cenazesini defnettikleri çukura gözlerimi dikip baktım ve ölmemesi için yapabileceğim bir şeyler olduğunu, onun orada olmaması gerektiğini anladım. O burada, benim yanımda, kalbi kırık ve ağlıyor da olsa, sağ olabilirdi.

Kole'un hayatının onunkinden daha değerli olduğuna karar vermiştim. Bu kararı ben almıştım.

Midem kasılıyordu, bir adım geri çekildim.

Lacey'nin mezarında Kole bir şeyler söylemek üzere ayağa kalktı. Birden dünya üzerime çöküyormuş gibi hissettim ve geriye doğru sendeleyerek uzaklaştım. Birkaç kişi bana kısa bakışlar atsa da pek çoğu durumu fark edemeyecek kadar kendi kederlerine gömülmüş hâldelerdi.

Bir anda arkama dönüp koşmaya başladım. Ağaçların başladığı hizaya vardığımda da durmadım, koşmaya devam ettim. Karanlıkta ilerlemeyi sürdürdüm, yolum sadece ay ışığı ara sıra ağaçlar arasından kaçamak baktığında aydınlanıyordu. Nefesim tükenene kadar koştuktan sonra toprağa çöktüm.

Bu duruma ben sebep olmuşum. Onlar benim arkamda bıraktığım bedenlerdi. Önce Bea'nın, şimdi de Lacey'nin. Böyle olmasını ne kadar istemesem de kanları benim elime bulaşmıştı.

Yere yumruk attım, gözyaşlarım toprağa dökülürken içimden bir çığlık koptu. Ama üzgün değildim, kızgındım. Bir fark yaratmak istiyordum. Bu durumu, her şeyi, yaşadığımız bu dünyayı, yaşam tarzımızı değiştirmek istiyordum ama görünürde tek yapabildiğim şey, insanların ölmesine göz yummaktı.

o o o

Herkes yattıktan sonra eve döndüm. Ön kapıdan içeri adımımı attığımda Kole masanın başında, elinin parmak uçlarını masanın üstüne bastırmış hâlde ayakta duruyordu. Ben odaya girince başını kaldırıp bana baktı. Gözlerindeki bitkinlik acı vericiydi.

“Uyuman gerek,” dedim.

“Sadece senin sağ salım döndüğünden emin olmak istedim,” dedi, bir elini yüzünün üstünden geçirerek.

“Ben iyiyim,” diye fısıldadım.

Dudağını ısırıp beni izledi ama beni sorguya çekemeyecek kadar yorgun olduğunu görebiliyordum.

“Git yat hadi, Kole.”

“Tamam.”

“Yarın görüşürüz.”

Bir iki saat sonra, bir kapının kapanma sesine uyandım.

Göz kapaklarımın ardına bir sayı basılmıştı.

7425.

Ayağa kalktım. Damarlarımdaki kanın sesi kulaklarımda duyulurken, sessizce dışarı çıkıp mutfağın kapısını açtım.

7425. Bea'nin kız kardeşinin seri numarasıydı bu.

Ay ışığı mutfağın zeminine yayılmıştı ama Lauren ön kapıyı kapattığı anda ışık kayboldu. Başını kaldırıp bana bakan Lauren'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum mutfağa girip. “İyi misin?”

Gözlerim onun omzundaki yaraya kaydı ama hiçbir kan izi göremedim.

“Hava almam gerekiyordu,” dedi sessizce.

Benimle konuşmuş olmasına o kadar şaşırdım ki neredeyse gülümseyecektim. Ama bunun yerine başımı sallayarak karşılık verip sokak kapısına doğru yürüdüm. Onun geldiği kapıyı kapadıktan sonra Lauren üst kata, yatağına doğru yürüdü.

O gittikten sonra nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. Ama gördüğüm rüya hâlâ aklımdaydı. Duvara sırtımı yaslayıp kayarak yere oturdum ve ellerimi dizlerimin etrafına sardım. Bea'nin kız kardeşine, eğer Oasis'e sızmayı başarırız, ne kadar yakın olabileceğimi düşünüyordum. Onu, her neredeyse bulabilir ve yanımda getirebilirdim. Ona dışarıda daha iyi bir hayat şansı sağlayabilirdim.

Bea'den aldığım yaşama şansını ona verebilirdim.

Ama nerede olduğunu bilmiyordum. Oasis'in içinde her yerde olabilirdi. Fakat Bea onu seri numarası sayesinde bulabileceğini söylemişti, öyleyse belki ben de bulabilirdim. Bea'nin Güney Koğuşları'nda kaldığını biliyordum, bu da dosyasının orada bir yerde olduğu anlamına geliyordu. Eğer dosyasına ulaşabilirsem,

aile kayıtlarını da bulur ve böylece kız kardeşinin tutulduğu yeri öğrenebilirdim.

Yaslandığım duvardan kalktım ve etrafta volta atmaya başladım. Beynim durumu analiz ediyor, planlar yapıyordu.

Bu, yaptığım diğer her şeyi telafi edebilecek tek şeydi. Bir kızın hayatını kurtarabilirdim. İstediğim şey zaten fark yaratmak değil miydi?

Başarabilirdim. Bea'nın kız kardeşini bulup buraya getirebilirdim. Bunu yapabilirdim, yapmak zorundaydım.

Beatrice'e bunu borçluydum. Lacey'e bunu borçluydum. Kendime bunu borçluydum.

Sabah erken saatlerde bir ara uyuyakalmış olmalıyım. Uyan-
dığımda Kole'un mutfakta Jay ile tartıştığını duydum. Elimden
geldiğince hızla giyindim ama odadan çıkarken mutfakta küçük
bir kalabalık toplanmıştı bile.

“Seni yanımda götürmeyeceğim,” dedi Kole. Sadece onu
değil, diğer herkesi de yok sayıyormuş gibi Jay’i iterek yanından
geçti.

“Sen geri dönene kadar elim kolum bağlı beklemeyeceğim!”
dedi Jay, bir elini Kole’un göğsüne koyup onu durdurdu. “Gidip
gitmeyeceğime sen karar veremezsin.”

“Ben bu topluluğun iyiliği için kararlar vermek zorundayım,
kendim için, senin için ya da başkası için değil. Herkes için.
Tek başıma gidiyorum. Verdiğim karar bu.”

“Ben de bu karara saygı duyuyorum. Ama bu senin tek başına
başarabileceğin bir şey değil. Ben de seninle geleyim.”

“Bir ekip kurmalıyız,” dedim onları iterek yanlarından geçip,
kendime bir bardak su doldurdum.

Herkes birden dönüp bana baktı. Clarke oradaydı, Mark,
Walter, Lauren, Jay ve başkaları da.

“Oasis’e sızmanın tek seçeneğimiz olduğunu söylüyorsun,”
dedim Kole’a ve herkese. “Eğer içeri gireceksek, işe yaraması
gerek, emeğimizin karşılığını vermesi gerek.”

“Ben içeri girip bilgileri bulacağım ve...” diye başladı Kole
ama ben lafını böldüm.

“Hayır. Bu yeterli değil. Bizim izimizi bulan her ne ya da kimse onu ortadan kaldırmamız gerek. Başka türlü bir riski göze alamayız. Başarısız olma riskini de göze alamayız.”

“Bu çok saçma,” dedi Kole bana kaşlarını çatarak.

“Hayır, değil.” Doğruca gözlerinin içine baktım. Geri adım atmasa da, söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. “Eğer bu duruma bir son vereceksek sorunu kaynağından bitirmemiz gerek. Bunun için de sadece sen yeterli olamazsın.”

“Ya sen ne öneriyorsun?” diye sordu Jay. Ses tonu suçlayıcı değil, meraklıydı.

“Küçük bir ekip kurmayı ve içeriye birlikte girmeyi, Oasis’in bizi nasıl bulduğunu öğrenmeyi, kaynağa ulaşmayı, bu duruma son vermeyi ve eve dönmeyi öneriyorum.”

Fikrim o anda ne kadar yabancı gelse de tünelin sonunda ışığı görme ihtimalinin olması, dizlerimin bağını çözüyordu.

Kole tedirgin göründü. O ileri geri yürümeye başlayınca, grup bir adım geri çekildi. Kole ellerini saçından geçirerek, elimizdeki tüm seçenekleri değerlendiriyordu. Fakat onun da benim dün gece vardığım sonuca ulaşacağını biliyordum. Bu fikirden ne kadar hoşlanmasa da, bu işi bitirmek için tek umudumuz buydu.

“Kimlerle gideceğiz?” diye sordu ve bunu söylemesiyle birlikte, gideceğimiz belli oldu.

İki gün içinde yola çıkmaya karar verdik. Jay, Kole ve ben, bir gece herkes yattıktan sonra geç saatlere kadar oturup kimleri yanımızda götüreceğimizi kararlaştırdık.

Clarke elbette tartışmasız bir seçimdi.

Kole, Mark'ı da yanımıza almamızı önerdi, ben de bunu destekledim ancak eğer Mark gelirse, Walter'ı burada kalmaya ikna etmek zor olurdu. Walter da büyük bir riskti. En iyi durumda bile gergin ve heyecanlıydı. Hem biz gittikten sonra üsse bakabilecek birisi de lazımdı.

Konuşup durduk ve sonunda kararımızı verdik: Ben, Kole, Jay ve Clarke gidecektik. Küçük bir grup olacaktık, görünmeden içeri girebilmeyi umacağımız kadar küçük ama işi becermek için de yeterli.

Kole, yer altı su sistemini kullanarak içeri girme planını açıkladı. Ben de aynı gideri kullanarak Oasis'ten kaçmıştım. Ben bir şey söylemedim, Kole'un nasıl bu kadar çok bilgi sahibi olduğunu da sorgulamadım. Burada böylesi normalymiş gibi görünüyordu. Bir konuda çok şey biliyordunuz ama kimse onunla ilgili bir şey söylemiyordu.

Galiba herkesin kendi sırları vardı.

o o o

Ertesi gün planlar tamamlanmış, herkes bilgilendirilmişti. Görev için hazırlıklara başlamıştık.

Mark yanımızda götüreceğimiz çantalarını toplamasına yardım ederken, eski üniformalara denk geldim. Yığınla vardı ve neredeyse burada herkes için bir tane mevcuttu. Ellerimi gri kumaşın üzerine koydum. Bunları Lacey yıkamış olmalıydı çünkü tertemizdi ve delikler benim hiçbir zaman edinemediğim bir ustalıklarla dikilmişti. Sanki bizim eninde sonunda yine bunlara ihtiyacımız olacağını biliyormuş gibiydi. Acaba bu üniformalara en son dokunan o mu olmuştu? Bunları böyle muntazam biçimde katlarken ne düşünüyordu. O, bunun gibi en ufak şeylerde bile, yaşadığımız yeri daha az umutsuz hissettirmek için çabalardı.

Üniforma yığınına tekrar Mark'a uzattım. O ise bir an duraksadıktan sonra, üniformaları ayrı ayrı çantalara yerleştirmeye devam etti. Ama omuzlarının çökmesinden, onun da Lacey'yi düşündüğünü anladım.

Her şeyi çantalara yerleştirdiğimizde, geriye talim yapmaktan başka bir iş kalmamıştı. Talimlerin çoğunu, artık bir an bile yerinde durmuyormuş gibi görünen Kole yönetiyordu. Eğer hiç uyumazsa, hiç mola vermezse, nefes almak için bile durmazsa, hatıraları başından savabileceğini düşünüyordu.

Ben Jay'le çalışmakta ısrar ettim, böylece ondan bıçakla doğru düzgün dövüşmeyi öğrenebilecektim. Ben de ona bir parça huzur hissettirmeyi umuyordum.

Jay'in öğretim yöntemi farklıydı ama onunkinde de Kole'un tarzına dair küçük izler görüyor, acaba bana öğrettiklerini ona kim öğretti diye merak ediyordum.

“Öfkeyi bul” diyordu bana şimdi. Açık arazide ayakta duruyor, Clarke'ın onun için oyduğu talim bıçağını elinde tutuyordu. “Öfke soğuktur. Onu bulduğunda seni ele geçirmesine izin ver. Umursamanı önleyecektir, umursamak da başını belaya sokacak şeydir.”

İçimden mırıldanarak, kendi talim bıçağını elimde çeviriyor ve daha iyi kavramaya çalışıyordum.

“İçeri al onu,” diye bağırdı bana. İkimiz açıklıkta hareketlenirken benim etrafımda dönüyordu. “Öfkeyi içeri al. Seni soğutmasına izin ver. Hisset onu.”

Ben ise, Kole bana duyguları salıp bırakmamı söylerken, Jay’in duyguların beni ele geçirmesini söylemesindeki ironiyi düşünüyordum.

“Elinde bir tüfek yok,” dedi zihnimi okumuş gibi. “Bıçak var. Bu farklı. Görevliyi uzaktan silahla vurduğunda, neredeyse hissetmezsin bile. Ama bıçakla olay şiddetlenir. Yakınındadır ve kişiseldir.”

İleri atıldı ve ben de yere çömelerek onu atlatmaya çalıştım. Ancak elindeki tahta bıçak karnımın yan tarafını, gerçek bıçak ise yaramın kabuğunun üstünü sıyırdı. Acıyla kaçtım.

“İçeri al onu!” diye bağırdı bana. “Bunun için bu işi kabul ettin. Bu kan, cesaret ve bıçağının kemiğe dayandığını hissetme meselesi. Duyduğun acının araya girmesine izin verme, onun bir önemi yok; rakibinin duyduğu acının da önemi yok. Önemli olan tek şey, hayatta kalmak.”

Ben de ileri atılıp onun karnına saldırdım ama ben daha ne olduğunu anlamadan önümden çekilip arkama geçmişti. Talim bıçağını boğazıma dayadı.

“Öldün,” diye fısıldayıp beni iterek uzaklaştırdı. “Yine...”

Arkamı dönüp yüzüne baktım. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Bu işi öğrenmem lazımdı. Onlardan daha iyi olmam lazımdı yoksa her şey yitip gidecekti.

Jay üzerime saldırdı, ben ise eğilerek yolundan çekildim ama benim menzilinden çıkmama kalmadan topuğunu ayağımın arkasına geçirip çekti ve yere yuvarladı. Gelip talim bıçağını

bana çevirerek üzerime atlamak üzereyken, vurmasına kalmadan kendimi yerden itip onun altından yuvarlandım. Ayağımı yere basıp o beni yakalayamadan sıçrayarak ayağa kalktım.

“Güzel,” diyerek sırıttı. Yine üzerime gelirken, gözlerinde yırtıcı bir neşe vardı. Bıçağını sapladı, ben ise geri çekildim, bıçağın ucu karnımı ucu ucuna sıyırdı.

Siyah botlarıyla öne atılıp yine bıçağı bana saplamaya çalıştı, ben tekrar bir adım geri çekildim. O ileri saldırmaya devam ettikçe ben tekrar tekrar geri çekiliyordum.

“KARŞILIK VER!” diye bağırdı. Ama darbeleri çok hızlıydı. Düşünemiyor, bıçağımı kaldıramıyor, onun saldırılarını savuşturmaktan başka bir şey yapamıyordum. “İçeri al onu!”

Yana hareket edip tekrar üzerime atıldı ama bu kez ben geriye kaçmak yerine, ileri çıkarak onun bıçağını kendiminkiyle karşıladım.

“Güzel.” Ustura gibi gülümseyişi geri gelmişti. Ama bıçağını benimkinin üzerinden tereddütsüz kaydırıp, yeniden bana doğru sapladı. Geriye kaçmak yerine yana doğru sıçradım, koluna bir darbe indirdim ve geri zıpladım.

“İÇERİ AL ONU!” diye bağırdı yine. Hâlâ mutlu değildi, hâlâ tatmin olmamıştı. “Seni ele geçirdi!”

Sabrim taştı. Bir açığını kollamak yerine, üzerine hamle yaptım, sapladım, sapladım ve yine sapladım. O ise hepsini engelliyordu, hep benden bir adım öndeydi.

“AHHH!” diye çığlık atıp bıçağımı havaya kaldırarak üzerine saldırdım. O da kendi bıçağını kaldırıp saldırımı engelledi. Ben ise kendi etrafımda dönüp onun arkasına geçerken, bıçağımı onun karnına batırdım.

İkimizin de ölü gibi hareketsiz kaldığı ve demin ne olduğundan emin değilmiş gibi nefeslerimizi tuttuğumuz bir an oldu.

Ama sonra o yüzünü döndü. Gülümseyişi delice, mutlu ve açtı. Sanki bu enerjiyle, hızla, güçle ve hassasiyetle besleniyordu.

“İşte böyle,” dedi sesi hem nefessiz kalmış, hem de heyecanlı gibi geliyordu. “İşte böyle.”

Gece yarısı, Oasis'e doğru yola çıkmamıza birkaç saat kala, bir rüya hâlâ aklıma takılırken uyandım. Hatırladığımda da ürperdim ve geride bıraktığı dehşeti üzerimden silkeleyip atabilmek için yer yatağımdan kalkıp ayağa dikildim. Rühayı fazla hatırlamıyordum. Tek hatırladığım, Bea'nin beni Oasis'in içinde beklediği idi.

Odanın içinde ileri geri yürüyerek kafamı dağıtmaya çalıştım ancak onun yüzünü bir türlü aklımdan atamıyordum. Görüntüsü, bedeli ne olursa olsun kaçmaya karar verdiğim andaki o yüz ifadesi, bana musallat olmuş gibiydi. Boğazıma gelen safrayı yuttum ve çaresizce bir kaçış yolu bulmaya çalışarak kapıyı çekip açtım.

Kole, altında eşofman, üstünde de ona bol gelen siyah bir tişörtleydi. Saçları karman çorman hâlde dönüp yüzüme baktı. Bu gece hiç uyudu mu acaba, diye merak ettim.

"Hareketlerinin sesini duydum," dedi.

"Affedersin," diye mırıldanarak bir sandalye çektim ve masanın başına oturdum. O ocakta çay demledi, ben de ateşten gelen sıcaklığın tadını çıkardım. Gördüğüm kabus beni ter içinde bırakmıştı ama kemiklerim üşüyordu.

"Önemli değil. Ben de uyumuyordum zaten." Başını yana salladı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Kendime itiraf etmek istemesem de onun için endişe ediyordum. Saldırıya uğradığı-

mızdan beri her geçen gün daha da gergin görünür olmuştu. Bir yerlerde artık patlayacağından korkuyordum.

“İyiyim,” dedi ses tonu hiç değişmeden.

“Öyle mi?” Sesim odada yankılandı ve sönüp gitti.

Lacey’nin hazırladığı son karışım olan ısırgan otu yapraklarını lavabonun altından aldı. Lacey’nin yapabildiği son harmanıydı bu. Kole’un elleri titriyordu.

“Kole...” ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim; ancak ne yapacağımı sandığımın bile farkında değildim.

“Sadece düzeltmek istiyorum,” diye fısıldadı, omuzlarını ocağın başında kamburlaştırmış hâlde.

“Kole,” dedim alırken. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ona kendisini nasıl daha iyi hissettirebileceğimi bilmiyordum. O daha iyi hissetsin diye niye bu kadar çırpındığımı da bilmiyordum.

Yüzünü bana döndüğünde gözlerinde yaşlar vardı ve kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum.

“Ben bunu hiç istemedim. Savaşı hiç istemedim. Sadece bizi rahat bırakmalarını istedim.”

“Biliyorum,” dedim. Ağlamıyordum ve ağlamayacaktım. Ama o, sanki paramparça oluyormuş gibi görünüyordu ve o hissi iyi biliyordum. Başımı eğip onun titreyen ellerine ve çarpık bir dehşetle donup kalmış yüzüne baktım. Kendimi bir aynanın önünde duruyormuş gibi hissettim.

Ve sonra, yapmayı seçebileceğim en aptalca şeyi yaptım. İçimdeki tüm içgüdülerin yapmamam için bana bağırdığı, koşuşların bana her ne olursa olsun uzak durmamı öğrettiği tek şeyi yaptım. Kollarımı onun beline sarıp yüzümü göğsüne bastırdım. O bir an şok olarak duraksadı, sonra o da çok uzun zamandır buna

ihtiyacı varmış gibi bana sımsıkı sarıldı. Ben de ne yaptığımı düşünüyordum ama onu bırakamıyordum da.

Uzun bir süre hareketsiz durduk. Çaydanlık ısıklık çalmaya ve rüzgâr panjurları takırdatmaya başlarken, biz birbirine yaslanmış iki heykel gibiydik; eğer birimiz hareket etse, ikimiz de düşecektik, o yüzden de bunu yapamıyorduk.

Bunu göze alamazdık.

Birbirimizi bıraktıktan sonra, kenarı kırık kupalarımıza sıcak çay doldurup dizlerimizi çenelerimizin altına çekerek masanın başına oturduktan sonra bile, ellerimiz temas hâlindeydi. Çünkü onu bırakamazdım. Çünkü bunu aklımdan geçirdiğimde bile, gözlerimden bunu okumuş gibi görünüyordu ve bırakırsam boğulacakmış gibi, elimi daha sıkı tutuyordu. Hiçbir şey konuşmadık çünkü bazı şeyler fazla acı vericiydi.

“Bekleyin!”

Binanın önünde duruyor, gitmeye hazırlanıyorduk, o sırada Lauren koşarak bize doğru gelmişti, nefes nefese bağıırıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Kole öne çıkıp. Yüzünden endişe ve bir nebze panik seziliyordu.

“Ben de sizinle gelmek istiyorum,” dedi. Hızlı ve düzensiz nefes alıyordu.

Biz, bunu düşünmesine bile hayret ederek birbirimize bakıyorduk. Sesindeki çaresizlik bizi şaşırtmıştı. Soluk soluğaydı ve bir kolu ev yapımı bir askıdaydı. Neden kendini böylesine büyük bir riske atmak istiyordu ki?

“Lauren, olmaz,” dedi Kole nazikçe.

“Hayır, lütfen.” Sesi tiz ve yüksek perdeden çıkıyordu. Ayağa kalkıp etrafta gezecek kadar enerjisini geri kazandığından beri seğiriyordu, sürekli gergin ve huzursuzdu. “Lütfen benim de gelmeme izin verin. Söz veriyorum, size engel olmayacağım.”

“Engel olmakla ilgili değil.”

“Lütfen.” Kole’a doğru adım attı. Gözleri öyle iri, çaresiz ve dehşetli bakıyordu ki... “Küçük kardeşim İçeri’de. Onu bulmak için geri dönmem gerek.”

Kole’un gözleri biraz büyüdü, kararının sarsıldığını görebiliyordum.

“Kole,” diye uyardı Jay arkasından, gözlerini iyice kısıarak.

“Hayır, gelebilir,” dedi Kole birden ve öylece arkasını döndü.

“Kole, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim,” diye lafa başladı Clarke.

“Hayır,” diye tersledi Kole. “Gelebilir, dedim. Tartışma bitmiştir.”

Jay sırt çantasının kayışlarını sabitledi.

“Gidelim,” diye homurdandı Kole ve tartışma bitmişti.

Ben arkadan ilerliyordum. Onların ağaçlar arasında yürüyüşünü izliyor ve nasıl olup da onun söylediğini kabul ettiklerini merak ediyordum. Ancak onun kız kardeşini bulmak için geri dönmesi ile benim Bea’nın kardeşi için geri dönmem arasındaki benzerliği de göz ardı edemiyordum. Bunun benim düşüncelerimi alıkoymaması gerektiğini bildiğim hâlde, alıkoyuyordu. Başımı önüme eğdim.

Karanlık artık ilerlememizi imkânsız hâle getirdiğinde durduk. Kole küçük bir açıklıkta ateş yaktı, etrafına oturduk ve soğuğa karşı bir araya toplandık. Duvar'a ulaşmak için dört gün yürümemiz gerekecek, dört gün de üsse dönmemiz sürecekti. Eğer görevlilere yaptığımız saldırılar olmasaydı gidiş dönüş için yeterli yiyeceğimiz bulunmayacaktı.

Kole yiyecekleri açtı, çemberdeki yemek kutularını çatal bıçakla birlikte uzattı ve yerleşip yemeye başladı.

"Oasis'e!" diye bağırdı Jay, kutuyu kadeh kaldırır gibi alaylı bir şekilde havaya kaldırıp.

"Kapa çeneni, Jay," diye homurdandı Clarke kaburgasına dirsek atarken.

Yanımdaki Kole, başını sağa sola sallayıp sessizce yemeğini yedi. Clarke ve Jay birkaç dakika daha tartıştı. Onlar için sıra dışı bir durum değildi bu. Gerçi Jay'den çok daha hararetli olan Clarke'tı. Bir süre sonra ortalık yatıştı ve ben ayağa kalkıp Lauren'in yanına oturdum.

"Selam," dedim biraz tedirgin hissederek.

"Oo, selam." Biraz kafası karışarak etrafına bakındı. Üsten ayrıldığıımızdan beri kimseyle bir şey konuşmamıştı ve hepimiz sessiz Lauren'a o kadar alışmıştık ki durumunu sorgulamıyorduk bile.

Kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak için etrafa bakındım. Herkes ateşin bu tarafından benim duyamadığım bir şeyi anlatmaya başlamış olan Jay'i dinlemeye dalmıştı.

“Kız kardeşin kaç yaşında?”

Başını kaldırıp bana baktı; gözleri biraz büyüdü. “Sekiz,” dedi sessizce. Ve tekrar başını elindeki konserve kutusuna eğdi.

“Nerede peki?”

“Dış Mıntıka’da bir yerlerde. Bilmiyorum. Şimdiye kadar muhtemelen onu başka bir yere götürmüşlerdir. Onu aramam gerek.”

Karşılık vermedim. Cesaretlendirici bir şey söylemem gerekiyordu sanırım. Ancak Dış Mıntıka’da bir Durağan çocuğu bulmaya çalışmak, samanlıkta iğne aramaktan farksızdı ve ben de ona sahte bir umut verecek değildim.

Acaba ben de mi umutlanmamalıyım? Acaba ben de hiçbir zaman bulamayacağım bir şey uğruna hayatımı tehlikeye mi atıyordum?

Fakat bunun artık sadece Bea’yle ilgili olmadığını kendime hatırlattım. Ondan, Aaron’dan, benden ve hatta Kole’den bile daha büyük bir meseleydi bu.

Hepimizden daha büyüktü.

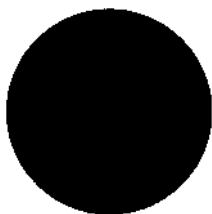
o o o

Dört gün boyunca yürüdük. Sabah erken saatlerde Jay bana eğitim veriyordu. Ben de o kadar hızlı gelişıyordum ki artık ona gerçekten karşı koyabilir hâle gelmişim. Bazen Kole da bizimle talim yapıyordu ama ona karşı hiçbir şansım yoktu. Bu durum o kadar çok canımı sıktı ki üçüncü gün bıçağımı yere atıp ormana doğru yürüyüp gittim. Uzaklaşmaya, tetikte durup kendimi sürekli savunmak zorunda kalmayacağım bir yerde nefes almaya ihtiyacım vardı.

Lauren çoğu zaman sessizce oturuyordu. Jay ile Clarke’ın durmaksızın didişmeleri haricinde geri kalanımız da sessizdi.

Neye doğru gittiğimizin farkındaydık ve hepimiz kendi zihinlerimizin içinde boğulurken hiçbirimizde sessiz kalmaktan başka bir şeye cesaret yoktu.

ÜÇÜNCÜ KISIM

DÖNÜŞ

1

Duvar önümüzde yükseliyordu. Bir dakika durup sadece onu seyrettik.

“Buradan nasıl...” diye konuşmaya başladı Jay.

“Cümleyi sakın tamamlama,” diye lafını kesti Kole.

“...içeri gireceğiz?” diye tamamladı Jay, Kole’a göz atarak.

“Eğlenceli yoldan değil.”

Oasis’te iki tane su tahliye hattı vardı. Bunlardan biri yağmur gideriydi, sağanak bir yağış olması durumunda suları Oasis’ten toplayıp tahliye etmek için yapılmıştı. Diğer gider ise lağımdı. Ben yağmur suyu giderinden kaçmıştım ama o yönden tekrar girersek bu yol bizi Duvar’ın tam ardına, devriyelerin sürekli etrafı gözetlediği yere çıkaracaktı.

Lağım giderini ise Dış Mıntıka’ya varana kadar takip edebilirdik.

Kole içeri sızacağımız noktayı tespit edene kadar, ağaç sırası boyunca ilerledik. Sonra da açıklığa doğru süratle koştuk. Ayaklarımızın altındaki çimen ıslaktı, kenara varmadan önce iki kere neredeyse kayıp düşüyordum. Bu kıydan elimizden geldiğince hızla aşağı kayıp kendimizi su ve lağımla dolu hendegin içine attık.

Diğerlerinin adımlarını duyduktan sonra, dizimizi aşan pisliğin içinde yürüyerek gidere doğru güçlkle ilerledik. Ağzımdan nefes alarak öğürmemeye çalıştım, böylece diğer kıyıya doğru yaklaştık.

Karşı uçtaki hendeğin kıyısı dikti, yukarı tırmanmamız çok uzun sürdü.

“Hazır mısınız?” diye sordu Kole. Suratlarımız lağım kanalına dönmüştü. Bu kanal benim kaçarken geçtiğimden daha büyüktü.

Hepimiz başımızla onayladık ve Kole önden giderek yarı çömelmiş vaziyette, kenarlara tutunarak kanaldan geçti. Biz de hemen arkasından onu takip ediyorduk; ben, sonra Jay, ardından Clarke ve Lauren.

Başım dönmeye başlamıştı. Derinlere girdikçe, kanalizasyon giderek kararıyordu. Berbat korku burnuma gelirken kusmamak için kendimi tutmaya çalışarak güçlkle dengemi muhafaza etmeye uğraşıyordum.

Insana saatler gibi gelen bir süre boyunca bu şekilde ilerledik. Sonunda Kole durdu.

“Hışt,” diye fısıldadı. Bir parmağını dudaklarına götürüp yukarıya doğru uzandı ve benim göremediğim bir kapağı hareket ettirerek tünele ışık girmesi sağladı. Ellerini bu açıklığın her iki tarafına koyduktan sonra, kendini yukarı çekerek birden bire ortadan kayboldu.

Ben bir an arkamdaki Jay’e bir bakış attım, o ise sadece başını aşağı sallayıp beni devam etmeye teşvik etti. Kole’un yaptığı gibi ben de kenarları tuttum. Ama benim kendimi yukarı çekmeme fırsat kalmadan Kole beni kollarımdan tutarak yukarı çekti.

Dışarı çıkıp ayaklarımı yere bastığımda sağa sola bakınıp etrafta olanları algılamaya çalıştım. O sırada ekibin geri kalanı da yukarı çekilip Oasis’in içine adımını atıyordu. Kısa, çıkmaz bir ara sokaktaydık. Tam da Duvar’ın arkasından batmak üzere olan güneş, soluk turuncu renkteydi.

Hepimiz girdikten sonra, beşimiz birden Oasis’te binaların altındaki gölgeler gibi sessizce yürümeye başlayıp Kole’un peşi

sıra Dış Mıntıkâ'nın daha içlerine girdik. Konuşmuyorduk. Biz içlere vardıkça sokaklar giderek kalabalıklaşıyor, yerleştirilmesi gereken kabalık Durağan nüfusuyla başa çıkabilmeye çalışan mimarların dip dibe diktiği binalar giderek birbirine yaklaşıyordu.

Yan taraftaki bir pencereye kaçamak baktım, orada sanki birisi bizi izliyormuş gibi bir perdenin kımıldadığını sanmıştım. O anda Kole aniden elimi kavradı ve beni binaların arasındaki bir boşluğa çekti. Benim nefesim kesilirken o beni duvara iterek eliyle ağzımı kapattı ve geçmekte olduğumuz sokaktaki devriyeleri işaret etti. Devriyelerin fenerleri duvarlara koyu gölgeler bırakıyordu.

Kole'un kolları, betona yaslı olan başımın iki yanında idi. Tamamıyla hareketsiz duruyor, görevlilerin geçmesini bekliyor, nefes verişiyse saçlarım hafifçe uçuşuyordu.

Yutkundum.

Kole'un kalbinin göğsünde çekiç gibi attığını hissedebiliyordum. Kalbi benim kalbimle birlikte tempo tutuyordu âdeta. Sonra o geri çekildi ve binaların arasından gizlice dışarı baktı.

"İyi misin?" diye fısıldadı tekrar bana dönüp.

"İyiyim," dedim nefes alıp. Ama tekrar sokağa çıkarken ellerim titriyordu.

Dış Mıntıkâ'da hareketlilik hiçbir zaman bitmiyordu çünkü enerji santrali çalışmayı hiç durdurmuyordu. İnsanların o kadar farklı vardiyaları vardı ki, gün ışığını hiç görmeden yaşayanlar mevcuttu. Tüm gece boyunca çalışıyorlar, gündüz uyuyorlardı.

Ben bu tanıdık havayı solurken Kole kendisini takip etmemiz için bize işaret verdi. O tanıdık sokaklarda dolaştı, biz de peşinden giderek kalabalığın arasına kaynayarak ilerlemeye çalıştık. Bir arada hareket ediyorduk. Kole çok iyi bildiği belli

olan ara sokak ve caddelerden bizi götürüyordu. Gölgeyi sureti önümüzde hızlı ilerliyordu.

Birden birisi kolumu kavradı. Kımıldayamıyordum. Kolumu kavrayan kişi çok sıkı tutuyordu.

Arkama baktığımda tanıdık gelen bir yüzle karşılaştım. Kır saçlı, kambur bir adam bana tutunuyordu.

“Seni tanıyorum,” dedi. Dişlerinin arasındaki boşlukları göstererek beni kendine doğru çekti. Onu sertçe ittim ama bana yapışmıştı.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim ama sesimdeki tereddütlü titremeden dolayı kendimden nefret ettim.

“Sen o kızsın!” Boynunun derisine bir bıçak değdirilince konuşmayı kesti.

“Halüsinasyon görüyorsun,” dedi Jay. Bıçak gibi gülümsemesi de yüzünde belirmişti. “Çok fazla mutluluk hapi almışsın belli ki ihtiyar.”

Adamın eli, giysimin kolundan inince, geri çekildim. Hızla nefes alarak gölgeye sığındım. Jay adama alçak sesle bir şeyler daha söyledi ve bıçağı onun suratına dayamaktan bile daha tehditkâr görünen bir hareket yaptı. Geri gelip bize katıldı. Kole, bize sorgular bir bakış fırlattı ama sonra yürümeye devam etti.

Kalbim küt küt atıyordu ama grupça ilerlemeyi sürdürüyor, daha da karanlık ara sokaklara dalan Kole’un peşi sıra, kurulu oyuncaklar gibi sabit bir biçimde yürüyorduk. Sonunda bir yangın çıkışına varan merdivenin önünde durdu.

“İşte bu,” dedi. Ben kendimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım ve içeride bizi her ne bekliyorsa ona hazırlıklı olmaya çalıştım.

2

Soğuk ve paslı metal basamaklardan birine tutundum ve kendimi yukarı çekmeye başladım.

Kole, ilk birkaç katı çıkarken hiç durmadı. O kadar yükseğe varmıştı ki ona bakarken benim başım dönüyordu. Durduğunda da tepeden sarkan bir borunun altından kendini sallayıp kan kırmızı boyası soyulup dökülmekte olan bir kapıya vurdu. Hükümetin standardına göre son seksen yıldır kapılar sürekli değişmesi gereken uyduruk ahşaptan değil, çelikten yapılıyordu.

Bir süre sonra, geniş gövdeli ve kafasını kazıtmış bir adam kapıyı çekerek çok az araladı. Kole'a anlaşılmasa da bir şeyler homurdandı.

“Nails, benim,” diye seslendi Kole.

Kapı tamamen açıldı. Geniş gövdeli adamın gözleri öylesine büyüdü ki bir an kafasından fırlayıp düşecekler diye korktum. Nedense fena hâlde aykırı görünen turuncu renkli kirli sakalı vardı. Ama o sakalların arasından sırtıttığını gördüm.

“Nails mı?” diye düşündüm, adam Kole’u içeri çekerken. Sırtına öyle kuvvetle vurdu ki, canı yanmış olmalıydı.

“Tanrım, Kole, öldün sandım.”

“Daha değil,” dedi Kole. Bunu derkenki gülümsemesi samimi görünse de adamın sözü onu irkiltmiş gibiydi. “Nails, bunlar dostlarımdan bazıları,” dedi Kole usulca, dışarıda toplanmış olan bizi işaret ederek.

“İçeri girin, içeri!” diye çağırdı bizi Nails. Biz de içeriye üşüş-tük, havanın ayazı her nasılsa Oasis’in içinde daha da fenaydı. Nails arkamızdan kapıyı kapattı. Ancak kapatmadan önce de dışarıya gizlice nasıl bakış attığını ister istemez fark ettim. Sanki bir şeyi kontrol ediyordu.

Ya da bir şey bekliyordu.

İçerideki oda küçüktü ve dardı. Odada duvara yaslı duran hırpalanmış bir kanepe vardı. İç dolgu malzemeleri tavandan üzerimize doğru sarkıyor, sanki konuşmalarımıza kulak kabartıyordu.

“Hepiniz rezalet kokuyorsunuz,” dedi ve başını geriye atıp,yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle bize baktı. Gerçekten de kötü kokuyorduk. “Ne işiniz var burada?”

“Bir süreliğine şehirdeyiz. Birkaç günlüğüne gizlenecek yere ihtiyacımız var.”

Nails havlarcasına bir sesle öyle vahşi bir kahkaha attı ki geriye sıçrayıp Lauren’a çarptım. Kendimi çekip bir özür mırıldandım ama o sadece gülümseyip başını iki yana salladı.

“Birkaç günlüğüne şehirdesiniz, öyle mi?” diye sordu. “Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Yapma ama Nails,” dedi Kole, odanın öbür ucundan ona gülümseyip. “Sen soru sormazdın, unuttun mu?”

“Eskiden sormazdım,” diye düzeltti onu Nails. Sesi birden ciddileşmişti. “Durumlar değişebiliyor.”

Kole’un gözleri birazcık büyüdü. Bilgileri sindirmeye çalışıyormuş gibi, duruma farklı yaklaşımlar bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

“Ama senin için farklı...” dedi Nails kabullenerek.

“Hayatımızı kurtardın.” Kole gülümsedi. Rahatladığını açıkça belli eden bir ‘oh’ sesi çıkardı. Hiçbirimiz kabul etmesek bile ‘hayat kurtarmak’ gerçekten çok isabetli bir ifadedi.

“Ama senin ve dostlarının...” dedi Nails, her birimize bakış atıp “...birkaç gün içinde buradan gitmenizi isteyeceğim. Daha uzun vadeli kabul edemiyorum, anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.” Kole dudaklarını sıkarak başını salladı. Görevin ne kadar süreceğini hesaplamaya çalışıyordu ama hesaplayamazdı ki. Çok fazla değişken işin içindeydi.

“Harika.” Nails sırtıttı ve tekrar Kole’un sırtını tokatlayıp odanın arka tarafına gitti. Burada kırmızı bir kapı daha vardı. Bu kapıda da soyulan boyanın yanından aşağı doğru birkaç tane kilit takılıydı.

Tüm kilitleri çözdüğünde kapıyı çekip açtı ve aşağıya doğru inen karanlık merdivenleri ortaya çıkardı. Nails hiç tereddüt etmeden doğruca merdivenlerden aşağı yürüdü, diğerleri de onu takip etti ama ben tereddüt ederek eşikte durdum.

“Güven bana,” dedi Kole arkamdan. “En iyi şansımız bu.”

Başımı çevirip ona baktım, yüzündeki içtenliği okuyabiliyordum. Kole bu adamı iyi tanıyor gibiydi, bizi güvende tutacağına inanıyordu. Eğer Kole güveniyorsa, sanırım benim için bu yeterliydi.

Aşağıya doğru adımlarımı attım, karanlığın derinliklerine indim ve başıma bir şey gelmemesi için dua ettim.

3

Merdivenlerin dibine gelince durdum. Kole, neredeyse bana çarpıyordu. Önümde uzun bir koridor, solumda da kemerli bir geçit vardı. Nefes nefese bu kemerin altından geçtim. Geldiğimiz oda geniş ve açıktı. Ortada birbirine doğru dönük iki harap kanepe vardı. Ama beni şaşırtıp suskunluğa bürüyen başka bir şey vardı.

Odada; kaynaşan, kanepelere oturan ve gruplar hâlinde birbirleriyle konuşan insanlar mevcuttu. Birkaç tanesi ben içeri girince başlarını kaldırıp baktı. Ciğerlerimdeki nefes kesildi ve gözlerim kocaman açılarak arkama dönüp Kole'a baktım.

“Herkes kaçmaz,” dedi. “Ama bu, onların var olmadığı anlamına gelmez.”

Beyaz saçlı, uzun boylu bir adam yanımıza geldi, peşinde de kısa boylu bir kız vardı. Kızın saçları kısa kırpılmıştı ve bize bakan gözleri keskindi.

“Bu benim sağ kolum, Lyonel,” dedi Nails. “Ve bu da Kerrin.”

“Bana Ly diyebilirsin,” dedi beyaz saçlı olan adam, elimi sıkarak. Kole’u zaten tanıyor görünüyordu, birbirlerine sessizce başlarını sallayıp selamlaştılar.

Kerrin adlı kız elini uzatıp ikimizle de tokalaştı ama yüz ifadesi hiç değişmedi.

“Kole, arkadaşlarınızı arka odalara yerleştirebilirsin,” dedi Nails. Kole da başını salladı. “Koridorun sonunda, sol tarafınızda duşlar var. Ama tek seferde sadece üç dakikalığına çalışıyor. O yüzden elinizi çabuk tutsanız iyi olur.”

“En kısa sürede senin yakandan düşeceğiz, merak etme,” diye temin etti Kole. Nails de gergin bir gülümsemeyle ona başını salladı.

Bir süre sonra Kole bizi koridorda yürütüp son kapının önünde durdurdu. Kapıyı açtı, karşımıza yerde duran döşeklerin olduğu küçük bir oda çıktı. Penceresi yoktu ve beşimizi birden ancak sığabilecektik. Ama bir haftadır soğuk toprağın üstünde uyuduktan sonra bu bile lüks geldi.

İki tane duş vardı; bu yüzden de temizlenebilmek için birkaç dakika beklemem gerekti. Duşa girdiğimde ise su buz gibi soğuktu. Siyah, ev yapımı ve topak şeklinde bir sabunla, su kesilmeden önce elden geldiğince temizlenmeye çalıştım.

Görece temizlendikten ve Oasis üniformalarımızı yeniden üstümüze geçirdikten sonra Kole hepimizi bir köşeye çekti.

“Pekala,” dedi. “Yarın sabah başlıyoruz. Bu akşam sadece dinleneceğiz. Ve lütfen...” dedi sesini alçaltarak, “Kimse kavgaya karışmasın.”

“Tabii ki,” dedi Jay, gözlerinde bir ışıltıyla sırtıtıp.

“Bu uyarının yüzde doksanı sana, Jay anladın mı?”

“Çok alındım şu an,” dedi Jay, yüzünde tembel bir gülümsemeyle.

“Eminim alınmışsındır.” Kole çantasını yere bıraktı. “Ben gidip Nails’le yemek işini halledeyim.”

Koridorda Kole’un peşinden gittim. Benim yetişmem için bir an durakladı.

“Buranın olayı ne?” dedim etrafa tedirgin bakarak.

“Burada tehlikede değiliz,” dedi. “Nails burayı, Oasis’ten saklandıkları zaman insanlar sığınabilsin diye hazırladı. Ama bizim aksimize çoğu gizli yaşayan insanlar.”

“Nails?”

Yüz ifademe güldü.

“Nails gibi sert anlamında,” diye açıkladı. “Bir keresinde, karnındaki bıçak yarısından akan kanı tutarken üç görevliyi birden alt etmişti.”

Refleks olarak ben de karnımdaki büyük ölçüde iyileşmiş olan yaraya dokundum.

“Peki ya kız? Kerrin? Onu tanıyor musun?”

“Hayır. Yeni olmalı. Geri dönmeyeli epey zaman oldu.”

“Ya diğer adam? Şu beyaz saçlı olan?”

Kole koridorda durdu, dönüp yüzüme baktı. “Ly. Ondan uzak dur. O... Dengesiz biri. Firar etmiş bir kobay.”

“Ne?” Nefesim boğazıma takıldı.

“Yirmi beş yaşında ama saçları bembeyaz, Quincy. Bu durup dururken olmadı.” Kole başını çevirip koridora baktı. “Bunu sana söylediğimi kimseye söyleme,” diye uyardı.

“Söylemem, söz.” Hâlâ şoktaydım. Daha önce Laboratuvarlardan sağ çıkan kimsenin olduğunu duymamıştım. Kimse orada hayatta kalamazdı.

“Laboratuvarlarda ne olduğuyla ilgili fazla konuşmuyor. Ama duyduğum kadarıyla...” Kole yutkundu, tavana baktıktan sonra gözlerini tekrar bana dikti. “İnsanların yara almadan geri dönebileceği bir yer değil orası. Her türlü yara...”

Kole beni koridorda tek başıma bırakıp gitti. Ben de onun söylediklerini hazmetmeye çalıştım. Nasıl olur da, etrafımda ne olup bittiğinin farkında olduğumu zannederdim? Nasıl tüm hayatımı Oasis’in dediklerini dinleyerek geçirmiş, bana ne söylediklerini ve nedenlerini bir kere bile sorgulamamıştım?

Bir saat sonra koridorda yürürken, daha önce tanıştığım o kızla çarpıştım.

“Oh, pardon,” diye mırıldandım.

“Sen şu koğuşlardan gelensin,” dedi, gözleri yüzümü inceledi.

“Ne?”

“Koğuşlar. Kole senin kaçmadan önce orada olduğunu söyledi.”

“Bu seni niye ilgilendiriyor?” diye sordum gerilerek.

“İlgilendirmiyor,” dedi. “Ama ben de Nails’le tanışmadan önce Güney Koğuşları’ndaydım. Sen şu ortadan kaybolan kızsın, değil mi?”

Kole’un bana, onun yeni olduğunu söylediğini hatırladım ve aklıma bir soru geldi.

“Sen ne zaman ayrıldın oradan?” diye sordum, onun sorusunu yok sayarak.

“Bir ay kadar önce, niye ki?”

“Orada tanıdığın Sophia diye bir kız var mıydı?” diye sordum. Boş boş baktı ama zaten birbirimizin isimlerini bilmezdik. Seri numarasını hatırlamak için hafızamı kurcaladım. “7425. Seri numarası 7425’ti.”

Başını hızla aşağı yukarı sallamaya başladı. “Evet, evet. Bir 7425 hatırlıyorum. Sonra öldüğü anlaşılan bir kız hatırlıyorum... Galiba onun kız kardeşi falandı o. Bahçenin ortasında balataları sıyırdı, sonunda muhafızlar onu sürükleyip götürdü. Ertesi gün diğer kızın seri numarası dahili telefonda duyuruldu. Koğuş güvenliğine potansiyel bir tehdit oluşturduğu gerekçesiyle şüpheli bir şey yaparsa tutuklanacağı söylendi. Haftalarca böyle devam etti; onun kim olduğunu bize söyleyip ihbar etmemizi istediler.”

“Orada mıydı? Güney Koğuşları’nda mıydı?” Kalbim kafes-
teki bir kuş gibi çırpınıyordu. Kaburgalarımın arasından kaçıp
gitmesinden korkuyordum.

“Evet,” dedi başını sallayarak. “Bir ay önce oradaydı.”

4

Hiç boşa zaman harcamadım. Oasis'in sokaklarında kıvrıla kıvrıla tanıdık bir dünyaya, içinde büyüdüğüm o dünyaya girdim. Neden bilmiyordum ama hiç gergin değildim. Buraya dönme kararı verdiğimde hissedeceğimi sandığım korku hiç yoktu. Bunun yerine boşluk hissediyordum. Burası benim için artık hiçbir şey ifade etmiyordu. Ya da belki ediyordu ama farklı şeyler ifade ediyordu. Çok daha az güçlü şeyler...

Kole ve diğerlerinin yanından gizlice ayrılmam gerekti. Ama üsttekiler zaten gelip gitmemi hiç umursamıyor gibi görünüyordular.

Üniforma giymek burada farklı hissettiriyordu. Birdenbire tenime sürten kaba kumaşa karşı aşırı duyarlı olmuştum. Orada diğerleriyle birlikteyken üniforma sadece kıyafetten ibaret gelmişti. Ama burada eski derimin içine dönmüşüm gibi, aynı anda üzerime hem çok dar, hem çok bol geliyordu. Fakat şimdilik bir bilet ve koruyucu bir kalkan işlevi görüyor, Dış Mıntıka'da kolaylıkla kalabalığa karışmamı sağlıyordu ve bundan memnundum.

Güneş ufku epey altına indi ama Selyan Şehri'nin ışıkları benim yolumu aydınlatıyordu. Koğuşlar, Dış Mıntıka'nın dip dibe duran yaşama alanlarının kenarında inşa edilmişti. Duvar'a diğer binalardan daha yakındı. Önce kısa bir açık alana geçmem gerekiyordu; orada arasına saklanabileceğim binalar yoktu. Bu mesele şimdiye kadar aklıma gelmemişi.

Bir keskin nişancının silahıyla sırtıma hedef aldığını hayal ederek, daha hızlı yürümeye başladım, yoluma çıkan atılmış hurda metal yığınlarının arasından geçtim.

Ve sonra karşıma çıktı: Az ışıkta bile bina yine aynı görünüyordu. Aynı gri duvarlar, aynı kepenkli pencereler... Yıllar boyu koğuşların etrafında yetişen ağaçlar, her zamanki gibi yana doğru eğilip içerde ne konuşulduğunu dinlemeye çalışıyorlar gibi görünüyordu. Kızlardan tekinin bir parça moloz yığını dışarı fırlatarak kırdığı cam bile, hâlâ yerdeki mıcırların üstünde dağılmış hâlde duruyordu.

Ama farklı da görünüyordu. Temelli değişmiş gibi geliyordu.

Binaya gözlerimi diktim ve bir şeyler hissedeyim diye bekledim ama hiçbir şey olmadı. Başımı yana sallayıp kafamdaki karışıklığı umursamamaya çalışarak ilerlemeye devam ettim.

Neye bulaştığımı daha iyi görmek için önce koğuşların etrafını çeviren tellere doğru dikkatle gittim. Kole'dan aldığım ve pantolonumun beline sıkıştırdığım silah sırtımı acıtıyordu. Böyle bir silahın nasıl bir hasar yarattığının ve getireceği cezanın da fazlasıyla farkındaydım.

Elimden geldiğince ses çıkarmadan tellere doğru hızlandım. İlerlerken eğilip yere yakın duruyor, kendimi bir dizi ağacın arkasına gizliyordum. Ortalık artık sakinleşmiş, çakılların üzerinde oluşan ayak seslerim bana silah sesi gibi yüksek geliyordu. Sessiz bahçeyi gözetlemek için teller arasındaki halkalardan içeri baktım.

Devriyelerin geçip gitmesini bekledim. Fenerleri zemini taradı, ben ise onları çömeldiğim yerden sessizce izleyip köşeyi dönmelerini bekledikten sonra harekete geçtim.

Parmaklarımı zincirli tellerin arasından geçirip kendimi yavaşça yukarı çektim. Gözümün ucuyla da nöbetçi kulübesini

izliyordum. Ayağımın yardımıyla teller üstünde kendimi sabitledim ama botlarım sürekli kayıyor, teller de tırmanırken ellerimi kesiyordu. Bacağımı tel örgünün diğer tarafına atıp kısaca etrafıma baktım ve içeri atladım. Yere gürültüyle ve dengesizce inmiştim. Yan tarafımı çarptım ve ciğerlerimdeki nefes kesildi. Ama beni duyup duymadıklarını düşünecek vaktim yoktu.

Koştum. Kapıya doğru koşarken ayaklarımın altındaki taşlar oynuyordu. Bitmeyen bir öne doğru düşme hissine kapılmış, botlarımın micirlara her vuruşunda kalp atışlarımı hissediyordum. Kalbim de hareketlerime ayak uyduruyordu. Yavaşlayamayıp kapıya çarparken ellerimi kaldırdım.

Omzumu kilidin üzerine vurdum ve ağırlığımın altında onu hissettim. Kapı çatırdayarak açıldı ve koğuştan içeri sızmana izin verdi. Sırtımı içeride kapıya yaslayıp, dikkatle etrafa baktım.

Her taraf sessizdi.

Uzun yıllar önce, Durağanların nüfusu kontrolden çıkacak kadar artmadan evvel, bu Güney Koğuşları ilk inşa edileniydi. Bu yüzden de tel örgü ve muhafızlardan başka bir güvenlik yoktu. Yeni koğuşlardan bazılarının içinde ve dışında güvenlik kameraları bulunuyordu. Binaların içinde de gece gardiyanları yerleştirilmiş ve tüm kapılar alarmlıydı. Ama Güneyde, görevli şiddeti, kızları düzende tutmak için yeterli oluyor, binanın kendisi neredeyse tamamen güvenliksiz kalıyordu.

Odayı inceledim. Adrenalin beni germişt; gölgeler duvarlardan çıkıp sanki odada benden başka gizlenen birileri daha varmış gibi hissettiriyordu. Koridordan gizlice geçtim, merdivenleri sessizce çıkarken parmaklarımı duvarda kaydırıyor, ellerimin titremesini önlemeye çalışıyordum. Çok tanıdık. Her şey çok tanıdık geliyordu.

Dört oda vardı. Eski odamla başladım çünkü ayaklarım kendiliğinde oraya dönüyordu. Kapıyı itip açtım ve bir an donup kaldım. Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum, ne yaptığının farkında değildim. Bu işin iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebilmişim.

Toparla kendini, diye emrettim zihnime. Paniğe kapıldığım için kendime kızdım.

Odadan içeri girdim; yüreğim ağzımdaydı. Sarışın bir kafa görmek için içeriye taradım. Ne zaman bir tanesini görsem kalbim tekliyor ama zeminde gizlice ilerleyip yanına vardığımda, seri numarasının o olmadığını görüyordum.

İlk odada değildi.

İkinci odayı da hiçbir sonuç alamadan geçtim. Kalbim şiddetle atmaya başlamıştı. Burada yoktu. Burada yoktu ve ben onu bulmak için her şeyi tehlikeye atmıştım. O ise burada bile değildi.

Üçüncü odaya girdim, içeride hızlı hareketlerle deli gibi onu aradım. Bir an duraksadım, beyazımsı sarı saçlar gözüme katıldı.

Derin uykudaydı, o yüzden gözlerini göremedim. Saçları Bea'nın saçından birkaç ton daha açık renkti ama yüzü ona benziyordu. Küçük ve içe kıvrık burnunun üstü hafifçe çilliydi. Yuvarlak ve çocuksu yüzündeki çıkık elmacık kemikleri belirgindi. Yaşı küçüktü, sekiz dokuz yaşlarındaydı, ince yapılıydı ama Bea kadar da zayıf değildi.

Oydu. O olmalıydı.

Omzuna bakarken yüreğim ağzıma geliyordu, işte numara da buradaydı:

7425.

“Hey.” Elim kendi kendine uzanıp titreyerek onun omzuna dokundu.

Gözleri birden açıldı ve kız duvar dibine çekilip sindi. İşte Bea'nın mavi gözleri de karşımdaydı.

“Uzak dur benden,” dedi kısık sesle. Rahatsız olmuş ve kızmıştı ama aslında korkmamıştı çünkü benim koğuştaki diğer kızlardan biri olduğumu zannediyordu.

“Korkuttuğumun farkındayım, ama benimle gelmen gerek. Seni buradan çıkarmalıyım.”

“Sen kimsin?” diye sordu. Yanıldığını anlayınca gözleri büyümüştü.

“Ben ablanın arkadaşıyım. Eğer ona bir şey olursa gelip seni almamı, güvenli bir yere götürmemi söylemişti.”

Yalan, yalan, yalan, diye bağıırıyordu aklım bana. Ama yalan söylemekten başka bir seçeneğim de yoktu.

“Yalan söylüyorsun.”

“Söylemiyorum, söz veriyorum. Bea ve ben beraber kaçıyoruz. Biz onunla dosttuk. Bana senden bahsetti, Sophia.”

Yüzündeki kızgın ifade gevşedi ve çok küçük de olsa bir umut ışığı belirdi. “Ablamı gerçekten tanıyor muydun?”

“Evet, tanıyordum. Ama şimdi gitmemiz gerek.”

Bir an, karar veremiyormuş gibi baktı. Ancak işin doğrusu, sahiden buradan çıkabileceklerini düşünseler, bu odadaki kızlardan her biri benimle gelmeyi kabul ederdi. Buradan uzağa olduğu müddetçe, nereye gittiklerine de aldırmazlardı.

Yatağından kalktı, ben de önünden çekildim.

Düşündüğünü, riski değerlendirdiğini gördüm ve sonunda başıyla onayladı.

“Tamam,” dedi sessizce. “Seninle geliyorum.”

“Hemen gitmeliyiz,” dedim ona, elini tutup. O da sorgulama-
dan elimi tuttu ve onu arkamdan çekerek, bir kez bile ardıma
bakmadan odadan çıktım.

Merdivenlerden sessizce inerken ve koridordan geçerken
elimi sıkıca tutuyordu. Kilidi kırdığım için kapı sadece kasasına
itilmişti. Ben dışarıyı kontrol ederken onu içeride beklettim.

“Kimse yok dışarıda. Gidelim hadi!” diye fısıldadı.

“Bekle,” dedim nefes alırken. Nöbetçi kulübesindeki hareket-
leri izledim. Yere çömelip sırtımızı kapıya verdik. Kız arkada gü-
vendeyken, ben kapı aralığından dışarı bakıp bir fırsat kolladım.

“Ne oldu?” diye sordu.

İki görevli, omuzlarında tüfekleri sallanarak koğuşlara doğru
geliyordu.

“Yerel eğil,” diye emrettim ve o başını iyice eğerken ben
belimdeki kuşaktan tabancamı çıkardım.

Görevlilerin yaklaşmasını izlerken içim gidiyordu. Kole’un
bana öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalışarak silahı titreyen el-
lerimle kaldırdım.

Onun ölmesine izin vermeyeceğim.

Onun ölmesine izin vermeyeceğim.

Onun ölmesine izin vermeyeceğim.

Görevliler yaklaşıyordu. Bir tanesi silahı kaldırıp kapıya doğru
doğrulttu. Kırık kilidi fark ederek araştırmaya geliyor olmalıy-
dılar, bundan emindim.

Onun ölmesine izin vermeyeceğim.

Onun ölmesine izin vermeyeceğim.

Onun ölmesine izin vermeyeceğim.

Silahın elime çok ağır geldiğini hissediyordum. Nefesim kısa, sessiz ve kesik kesik çıkıyorken, bundan sonra her ne olacaksa hazırlanmaya çalıştım.

Onun ölmesine izin vermeyeceğim.

Onun ölmesine izin vermeyeceğim.

Onun ölmesine izin vermeyeceğim.

5

Devriyelerin son anda iki meslektaşının gelmesi üzerine dik-
katleri dağıldı. Diğer iki görevliyle nöbet değişimi yaptıktan
sonra koğuşların etrafında devriye atmaya devam ettiler. Bir
baş dönmesi beni sarmış ve rahatlamanın etkisiyle dizlerim
çözölmüşken, neredeyse silahımı elimden düşürecektim. Kızın
yanındaki duvara doğru yıkıldım, kalbim göğsümde küt küt
atıyordu.

“İki dakika,” dedim ona. Tamamen hareketsiz durup bekledik.

Ayağa kalktım, bahçede sağa sola sallanan fener ışıklarını
gördüm ve muhafızlar köşeyi dönerken dışarı baktım. Kıza elini
uzatmasını işaret ettim ve sıkıca tuttum.

“Hazır mısın?” diye sordum.

“Hazırım,” dedi. Gözlerinde yoğun bir korku vardı.

Arkamıza bakmadan koştuk. Onu peşimden çekeştiiriyordum.
Ben koşarken onun benimkilerden kısa bacakları bana ayak
uyduramıyordu. Ama tel örgülerle aramızdaki mesafeyi göz açıp
kapayınca kadar kısa sürede kapattık. Tellere varınca ben
tırmanmaya başladım, arkama göz ucuyla bakarak beni takip
edip etmediğini kontrol ediyordum. Ediyordu ama yavaş, çok
yavaş geliyordu. Ben bacağımı tellerin üstünden attıktan sonra
aşağı doğru eğilip onu kollarının altından tuttum ve yanıma çek-
tim. Telin diğer tarafına atladım, koğuşların her iki tarafından
görevlilerin geldiğini görürken, saniyeler aleyhimize işliyordu.
Kız da benim ardımdan aşağı atladı ve ikimiz sert toprağa aynı
anda düştük.

O, dizlerinin üstüne düşmüştü ama kendisini toparlaması için ona zaman veremezdim. Elini tutup peşimden sürüklemeye başladım. Ağaçları mümkün olduğunca uzun süre önümüzde siper olarak kullandım. Daha önce koşuşların etrafında büyümüş ağaçlara bu kadar minnettar olduğum bir tek sefer olmuştu, o da kendim kaçtığım geceydi.

Her şeyi değiştiren o gece.

Ağaç dalları kollarımı kesiyor, yumuşak toprak biz koşarken botlarımın altında kayıyordu. Kız peşimde sendeliyordu ama duramazdım. Koşmayı bırakamazdım, yavaşlayamazdım. Yakalanmamız riskini göze alamazdım. Onu kaybetme riskini göze alamazdım.

Arkama dönüp onun iyi olup olmadığını kontrol ettim ve o anda bir şeye tosladım. İleriye doğru sendeledikten sonra zıplayarak geri çekildim, çarptığım şeyin bir insan olduğunu, siyah kapüşonlu ve silahlı biri olduğunu fark ettim.

Kalbim durur gibi oldu, ağzımı açıp Sophie'ye kaçması için bağırarak oldum ama bir el fırlayıp benim elimi yakaladı.

“Quincy, dur. Quincy, benim,” dedi tanıdık bir ses. Rahatlayarak derin bir nefes verdim.

“Kole?” dedim kekeleyerek. “Ne yapıyorsun burada?”

“Seni bulmaya geldim. İyi misin?” Kapüşonu başının üstünden geriye atarak loş ışıkta yüzünü ortaya çıkardı. Bir yanımızda Selvan Şehri, diğer tarafımızda ay vardı. Kıza baktı, benim gözlerim de onu takip edip Sophie'nin korku dolu yüzüne döndü.

Bir boşluk oldu.

“Hemen geri dönmeliyiz,” dedi. Tek tepkisi buydu.

“Ama.”

“Geri dönelim sadece, tamam mı?” Kolumu tutup beni ileri sürükledi. Elini kolumdan çekti ve kafam karışık bir hâlde onun peşinden yürüdüm.

6

Kole birkaç dakika sonra kırmızı kapıya vurduğunda kapıyı Ly açtı. Gözleri üzerimizden geçtikten sonra kıza odaklandı, sonra da Kole sertçe baktı.

“Sakın,” dedi Kole elini kaldırıp. “Sakın tek kelime etme.”

Ly dişlerini birbirine sürterek, biz girdikten sonra kapıyı çarparak kapattı. Kole içteki kapıyı çekti ve bizi alt kata indirdi. İnce, gri geceliğiyle titreyen kıza baktığımda içimde bir pişmanlık duygusu hissettim. Üstünü değişmesine ya da en azından bir ceket giymesine müsaade etmeliydim.

Dudakları maviydi. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, soğuk onun titreme nedeninin sadece yarısıydı. Bodruma girdik, birkaç kişi başını kaldırıp baktı ve biz geçerken meraklı bakışlar attı.

“Clarke nerede?” diye sordu Kole yanından geçtiği birine. Bizi koridora yönlendirdiler. Kole küçük odanın kapısını itip açtı, içeride Lauren ve Clarke karşılıklı oturmuş konuşuyordu. Biz içeri girince başlarını kaldırdılar.

“Ne...” diye konuşmaya başlayıp sustu Clarke. Kocaman gözlerle önce kıza, sonra bana, Kole’a ve tekrar kıza baktı.

Lauren oturduğu yerden sıçradı.

“Kole?” dedi ciyaklayarak.

“Bu Sophia. Ona battaniye getirir misin, Lauren?” diye sordum. Kole’a aldirmayıp yanından geçtim ve kızın elini hiç bırakmadım.

“Aa.” Lauren gözlerini kırptırdı, dudaklarını yaladı ve etrafa endişeyle baktı. “Tamam. Olur tabii.”

Koşarak çıktı ve birkaç dakika sonra döndü.

“Bunları al,” dedi, bir yığını elime verip. “Nails hemen birini sıcak suyla buraya gönderiyor. Buz gibi olmuşsun!” dedi Lauren kızın diğer elini tutarak.

Verdiği battaniyelerden iki tanesini kızın omuzlarına sardım. Sonra onu duvara dayalı duran şiltelerden birine oturttum. Odanın geri kalanı benim için kaybolup gitmiş gibiydi.

“İyi misin?” diye çıkarabildiğim en nazik sesimle sordum. Dışleri takırdıyordu ama yine başını aşağı yukarı salladı.

“Götüreceğin yer burası mı?” diye sordu etrafındaki küçük, sıkışık odaya bakarak.

“Hayır,” diye cevap verdim onun gözlerini takip ederek. Burası hakkında ne düşüneceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu. Ben de öyleydim. “Sana bahsettiğim yer, Duvar’ın dışında. Yakında götüreceğim seni oraya.”

“Duvar’ın dışında mı?”

“Evet” deyip gülümsedim. “Biliyorum.”

“Orası... Nasıl bir yer dışarı?”

“Düşündüğünden daha güzel. Her şey yolunda gidecek, söz veriyorum.”

Bana gülümsedi. Fazla belli olmayan, yavaş ve çekingen bir gülümseme idi ama ilerleme kaydetmiş gibi hissettim. “Adın ne?” diye sordu.

“Quincy,” dedim gülümseyerek. “Bu insanlar da benim dostlarım. Sana zarar vermezler, söz.”

Lauren, Sophia için getirdiği bir bardak sıcak suyla döndü. Sophia suyu iştahla içti.

“Elimizde daha iyi bir şey yok, üzgünüm,” diye özür diledi Lauren, Sophia’nın yanında diz çöküp.

“Quincy,” dedi Kole yanıma gelip.

“Ne?”

“Seninle konuşmamız gerek.”

“Ne hakkında?” Ona bakmıyor, bizi izleyen Sophia’ya bakıyordum.

“Quincy.” Sesinde ikaz edici bir ton vardı.

“Ama Sophia’nın yanında kalıp ona destek olmam...”

“Lauren o işi hâlleder, değil mi, Lauren?”

“Ben burada kalırım,” dedi Lauren başıyla onaylayıp.

“İyi.”

Kapıdan çıktım. Ne söyleyecekse koridorda söylemesini bekliyordum, böylece hemen içeri dönebilecektim. Şu anda zaten onunla konuşmayı pek istemiyordum. Ama o koridorda ilerleyip başka bir odaya girdi, ben de takip etmek zorunda kaldım.

“Ne var?” diye sordum kapıyı arkamdan kapatıp.

“Sen ne halt ettiğini zannediyorsun?” diye sordu, dönüp yüzüme baktığında.

“O da ne demek?”

Ellerini saçlarından geçirip benden yüzünü çevirdi.

“Neden bana haber vermeden gittin? Neden koğuşlara gittin? O kız da kimin nesi?”

“Onu bulmam gerekiyordu,” dedim, sanki bu laf tüm soruların cevabıymış gibi.

“Bir dahaki sefere aklında bulunsun,” dedi yaklaşip önümde durarak. “Gecenin bir yarısı sen arama kurtarma oyunu oynayacaksın diye ben senin peşinden gelmek istemiyorum.”

“Peşimden gelmeni ben istemedim.” Dişlerini sıkıp onu tokatlamamak için kendimi zor tutuyordum.

“İstemediğini biliyorum. Çünkü en azından, tanıdığım diğer insanlar yardıma ihtiyaç duyduklarında haberim olacağını biliyorum. Ama sen olunca hep gözlemek, ne zaman bana ihtiyacın olacak diye beklemek zorundayım.”

“Benim savaşlarımda benim yerime savaşmana ihtiyacım yok!”

“Sence ben öyle mi yapmaya çalışıyorum?” diye sordu, keyifsiz bir şekilde burnundan gülerek. Sonra yaklaşıp üzerime doğru eğildi. “Senin kendini öldürmene engel olmaya çalışıyorum.”

“Sakin benimle böyle konuşma,” diye hırlayıp onun üzerine doğru yürüdüm.

“Egonu aşman gerekiyor, Quincy.”

“Benim egom falan yok!”

“Oo, demek yok, öyle mi? O zaman, bilmem farkında mısın ama, görevlilerle dolup taşan koğuşlara sırf bir kızı çıkarmak için tek başına girebileceğini nasıl düşündün, bana açıklar mısın? Bu, sence de biraz kibirli bir hareket değil mi?”

“Seni hiç ilgilendirmez.”

“Eğer ölürsen, o zaman beni ilgilendirir. Ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Kendini yenilmez zannediyorsun.”

“Onu bulmam gerekiyordu. Mecburdum.”

“Kendi başına yapman gerekmiyordu Quincy. Ben sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Artık yalnız değilsin. Bir takımın parçasısın. Takımın parçası gibi davranmaya başla artık.”

Bana çarparak yanımdan geçip kapıyı aniden çekerek açtı, çıktıktan sonra da ardından çarparak kapadı.

7

Kole herkesi ortak odada bir toplantıya çağırdı ve hava kararınca buradan ayrılmak istediğini söyledi.

“Buraya boşa vakit harcamaya gelmedik,” dedi her birimize bakarak. “Burada ne kadar uzun süre kalırsak yakalanma riskimiz o kadar artar. Bu akşam İç Mıntıka’ya yollanacak, ihtiyacımız olan bilgiyi bulacak ve geri döneceğiz. Sonrasında tekrar toplanıp nasıl devam edeceğimize karar vereceğiz. Herkes anladı mı?”

Etrafımdaki küçük gruba baktım, herkes başıyla onaylıyordu.

Kole, benimle göz teması kurmadı. Planı açıklamayı bitirdiğinde kapıya doğru yürüdü. Fakat o çıkmadan ben ona yetiştim.

“Bir şey söyleyeceğim,” dedim dişlerimi sıkarak. Bunu bir an önce içimden atmak istiyordum. “Sophia’yı almaya kimseye haber vermeden gittiğim için özür dilerim. Ve haklısın, ben bir takımın parçasıyım, artık bunu anlıyorum.”

Benden gözlerini kaçırmaya çalıştı. İçim ezildi. Ama tekrar bana baktığında yüz ifadesinde bir şey vardı; sanki gülümsemek için kendini zor tutuyordu.

“Senin için cidden çok zor oldu, değil mi?” diye sordu. Başını iki yana sallayıp bana tuhaf bir şekilde, sanki beni anlayamıyor gibi baktı.

“Kızmadın mı?”

Bir nefes aldı ve başını yana salladı. “Hayır, kızmadım. Sadece bir daha böyle bir şey yapmanı istemiyorum. Ve bu benim için

değil, tüm grup için bir istek. Bir arada hareket etmemiz gerek, yoksa dağılırız.”

“Bir daha olmayacak.”

“O zaman sorun yok.” Omuz silkti.

“Bu kadar mı? Hepsi bu mu?”

“Hepsi bu,” dedi. “İnsanlar hata yapar. Sonsuza kadar ceza çektirmeye kalkmak adil değil. Mantıklı bir şey değil.”

“Peki.” Gülümseyecektim ama fazlaca şok olmuştum. “Gidip Sophia’ya hoşça kal demem lazım.”

“Tamam. Sonra görüşürüz.”

“Peki,” diye mırıldandım yine. Koridordan geçip Sophia’nın kaldığı odaya yürüdüm.

“Yakında geri döneceğim,” diye söz verdim onun yanına diz çöküp. Bunun bir söz olduğunun farkında olduğundan emin değildim ama gerçekten söz vermiştim. Onu ardımda bırakmayacaktım.

“Tamam.” Başını salladı ama elleri hafifçe titriyordu.

“Ben yokken Lauren yanında kalacak.”

Başını salladı. “Ama lütfen geri dön. Bazen insanlar yakında geri döneceklerini söylüyor, ama bir daha asla dönmüyor.”

Kollarımla onu sardım. Bana bu kadar çabuk güvenmemesi gerekiyordu. İnsanları kendi sınırlarından içeri almaya bu kadar hazır olmaması gerekirdi. Fakat sanki koğuşlar ona hiç dokunmamıştı, sanki bana yaptıklarını ona yapamamıştı. Ve hayatımda hiçbir zaman, bir şeyden bu kadar memnun olmamıştım.

“Sana söz veriyorum,” dedim titreyen bir sesle, “Geri döneceğim. Ne olursa olsun.”

“Peki,” dedi. Ben ise o ağlamıyormuş gibi davrandım, yoksa buradan gidemeyecektim.

Üst katta Kole ve diğerleriyle buluşurken gözlerimdeki yaşı siliyordum.

“İyi misin?” diye sordu Kole usulca. Elini omzuma koydu.

“Evet,” diye mırıldandım ama sesim boğuluyormuşum gibi çıkıyordu.

Kole, Jay, Clarke ve ben, hava kararınca üsten ayrıldık. Jay yanımda yürüyor, Clarke ve Kole sessizce bizim peşimizden ilerliyordu.

Ürperdim. Jay de sorgular gözlerle bana baktı.

“Buradan nefret ediyorum,” diye fısıldadım. Bize tepeden bakan yüksek ve sessiz binalara bakındım. İç Mıntıka’yı Dış Mıntıka’dan ayıran duvara yaklaştıkça sokaklar giderek sessizleşiyordu. Enerji santralindeki güvenlik kameralarının görüntülerinden biliyordum ki İç Mıntıka’yı Selyan Şehri’nden ayıran bir duvar daha vardı. Ama o, buradan görünmüyordu.

“Fazla yol kalmadı,” dedi Jay. Bizi Duvar’ın karşısında dikilen iki binanın arasına soktu. İç ve Dış Mıntıkalar arasında yer alan dev kapılara yaklaştıkça, binalar giderek küçülüyordu. Sonunda Jay, gördüğüm diğer tüm evlerden daha farklı olan, ufak bir evin önünde durdu.

Kapıyı sertçe tekmeledi. “Damien!” diye bağırdı. Ben ise midem hoplayarak arkama baktım.

Kole başını iki yana sallayıp, galiba Jay’in ne yaptığının farkında olduğunu söylemeye çalıştı.

Pas renginde saçları olan, uzun boylu, ince yapılı ve uzun yüzlü bir adam kapıyı çekip açtı. Sinirli bir hâlde etrafa bakındı. Jay’i görünce donup kaldı.

“Bana bir iyilik borcun vardı,” diye belirtti Jay. Sustalı bıçak gibi gülümsemesi, evindeki ışıklarla parladı.

Otuz dakika sonra hepimiz evin içindeydik ve Damien odaya geri dönmüştü.

“Acemi askerlere giden teslimat bir saat içinde burada olacak,” dedi hoyratça. Kapıyı sertçe çarptı.

“Harika.” Jay gülümsedi.

Geri kalanımız, küçük binanın arka tarafında takılıyor, ellerimiz silahlarımızın üstünde, kaslarımız gergin bir hâlde bekliyorduk. Jay’in, İç ve Dış Mıntıkalar arasında gelip giden şeylerin takibini yapan bir görevli olduğu anlaşılan Damien’den alacağı vardı. Jay’in alacağı her ne ise, böylesi bir riski göze aldığına göre, büyük bir şey olmalıydı. Ama ben yine de ona güvenmiyordum. Şayet Damien’in bizi gizlice içeri soktuğunu Oasis öğrenirse ona yapacaklarından daha büyük bir şey hayal edemiyordum. Ancak koltuğun tekine yayılmış olan Jay’in rahat hâline bakınca meraklandım.

Kole göz ucuyla bana bakıyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

Gözüm seğiriyordu ve bunun onu çıldırttığının farkındaydım ama yine de bunu durduramıyordum.

“Sadece bir an önce bu işi hâletmek istiyorum.” Ve Sophia’ya geri dönmek, diye ekledim içimden.

Kole ciddiyetle başını salladı. Tekrar kapıda duran görevliye baktı.

Artık beklemekten başka yapacağımız bir şey kalmamıştı.

o o o

Bir siren çaldı ve Damien evin kapısını açıp hemen döneceğiyle ilgili bir şey mırıldandı. O gider gitmez Jay’e döndüm.

“Mükemmel planın bu muydu?” diye sordum, öfkem yüzeye çıkarken. Yirmi dakikadır bu odada oturuyorduk ve şimdiden aklımı kaçırmaya başlıyor gibi hissediyordum.

“Bizi ihbar etmeyecek,” dedi duvara yaslanan Kole, serinkanlılıkla.

“Buna nasıl inanayım? O görevlilerden biri!”

“Bana bir borcu var,” dedi Jay. Ayaklarını önünde duran masanın üstüne koydu. “İnan bana, gammazlamaz bizi.”

Ona ters ters baktım. Ama onunla daha fazla tartışacak bir durumda değildim.

Oda dardı ve alçak çatılıydı. Gıcırdayan döşeme tahtaları, olmasını isteyeceğim kadar sağlam görünmüyordu. Odanın karşısında küçük bir ocak vardı ve önündeki kısa, dikdörtgen, ahşap masanın üstünde Jay’ın botları uzanmıştı. Odada pencere yoktu ve sadece iki kapı vardı: Biri dışarı çıkıyor, diğeri ise bir tür yatak odası olduğunu tahmin ettiğim bir yere açılıyordu.

Tuhaf geliyordu. Dış Mıntıka’nın tüm kiri ve pisliğinin ortasında, burası küçük ve derme çatma yapılmış olsa da çekici olmaya yakındı.

Damien tam o anda geri döndü ve daha dik oturduk; vücutlarımız adrenaline kasıldı.

“Şehrin karşı tarafındaki resmi bir binaya giden bir görevli teslimatıydı. Yarım saate geri dönecekler. Ondan sonra bir teslimat daha olacak. Şehrin karşısında bir görevli karakoluna malzemeleri bırakacak bir yiyecek kamyonu. O durmadan önce siz çıksanız iyi edersiniz ama; yoksa yakalanırsınız.”

“Sorun değil,” dedi Jay usulca. Ben de görevlinin gözlerinin, Jay’ın masanın üstüne konmuş ayaklarına takıldığını gördüm. Ama bir şey söylemedi.

“Ee,” dedi endişeyle odaya bakınıp. “İçeride ne yapmak istiyorsunuz?”

“Sana ne,” diye araya girdi Clarke. Tehditkâr bir tavırla onun üzerine yürüdü.

“Clarke,” diyerek onu uyardı Kole. Sesi bir bıçak gibi keskindi.

Görevli, evin ışıklarını açmadı. Birilerinin bizim varlığımızdan haberdar olmasından korkuyordu. Bu yüzden karanlıkta oturduk, beklerkenki sessizlik bizi geriordu.

o o o

Nihayet yemek kamyonu kapıların dışına yanaştı ve Damien, bizim kamyona girmemizi sağlayacak kadar bir süre muhafızların dikkatini dağıtmaya gitti. Kole, kapıda duruyor, bize işaret vermek için bekliyordu.

“Şimdi,” dedi ve hızla atılıp gölgelerden ilerledik.

Kamyonun arkası boştu ve girişi, kamyonun içindekileri örtmek için konmuş bir parça kumaştandı. Bu yüzden birkaç saniye içinde kamyona dolmuşştuk. Kamyonun kalkmasını bekleyerek karanlıkta toplandık.

“Ben işaret verince harekete geçmeye hazır olun,” diye uyardı Kole. O kadar yakınımaya çömelmişti ki kesik nefes alışverişini işitebiliyordum ama onun karanlık suretinden başka bir şey göremiyordum. Kapılar gıcırdayarak açılırken, kamyon da motorun gümbürtüsüyle canlandı. Kapılardan geçip İç Mıntıka’ya girdiğimizi hissettim.

Yedi yaşımdan beri hiç İçeri’de bulunmamıştım. İçten içe, acaba bir şeyler değişti mi diye merak ediyordum. Ancak duyularımı Kole’a odaklayıp ondan gelecek işareti bekledim.

Birkaç dakika sonra kamyon damperinin ucuna doğru hareketlendi ve biz de onu takip ettik. Kumaş örtüyü kenara çekip dışarı baktı.

“Üç deyince,” diye fısıldadı ve benim kalbim hızlanmaya başladı.

“Bir.” Çıkışa yaklaştım.

“İki.” Bacaklarımdaki kaslarımın gerildiğini, zıplamaya ve sonrasında gelecek darbeye hazırlandığını hissettim.

“Üç” ve atladık.

İlk düşüncem, *herkes nerede?* oldu. İkinci düşüncem ise, *ben burayı hatırlıyorum.*

Unuttuğumu sanmıştım. Koğuşlarda geçen on yılın, bu yerin hatırasını hafızamdan sileceğini sanmıştım ama silememişti. Kusursuz sokaklarda sıralanan kusursuz ve dizi dizi beyaz konaklar. Her evin, gülleri, menekşeleri ve isimlerini bilmediğim başka çiçekleri barındıran küçük bir bahçesi vardı. Bu Duvarın hemen diğer tarafında Dış Mıntıka'nın sıcağının ve pisliğinin olduğunu, insanların orada hurda ve çöp saçılmış yollarda fareler gibi sıçrayışını gözümde canlandırmaya çalıştım.

Ama burada hiçbir şey yoktu. Hayalet kasaba gibiydi.

“Sokağa çıkma yasağı,” dedi Kole birden yakınımaya gelip. Farkında olmadan geriye bir adım attım. “Harekete geçmeliyiz.”

Kole'un peşinden gittim, gözlerim evler üzerinde oyalanırken, gördüğüm tüm detaylara yetişmeye çalışıyordum. Sonunda bundan vazgeçmem ve şaşkınlığımı bir kenara bırakıp göreve odaklanmam gerektiğini hatırladım.

Kole, sokakları çok iyi biliyormuş gibi hızla yürüyordu. Hemen yakınından onu takip ediyorduk, pürdikkat çevremizi tarıyor, bir yerlerden görevlilerin fırlamasını bekliyorduk. Kole, başka bir sokağa döndü. Buradaki evler yine aynı beyaz binalardan olsa da; daha büyük, daha görkemliydi. Bahçeleri daha genişti ve önlerinde şık siyah otomobiller vardı.

Yolun sonuna gelen Kole, önündeki dev konağa, hatta daha çok şatoya benzeyen eve yüzünü döndü. Bu, şimdiye kadar gördüğüm, diğerlerinden tamamen farklı olan ilk binaydı.

“İşte burası,” dedi. Mekânın neden burası olduğunu ya da Kole’un bunu nereden bildiğini bilmiyordum. Daha öncesinde nereye gittiğimizi söylememişti, ben de umursamıyordum. Adrenalin sarhoşuydum, kalbim kulaklarımda atarken, çocukluk anılarım göz kapaklarımda arkasında uçuşuyor, fakat bir türlü tam olarak netleşmiyordu.

Bunlar Oasis’in en görkemli evleriydi, kocaman, dev gibi yapıların her birinde iki ya da üç kişi yaşıyordu ama yüzlerce kişiyi barındıracak kadar alanları vardı. Bu evlerin korunduğunu ve güvenlik sistemleriyle donatıldığını biliyordum. Fakat Kole bunu dert ediyor gibi değildi. Kusursuz biçimde taşlarla döşenmiş patikadan yürüyüp, önümüzde büyüyen meşe kapılara ilerledi. Ceplerinden iki uzun metal çubuk çıkardı ve bunları kilidin içine yerleştirdi. Ben arkasında durup onun çubuklarla oynayıp izledim, sonrasında kapı açıldı.

Benim Kole’a buradan güvenlik sistemlerini sormama kalmadan, o doğruca duvardaki bir panele gidip tuşlamaya başladı. Ben de peşinden içeri girdim. Mekânın büyüklüğü, dev merdivenler ve mermer zemin karşısında nefesim kesilmişti. Hayatım boyu hayal ettiğim her şeyin ötesindeydi bu. Diğerleri de benim peşimden içeri girdiler ve Clarke kapıyı arkamızdan kapattı.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım Kole’a. Birkaç saniyede bir, omzumun üstünden bakıyor, belki onlar bir açıklama getirebilir diye Jay ve Clarke ile göz teması kuruyordum.

Neden burada hiç kimse yoktu?

“Bir saniye.” Bir şeyler daha tuşladı ve panelin yanındaki ışık yeşile dönerek, sistemin devre dışı kaldığını belirtti.

“Nasıl yaptın?”

Kole parmaklarını dudaklarına götürerek bana sus işaret yaptı. Biri geliyordu.

Kole, kemerinden silahını çıkardı ve sırtını bir duvara yasladı. Ben botumdan bıçağımı çıkarırken, dördümüz birlikte köşeye toplandık. Hepimizin yüreği ağzındaydı. Sonunda bir görevli köşeyi dönerek ortaya çıktı ve Kole, onun bağırmasına bile fırsat kalmadan silahının kabzasını adamın şakağına vurdu.

Kole adamın yere yığılmış bedeninin yanına çömeldi, silahlarını üzerinden alıp kendi üzerine taktı.

“Silahları bu şekilde mi elde ediyorsunuz?” dedim olabildiğince sessiz şekilde. Ses, tuhaf ve beklenmedik şekilde duvarlarda yankılandı.

“Evde kimse yok,” dedi Kole bana. Muhafızın bedeninin üstünden geçip normal konuşmaya başlamıştı.

“Nereden biliyorsun bunu?”

“Kendileri olmadıklarında evde bir tane muhafız bırakırlar.”

“Kendileri kim? Kim evde değil? Evde olmadıklarını nereden biliyorsun?” Kole’un soru sormamı istemediğini anlıyor ama bu bilgisizlik ve yoksunluk içinde boğuluyor gibi hissediyordum.

“Bunun önemi yok,” diyerek beni başından savdı. “Pekala, hepinizin belgeleri, dosyaları, tüm kâğıtları araştırmanızı istiyorum. Bizimle ya da peşinde oldukları diğer asilerle alakalı her ne olursa... Fazla vakit yok, o yüzden hemen harekete geçelim. Oturma odasında ve üst kattaki yatak odalarında çekmeceler ve dolaplar var. Ben ofise bakacağım.”

Kole, evin arka bölümüne doğru gidip ortadan kayboldu. Beni Jay ve Clarke ile holün ortasında birbirimize bakar hâlde bıraktı. Clarke tek kelime etmeden üst kata çıkarak kayboldu.

Jay ve ben de Kole'un gittiği istikametın karşı tarafındaki odaya yöneldik. Kocaman pencerelerin önüne çekilmiş, bizi dışarıdan gizleyen kalın pencerelere karşı çaresiz bir minnettarlık duydum.

İlk odada birkaç çalışma masası ve yan sehpa vardı. Çekmeceleri çekip elimden geldiğince hızlı bir şekilde, içindeki sayfaları karıştırmaya başladım. Jay'in odalar arasında hareket etme sesleri, geride duyulmaz olmuştu.

Nakliye belgeleri, yasal tebligatlar, ödeme çizelgeleri, tasarruf kesintileri, Kobay aktarım noktaları...

O an yere koyduğum kâğıtlardan birine bir kez daha baktım, gözüm yine oraya geri döndü:

Quincy Emerson, Güney Dış Mıntıka, Kobay 1712.

Kanım dondu. Gözlerim kağıdın en altına kaydı. Yetkili imzaya baktığımda tanıdık bir isim gördüm.

DB Johnson. Oasis Devlet Başkanı. Ama sadece bu değildi. Soyada bakarken kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu.

Johnson.

Aaron Johnson.

Aaron'ın soyadının da Johnson olduğu o anda ilk defa kafama dank etti. Nedense bu, şu anda beni sarsmıştı. Johnson... Daha önce neden bunu hiç düşünmemiştim. Neden bunu daha önce hiç sorgulamamıştım?

Ama o olamazdı. Diğer kâğıtları kaptım ve tam ismini aradım. Sonra bir 'kanun onayı' üzerine basılı olduğunu gördüm.

Leroy Johnson. Leroy Johnson. Leroy Johnson.

Artık her yerde görüyordum bu ismi. Her şeyin üzerine basılıydı. Biz ise onu hep sadece DB Johnson diye tanı mıştık. Aaron'ın bana, babasıyla tanışmamın mümkün olmadığını söylediğini hatırladım. Olmaz, mümkün değil, derdi.

“O bunu” demişti kekeleyerek. “Babam bu durumu anlamaz.”

Hatıra beni bir cam parçası gibi kesip yaralıyordu. Bana söylediği zaman bunu çok az idrak edebilmişim. Ama şimdi bu belgelerde art arda çıkan isme bakıyordum ve içim giderek soğuyor, soğuyor, daha çok soğuyordu.

Salak.

Anlamalıydim. Onun Aaron’ın babası olduğunu anlamalıydim. Görevlilerin ona karşı tavrı, herhangi bir görevliye ait değil de daha çok bir prenze ait otoriteydi. Bunun sırf Aaron söz konusu olduğu için böyle olduğunu, Safkanlara böyle davranıldığını sanmışım. O hayat hakkında artık hiçbir şey bilmediğimi düşünmüştüm. Ama öyle değilmiş. Hepsi babasından dolayıymış.

Bu da demek oluyor ki... Burası onun eviydi. Şu an Aaron’ın evindeydim.

Koridora doğru koşturdum, Kole’un gittiği taraftan gittim.

Aaron burada yaşıyordu. Burası Aaron’ın babasının eviydi. Aaron’ın babası da Oasis’in Devlet Başkanı’ydı.

Sonra durdum.

Leroy Johnson beni bir kobay olarak seçmişti. Benim Laboratuvarlara gönderilmemi isteyen kişi oydu. Tüm bunları başlatan kişi oydu. Bize bunun bir piyango olduğu, tamamen şans eseri bahşedilen bir nimet olduğu söylenmişti. Öyleyse DB neden beni özellikle seçmişti?

Arkadaki odada, antika bir çalışma ofisindeki dev masanın arkasında Kole’u bulduğumda bir defter yığınınını karıştırıyordu. Nefes alamıyordum. Kafamın içinin, bana ait olmayan gürültülerle dolu olduğunu hissediyordum. Beni bitap düşürene dek konuştular ve bağıldılar. Nefes alamıyordum.

Kole sandalyeden fırladı.

“Ne oldu?” diye sordu ama bana doğru gelmedi. O hareket etmiyor, ben ise konuşamıyordum. Bu yüzden sadece kobay bildirimini uzatmakla yetindim.

Kafası karışmış bir hâlde kaşlarını çattı ve bana doğru gelip kağıdı elimden aldı ve çabucak inceledi.

“Bu yüzden mi kaçtın?” diye sordu pürüzlü bir sesle. Sesinin bir yerlerinde gizlenmiş acı bir tat vardı. Ben ise dizlerimin bağı çözülüyormuş gibi hissediyordum.

“Beni öldürmeye çalışıyorlardı. O beni Aaron yüzünden öldürmeye çalışıyordu.”

Kole’un suratından, ismini koyamadığım bir ifade gelip geçti.

Bir anda, Aaron dememin kimi kastettiğini ya da daha çok, Aaron’ın ne anlama geldiğini anlayıverdim. Aaron, herkesin hayatını cehenneme çeviren Oasis liderinin oğluydu. O da bizim özgürlüğümüzü çalıp bunu bize lütuf diye sunan çarpık rejimin bir parçasıydı. Birdenbire Kole’un yüzünde gördüğüm ifadeden dolayı hiçbir şey söyleyemez oldum. O yüzdeki ifade önce inanmazlık, daha sonra farkına varma, en sonunda da tiksintiye döndü.

Jay odaya daldı, yüzü bembeyazdı ve elinde silahı vardı.

“Biri geliyor,” dedi sertçe.

Kole’un gözleri benimkilerle çok kısa bir anlığına buluştuktan sonra, çantasını açtı ve defterleri yanında birkaç tomar kâğıtla birlikte çantanın içine atmaya başladı.

“Ne öğrendin?” diye sordum. Aklımın içinde olup bitenleri kenara itmeye çalışıyordum. Fakat ciğerlerime nefes alıp dışarı vermek kadar basit bir şeyi bile yapmakta zorlanırmıştım.

“Aramızda bir köstebek var,” dedi çantanın fermuarını sertçe çekerken. Birden öfkelenmişti.

“Üstte mi? Tanıdığımız biri mi?”

“Öyle olmalı. Önceden anlamalıyım.” Bana sürtünerek yanımdan geçip kapıya gitti. Hareketlerinde bir panik hâli vardı. Koridora giderken köşelerden sanki mermilerden kaçıyormuş gibi sıyrılıyordu.

Peşinden koştum, yüreğim ağzımdaydı. Ön kapıda birinin olduğunu duydum. Koridorda hepimiz donakalıp birbirimize baktık.

Bu kadar çok oyalanmamamız gerekiyordu, diye düşündüm.

Kobaylık bildirisi üzerinde o kadar zaman harcamamalıyım, diye düşündüm.

Daha hızlı davranmalıyım, diye düşünürken, kapı yana sürüklenerek açıldı.

Aaron eşikte donup kaldı. Dışarıdaki sokak lambaları onun suretini sadece arkadan aydınlatıyordu ama ben onu her yerde tanırdım. Kaçtığımdan beri rüyalarımada dadanan o aynı uzun boy ve geniş omuzlar karşımdaydı. Fakat onu hazırlıksız yakalamıştık. Kole, silahını Aaron'ın kafasına nişan aldı ve açmaz bir durum oluştu.

“Çekil yolumuzdan, Aaron,” dedi Kole sessizce ve fazla sakın.

Yan tarafımdaki Kole'a göz ucuyla baktım ve boğazımda toplanan yumruyu yutkunmaya çalıştım. Kole, Aaron'ı tanıyordu. Kole'u gördüğünde Aaron'ın yüzünün nasıl çarpıldığını da bunu anlayabiliyordum. Bu bakış yabancı birine atılamazdı.

“Kole,” dedi Jay yavaşça. Bir tür sinyal bekliyor, bu durumu nasıl halledeceklerine dair bir ipucu arıyordu. Diğerlerinin de arkamda olduklarını hissettim, ağır ağır Aaron'a doğru ilerliyorlardı.

Aaron, Kole'un ardına, dosdoğru bana bakıyordu. Onun bakışlarının ağırlığını üzerimde fiziksel bir yük gibi hissediyordum.

“Merhaba Quincy,” dedi usulca. Sesi yumuşacıktı, söylediği her sözü altın gibi parlatıyor ve güçlü hissettiriyordu.

Kole'un omuzlarının gerildiğini gördüm.

Kalbim göğsümde o kadar hızlı çarpıyordu ki, sesini onun da duymasından korktum. Korkumun kokusunu alacağından, ondan hâlâ korktuğumu sezeceğinden korktum.

“Ellerini başının üstüne koy.” Kole’un sesinde bir ölüm soğukluğu vardı. Aaron ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. Aynı anda da ellerini havaya kaldırdı.

“Emredersiniz, görevlim,” diyerek gülümsüyordu ve haddinden fazla rahattı. Sanki bu durum umurunda bile değildi, sanki silah ona dokunamazdı.

Ama gerçekten de, Aaron’a şimdiye kadar hiçbir şey dokunmamıştı. Selyan Şehri gibiydi o; duvarların ve dikenli tellerin ardına öyle gömülüydü ki, istese bile oradan nasıl çıkacağını bulamazdı.

Kole dikkatlice ileriye bir adım attı, eliyle de Clarke’a işaret etti.

“Çantandan ipi çıkar,” dedi sakince.

Kole, Aaron’a doğru bir adım daha attı. Temkinle yaklaşırken, silahı hâlâ ona doğrultulmuştu.

Aaron arkasını dönmeye başladı. Fakat son anda elini indirip Kole’u yakaladı ve onun elini bükerek silahı havaya, odanın ortasına savurttu. Kimsenin nefes bile almasına kalmadan, Kole’un kafasının arkasını tuttu ve dizini kaldırarak, Kole’un yüzünü kendi diz kapağına vurdu. Ama başka kimse hareketlenemedi, Kole da kolunu Aaron’ın dizinin altından geçirerek, ayağını da Aaron’ın ayak bileğinin arkasına taktırmış ve tekmeleyerek Aaron’ın ayaklarını yerden kesmişti. Aaron feci bir çatırtıyla yere yıkıldı. Mermer zeminde birbirlerine dalmışlardı.

Jay ve Clarke peş peşe Aaron’ın üstüne atladı, onu yüz üstü çevirip ellerini arkasında bağladılar. O sırada da Kole sendeleyerek uzaklaştı, yüzünden kanlar akıyordu.

“Kole,” dedim ona uzanıp. Ama o beni başından attı ve elini kanayan burnunun altına koydu.

“Ben iyiyim. Onu kaldırın.”

Clarke ve Jay, Aaron'ı tutup ayağa kaldırdılar. Fakat Aaron, hiçbir şey olmamış gibi sadece gülümsüyordu.

“Görüyorum ki hâlâ aynısın,” dedi Kole’u yargılar gibi.

Kole ve Aaron birbirlerine gözlerini dikmişken benim gözlerim ikisi arasında gidip geliyordu. Fakat o bakışlardan hiçbir şey okuyamadım.

Kole dik dik bakıyor, Aaron da ona sırtarak karşılık veriyordu. Ama ben Aaron'ı, Kole'un nefret ettiği kadar ondan nefret etmediğini düşünecek kadar iyi tanıyordum. Aaron hislerini yüzünden belli etmez, duruşundan belli ederdi. Arkasında esnettiği ellerinden, ayaklarının hafif hareketlerinden...

Kole silahını yerden aldı. Herkesin hâlen burada bulunduğundan emin olmak için etrafına bir bakış attı ve başıyla kapıyı işaret etti.

“Gidelim,” dedi.

“Onu da mı alacağız?” diye sordum boğazım düğümleniyordu. Aaron'ın bilmiş gülümsemesi bana döndü.

“Başka bir seçeneğimiz yok,” diye kestirip attı Kole. Silahıyla kapıyı gösterdi. “Gidelim,” diye tekrarladi ve sırayla alacakaranlığın içine doğru, yanımızda Aaron'ı da sürükleyerek yürüdük.

“Şu an bağırabilirim, biliyorsunuz,” diye hatırlattı Aaron, biz sokaklarda koşturarak ilerlerken. Görevli birliklerinin üzerimize üşüşmesini bekleyerek, her tarafa paranoyak bakışlar fırlatıyorduk. Ama burası İçeri’ydi. Burada görevliler birilerinin haddini aşmasını bekleyerek sokaklarda devriye gezmiyorlardı. Sokağa çıkma yasağı vardı ve sorgusuz sualsiz buna uyulması bekleniyordu.

“Ve biz de seni vurabiliriz,” diye tersledi Clarke onu ileri itip.

Kapılar gözümüzün önünde belirdiğinde hepimiz sustuk. Kole, evlerden birinin köşesine çömelip, bir taraftan bir duvarın, diğer tarafta da bir çalı çitinin arkasına gizlenmiş, önümüzdeki yolu iyi gören bir yerde saklanıyordu. Biz de onu takip edip yanaştık, hepimiz bir araya toplanmıştık. Clarke’ın silahı Aaron’ın kafasının altına dayalıydı. Onun serinkanlılıkla durumu inceleyişini izledim.

Birkaç dakika geçti ve hiçbir şey olmayınca ben sabırsızlanmaya başladım. Dudağımı ısırdım ve titreyen ellerimle botumun kayış tokasını tekrar tekrar bağlayıp çözdüm. Bu sırada aklım Kole ve Aaron arasında gidip geldi. DB’nin evinden ayrıldığı-mızdan beri Kole, bir kez olsun Aaron’ın yüzüne bakmamıştı. Ama Aaron, bakışlarıyla durmadan Kole’un başına âdeta delikler açıyordu.

Yolda ilerleyen bir aracın motorunun homurtusunu duyduğumuzda, elim refleks olarak bıçağıma gitti ve ağırlığımı diğer yana vererek, Kole’un işaretini bekledim. Geldiğimiz aracın

benzeri, sadece daha büyüğü olan bir kamyon durdu ve kapıların açılmasını bekledi. Damien bizim içine sızmamıza fırsat bırakacak kadar bir süre, kamyonu orada oyalayacağına söz vermişti. Ama kalbim hâlâ kulaklarımda küt küt atıyor, bu esnada kamyonun frenleyerek tamamen durmasını seyrediyordum.

Ardından, Damien'in kamyondan indiğini, aracın önünden dolaşıp nöbet noktasına doğru gittiğini gördüm. Konuştuklarını buradan işitsem de onları ne dediklerini anlayacak kadar net duyamıyordum. Fakat Damien hararetle el işareti yapıp önce kendisini, sonra da görevlileri işaret etti.

İşte bu bizim fırsatımızdı.

Kole önden gitti ve caddeyi kedi gibi sessizce geçti, ardından Clarke ve Jay peşlerinden Aaron'ı da sürükleyerek gittiler. Yolu son geçecek olan bendim. Ben geçerken Kole, Clarke ile Jay'e Aaron'ı kamyonu bindirmeleri için yardım etti.

Çok hareketsiz duruyor, neredeyse nefes bile almıyorduk. Sırtımızı kamyonun yanlarına yaslamış, bir sonraki hamleyi bekliyorduk. Aaron'a bakıp durmaktan kendimi alamıyor, onun bir şey yapmasını ve hepimizin ölümüne neden olmasını bekliyordum. Ama o kımıldamadı.

Görevliler geri döndü. Bir an kamyonun arka tarafında dolandılar ve kamyonun kasasını kapatan kumaş sallandı.

Ama sadece kumaşa sürtünmüşlerdi. Birkaç saniye içinde kamyonun motoru gümbürdeyerek çalıştı. Kapılar da gıcırtyla açılıp bizi tekrar Dış Mıntıka'ya saldı.

12

Aaron'ı Dış Mıntıka'nın sokaklarında peşimizden çekerek götürdük. Kimse de dönüp bakmadı. Kole, onun mükemmel biçimde ütülenmiş gömleğinin yakasından tutup sırtına silahını dayamış hâldeyken Nails'in evine geri döndük.

"Siz önden çıkın," dedi Kole, bize tırmanmamızı işaret ederek. Dediğini yaptık; önce Jay, ardından gönülsüzce Clarke, sonra da ben. Kole, Aaron'ı önden tırmanması için itti. Clarke da yukarıdan ona silahıyla nişan almıştı.

"Çok naziksin, gerçekten. Ama bunlarla hiçbir yere çıkabileceğini sanmıyorum," dedi Aaron, iple bağlı ellerini gösterip.

"Hayır," diye tersledi Kole onu.

"Ellerim böyle birbirine bağlıyken tırmanamam."

"İyi." Kole, Aaron'ın kollarını birbirine bağlayan düğümleri çözdü. "Tırman."

Aaron daha fazla itiraz etmeden merdiveni tırmandı ve bir dakika içinde hepimiz yangın çıkışının sıkışık alanında toplanmış, ayakta duruyorduk.

Jay kapıya gürültüyle vurdu ve bitkin görünen Kerrin kapıyı çekip açtı. Bizi görünce bir adım geri çekildi ve biz de ufak, nemli odaya üşüştük.

"Neler oluyor?" diye sordu Kerrin. Kole'un tekrar ellerini bağladığı Aaron'ı görünce gözleri kocaman olmuştu.

"Sophia nerede?" diye sordum, Kerrin'in sorusuna aldırmayıp kapıdan içeriye bakınarak.

“Alt katta,” dedi Kerrin, kafası karışık hâlde başını sallıyordu. Ben diğerlerini ardımda bırakarak, koşar adım alt kata indim. Onu görmem gerekiyordu.

Aşağı indiğimde Sophia, Lauren’ın tepesinde duruyor, Lauren da ona Ly’nin kitaplarından birini yüksek sesle okuyordu. Adımlarım donup kaldı ve bir an gözlerimi ona diktim, nefesim yavaşladı. Sophia bir elini kaldırıp sarı saçının bir buklesinin kulağının arkasına atınca kalbim patlayacak gibi hissettim.

“Hey, Sophia,” dedim ona yaklaşırken doğal konuşmaya çalışıp. Başını kaldırdı, benim sesim onun düşüncelerini dağıtmıştı. “Aa, eve dönmüştün.” Gülümsedi ve benim içim cız etti. Ne oluyordu bana böyle, bilmiyordum.

Aaron’la birlikte merdivenlerden indiklerini duyabiliyordum. Onları yok saymaya çalıştım.

“İyi misin? Ben yokken iyi geçindiniz mi?”

“İyiyim.” Omuz silkti. “Lauren bana kitap okuyordu.”

Lauren başını kaldırdı ve yanakları kızarak bana gülümsedi.

“Sophia,” dedim, gözlerinin içine bakmak için yere çömelip. Şimdi o gözlerin tam olarak Bea’ninkiler gibi olmadığını fark ediyordum. Sophia’nın gözleri bir ton daha soluk maviydi ve içlerinde altın rengi benekler vardı. “Yapmam gereken bir şey var; ama birazdan yanına geleceğim, tamam mı?”

“Tamam.” Bu büyük odanın içinde biraz kaybolmuş gibi duruyordu. Benim ise tek isteğim onunla kalmaktı. Ama önce hâletmem gereken bir şey vardı.

En küçük odada, Jay’i bir sandalyeye Aaron’ı bağlarken buldum. Burayı bir hapisane olarak kullanıyordu.

“Onunla bir dakika konuşmam lazım,” dedim tutarlı bir sesle konuşmaya çalışarak.

Jay başını kaldırıp baktı, ağzını açmak üzereydi ama yüz ifadesindeki bir şey onu durdurdu.

“Çabuk ol,” dedi ve yanımdan geçip kapıya yürüdü.

Ogidene kadar Aaron’a bakmadım. Baktığımda ise onun karşısında çenemin kilitlendiğini ve kalbimin çarptığını hissettim. Tepedeki kötü ışıktaki saçları artık altın rengi görünmüyordu. Bu yeni bakış açısıyla bizim dünyamız da böyle mi görünüyor acaba, diye merak ettim. Belki de Aaron harap bir çocuktan ibaretti, ondan daha da harap bir dünyanın içinde...

Ama şu an ellerimin titremesine neden olan şey acıma değil, korkuydu.

Ve sonra başını kaldırdı ve gülümsedi. Gözleri hâlâ fazlasıyla maviydi ve o hâlâ fazlasıyla mükemmel görünüyordu. Kararlılığım biraz bozuldu.

“Quincy,” dedi, sanki ‘eve döndüm’ der gibi.

Ama ben eve falan dönmüyordum, kendime bunu hatırlatıp başımı yana salladım.

“Buraya seninle sohbet etmeye gelmedim,” dedim olabildiğince net bir şekilde.

“Oh, öyle mi?” gülümsedi, hayret etmiş gibi göründü. “Niye buradasın öyleyse?”

“Sana bir şey söylemek için.”

“Söyle hadi.” Omuz silkti. Ben belimde bir bıçakla onun başında dururken ve o ise bir sandalyeye bağlıyken hâlen rahat olanın, güce sahip olanın Aaron olması hiç adil değildi.

“Sana ne yapacağımızı ben bilmiyorum,” dedim ona dürüstçe. “Ama şunu biliyorum: Eğer bir daha bana ya da sevdiğim insanlara yaklaşayım dersen, seni öldürürüm. Anladın mı bunu?”

“Pek değil,” dedi başını yana sallayıp. “Çünkü ben de senin sevdiğin biri olduğumu sanıyordum. Hem senin sevdiğin hiç kimseye hiçbir zarar vermedim ben.”

Sözleri midemin boşluğuna doğru düştü. Gerçekliği bana ağır gelmişti. Çünkü gerçekten de ben Bea’yi sevmemiştim ve nedense bu kendimi suçlu hissetmeme neden oldu.

“Ama sanırım asıl bahsettiğin kişi Kole, değil mi?” Bilmiş bir tavırla gülümsedi. “Seni iyi tanıdığımı unutuyorsun. Sen birine değer veriyorsan ben anlarım. Ya da belki...” dedi. Şimdi gülümsemesinde bilmişlik değil, bambaşka bir tavır vardı. Keskin, net ve merhametsiz. “Belki de, sanırım şu içinde yaşadığınız lağımda gördüğüm o ufak sarışın şeyi kast ediyorsundur. Fena hâlde şeye benzemiyor mu?”

Bıçağımı onun boğazına dayayarak lafını kestim.

“Sakın cüret etme! Sakın cüret etme!” Hızla nefes alır ve kalbimin kan pompalayışını kulaklarımda duyarken görüşüm kızarak bulanıklaştı.

“Hep unuttuğun şey Quincy,” dedi sinir edici sakinliğiyle, “Hepimizin yarı melek, yarı şeytan olduğu. Bir tarafı bastırmaya çalışabilirsin ama o her zaman orada, derinin altında bir yerlerde gizlice gzmektedir.” Öyle yakınımdaydı ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyor, nefesini yanağımda duyuyordum. “Sen ya da Kole birer istisnaymışsınız gibi davranabilirsin. Ama içinde, derinlerde bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun. Gerçekleri kabul eden tek kişi olduğum için beni suçlayamazsın.”

“Kes konuşmayı,” diye patladım. Bıçağımı belime geri takıp, bir anda çekildim ve kapiya yürüdüm.

“İşte çıktı,” dedi sırtarak ve memnun bir sesle.

Sadece yürüyüp gitmem gerekiyordu. Ona aldırmamalıydım ama yapamadım.

“Ne?”

“İçindeki şeytan, hep senin en sevdiğim tarafın olmuştu.”

Kapıyı çarparak odadan çıktım.

13

Üst kata çıktım, binayı terk etmeksizin ondan uzaklaşabildiğim kadar uzağa gittim. Tenim kaşınıyordu ve midemin bulan-
dığını hissediyordum. Ondaki çarpıklığı kemiklerimin içinde
hissediyordum. Beni manipüle ettiğini, kışkırtıp öfkeliendirirken
kıvranışımı keyifle izlemediğini biliyordum ama her nedense bu
duruma karşı aciz durumdaydım.

Hâlen içime işleyebiliyor, bana kendimi zayıf ve aciz hisset-
tirebiliyordu.

“Quincy.” Ly birden ortaya çıkarak beni korkuyla geri sıçrattı.
Elim kendiliğinden belimdeki bıçağa gitti.

“Ly, beni korkuttun,” dedim donuk bir sesle.

“DB’nin oğlu niye alt katta?” diye hesap sordu. Ben ise bir
adım geri çekildim.

“Ly, durum karışık.”

“Hepimizi öldürteceğini biliyorsun, değil mi?”

“Bir şey olmasına izin vermeden onu buradan çıkaracağım,
Ly, söz”.

“Hayır,” dedi dibime kadar yaklaşp. “Bu yeterli değil. İkinizin
de buradan gitmesini istiyorum. **HEMEN!**”

“Gidemem...”

“BURADAN DEFOLMANI İSTİYORUM” diye Ly suratıma
haykırdı. Yarı öfke, yarı sinir krizi hâlinde. Hemen sonra birisi
onu çekip benden uzaklaştırdı ve odanın karşısına savurdu.

Kole, Ly'yi karşı duvara sıkıştırıp, dirseğini onun boğazına dayadı. Aaron'la dövüşmelerinden kalan kanları yüzünden yıkayıp silmişti. Ama burnunda bir morarma ortaya çıkmaya başlamıştı. Bu ise sadece onun neler yapabildiğini hatırlatıyordu.

“Kole!” diye seslendim ama o beni duymuyordu.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı Ly'nin suratına. Ly onu üstünden itmeye çalıştı ama Kole onu köşeye kısırmıştı.

“DB'nin oğlunu buraya getirdi.”

“Başka seçeneğimiz yoktu!” diye bağırdı Kole.

“Onu tanıyor,” dedi Ly tükürerek. Kole'un elinden sıyrılmak için cebelleşiyordu. “Birbirlerini tanıyorlar. O bir casus!”

“Sen ona dair hiçbir şey bilmiyorsun,” diye tısladı Kole. Ly'nin çenesini eliyle tuttu ve Ly'yi dosdoğru kendisine bakmaya zorladı. “Bir dahaki sefere onu hainlikle suçlamaya karar vermeden önce, benim kim olduğumu, senden önce benim sana neler yapacağımı hatırlasan iyi edersin.”

Kole, Ly'yi itip savurdu ve göz teması kuramayacak kadar ondan tiksiniyormuş gibi başını çevirdi.

“İyi misin?” diye sordu bana dönüp. Ses tonu, bozuk paranın arka yüzünü çevirir gibi bir anda değişti. Fakat kaygılarının ardında bir yerlerde bastırılmış olan öfkeyi hâlâ duyabiliyordum.

“İyiyim,” dedim başımı yana sallayıp. Boğazım sıkışıyordu. “İyiyim.”

“Quincy, titriyorsun sen.” Gerçekten de öyleydi, haklıydı. Birden kollarıyla beni sardı. Duştaki sabun gibi kokuyordu ve çok sıcaktı, neredeyse fazla sıcak.

Ama ben korktuğum için titremiyordum.

Geri çekildim, onu iterek kendimden uzaklaştırdım. şok olmuştu. Ben ise aniden öfkeye benzer duygu hissettim, ama öfkeden daha parlaktı ve daha çok can yakıyordu.

“Seninle konuşmam gerek,” dedim nefesimi yatıştırmaya çalışırken.

“Tamam ama...”

“Hayır,” dedim ve elimi uzatıp merdivenlerin kapısını açtım.
“şimdi.”

Onu boş olan odalardan birine çektim ve kapıyı arkamdan çarptım.

“Dur,” dedi kolumu tutup. “Quincy, dur. Sorun ne?”

Ama duramıyordum. Kalbim göğsümde çekiç gibi vuruyordu. Onu Ly ile görene, Ly’yi duvara nasıl vurduğuna, oracıkta onun boynunu kırabilecekmiş gibi konuştuğuna tanık olana kadar, gerçekte ne olduğunun farkına varamamıştım. Zihnim eğer birleştirmesem unutacağım milyon tane parçayı bir araya getirmeye başladı. Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Odanın karşı tarafında duruyor, saçımı ensemden kaldırıyordum çünkü duvarlar üzerime üzerime geliyor gibi hissediyordum. Dünya sanki birden küçülmüş, daralmış ve beni sıkıştırıyordu.

“Quincy, dur dedi!” Beni tutup kendine çevirdi. “Sakinleşmen gerek. Sakin olmazsan panik atak geçireceksin.”

Öne eğilip nefesimi toplamaya çalıştım.

“İyi misin sen?” diye sordu bir dakikalık sessizlikten sonra.

“İyiyim.”

Kendime gelmek için derin bir nefes almaya çalıştım ama omzuma bir elini koydu ve o anda ondan bana elektrik geçmiş gibi hissettim. Onu iterek uzaklaştım, kalbim güm güm atıyordu.

“Sorun ne?” diye sordu, artık sesi korkmuş gibiydi.

“İhtiyacın olan belgelerin orada olacağını nereden bildin?” diye sordum. Sesim titriyordu.

“Quincy...”

“Söyle işte, Kole. Bana yalan söylemeyi bırak.”

“Ben sana hiç yalan söylemedim,” dedi ciddiyetle.

“Söylemedin, öyle mi?” diye sordu ona dönüp. “Aaron’ı nereden tanıyorsun peki? Güvenlik sistemini nasıl devre dışı bırakacağını nereden biliyordun? Neler dönüyor, Kole?”

Bana baktı. Çenesindeki kas nabız gibi atıyor, Kole, kendi kendisiyle mücadele ediyor görünüyordu.

“Kole, anlat bana.”

“Ben o evde büyüdüm” deyiverdi.

Üşüyordum. Bunları öğrenmek istemiyordum ama tüm bunları bilmeden de yapamazdım.

“Ya Aaron?” Sesim titredi, boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalıştım. “Onu nereden tanıyorsun?”

“O benim kardeşim.”

Geriye doğru sendeledim. Ciğerlerim nefes alamıyor, ben bunların hepsini birden kabullenemiyordum. Ama bu cevapları öğrenmek için soruları soran da bendim.

Kendime itiraf edemesem de bu durumu zaten kafamda çözmüştüm.

“Onu yıllardır görmüyordum, yemin ederim,” diye lafa girerek düşüncelerimi dağıttı Kole. “Artık onu neredeyse tanıyıyorum bile.”

“Ya Johnson?” dedim çatallı bir sesle.

“Babam,” diye fısıldadı.

“Neden ayrıldın?” diye sordum. Önceden, onun da benimle aynı sebepten dolayı Oasis’ten ayrıldığını zannediyordum. Oasis acımasızdı, o da daha fazla tahammül edememişti. Canını kurtarmak için orayı terk ettiğini sanmıştım. Ama o İçeri’dendi.

Başkanın oğluydu. Onun kaçmak için nasıl bir sebebi olabilirdi ki? Krallar gibi yaşayabilir, kimse ona dokunamazdı. Tıpkı Aaron gibi. O zaman neden terk etmişti?

“Quincy...” Sesi sanki dua ediyormuş ya da yalvarıyormuş gibiydi.

“Neden oradan ayrıldın? Bilmem gerek.”

“Sen neden ayrıldın, Quincy? Herkesin bir geçmişi vardır, herkesin ardından bıraktığı bir şeyler.”

“Ben kaçtım çünkü beni öldüreceklerdi, Kole.”

Kole’un yüzü solgundu. İki yanında duran elleri titriyordu. Dikiş yerlerim patlar gibiydi ve damalarımıdaki kan gittikçe hızlanıyordu.

“Onlar için insanları öldürdüm,” diye fısıldadı, sesi ince ve acizdi. Sanki kusacakmış gibi görünüyordu. “Eğer birisinin sorun olmaktan çıkması gerekiyorsa, o işi ben hâlleliyordum. Sahip olduğum her şeyi verdim onlara, Quincy ama bunu istemedim. Bana inanmak zorundasın.” Bana doğru yaklaştı. Ama ben onu dinlemeyi artık kesmiştim. Kapıya doğru geri geri sendeledim.

Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Gözlerim bulandı, yaşlar yüzümü yakarak gözlerimden akar-ken, kapının kolunu bulmak için el yordamıyla arandım. Ellerim kapı kolunu doğru düzgün tutamayacak kadar titriyordu.

“Quincy, lütfen.” Sesi korkunçtu, ölmek üzere olan birinin sesi gibiydi. Ama boğulmakta olan bendim. Sözleri boğazımın etrafına dolanmış sıkıyor, bana nefes aldırmiyordu.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Nihayet kapı savrulup açıldı. Fırlayıp koridorlarda süratle koştum ve üst kata, sonra da kapıdan dışarıya çıktım. Nefesim

içimi yırtıyordu. Kole'un ardından seslenişi duyulmaz olana kadar koşup, Dış Mıntıka'nın pisliği ve soğuğu arasında kayboldum. Hiçbir şey değişmiyor, sadece üzerine yeni bir maske takılıyordu. Güvenebileceğim bir tek kendim, bir de bu çürümüş sokaklar vardı.

15

Kendimi yine şehrin dışındaki hurda yığının üzerinde buldum. Dizlerimi göğsüme çekerek oturup karşıdaki Selyan Şehri'ne doğru baktım. Bir saat ağladıktan sonra şehrin ışıkları artık bana donuk görünüyordu. Sanırım bir süre sonra Kole yüzünden ağlamayı bırakıp çok daha büyük ve daha karmaşık bir şey için ağlamaya başlamıştım.

Mesela, yaşadığımız dünyanın bu olması ve birbirimizden sakladığımız böylesi sırlar olduğu gerçekliği... Böyle bir şey için ağlamak bana aptalca geliyordu. Dünyanın hâli üzerinde benim hiçbir kontrolüm olmadığı için, işe yaramaz ve acizce bir şeydi bu.

Gözyaşları kesilince başımı dizlerimin üstüne koydum. Düşüncelerimi aynı anda hem bastırılmış hem de net hissederken, Dış Mıntıka'nın tanıdık havasını soludum.

Birinin hurda yığına tırmandığını duyduğumda, arkama bile bakmadan kim olduğunu anladım.

“Hey,” dedi Jay, yanıma oturup.

“Selam,” diye mırıldandım. Yana kayıp ona yer açtım. Ne söyleyeceğini duymak için bekledim ama hiçbir şey söylemedi.

Dakikalar geçti ama tek kelime bile etmiyordu. Başımı kaldırıp ona baktım. Selyan Şehri'ne doğru bakıyordu ve ellerini rahat bir tavırla dizlerinin etrafına dolamıştı.

“Söyle hadi,” dedim ona. Onun söyleyeceği şey yüzünden bedenimdeki tüm kaslar kasılmıştı.

“Ne dedin?”

“Buraya ne söylemek için geldiyse, söyle.”

“Doğrusu buraya ne söylemek için geldiğimi bilmiyorum.”
Omuz silkti. Gözleri hâlâ Duvar’a dikiliydi.

Birkaç saniye, sarsılmış hâlde sessiz bekledim.

“Burada durmanın doğru olduğundan emin misin?” diye sordu.

“Görevliler buradan geçmez. Hem ben şu an...” omzuma baktım, “6312’yim. Quincy artık yok.”

Bunun yeterli bir cevap olduğunu düşünmüş olmalıydı çünkü uzun süre yine bir şey söylemedi.

“O nerede?” diye sordum. Keşke sormak zorunda olmasaydım. Keşke bu soru benim içimi dışarıya kadar yakıyor olmasaydı. Ama yakıyordu.

“Gerçekte sorduğun soruya cevap veriyorum: Perişan hâlde,” dedi Jay serinkanlılıkla. “Ama o zaten ne zaman bir yavru köpeğin tekmelendiğini falan görse perişan olur. O yüzden ben olsam pek kafaya takmazdım.”

Elimde olmadan bir kahkaha attım ve gülüşümü bastırmak için elimi ağzıma vurdum. Jay bana sırtıttığında gözlerim büyüdü.

“Kole’u çok ama çok uzun zamandır tanıyorum. Ona dair doğru olduğunu bildiğim iki şey var,” dedi, ilk defa bana doğru düzgün bakarak. “Birincisi, her şeyi fazla ciddiye alır. İkincisi de iyi bir insandır.”

“Ah,” diye karşılık verdim, anlayışla başımı sallayıp. “İşte buymuş.”

“Neymiş?”

“Beni ikna etmeye çalışıyorsun. İçeride bana ne dedi, biliyor musun?” diye sordum sesim yükselerek.

“Hepsini biliyorum,” dedi Jay. Birdenbire onda bir soğukluk hissetmiştim. “Biz Oasis için çalışırken biliyordum bunları.”

Çıt çıkarmadım.

“Evet, biliyordum,” dedi sanki bir şey diyeyim diye bana meydan okur gibi. “Ve bunu yaparken geçen her an, onu içten içe öldürüyordu. Ama o mecbur olduğunu sanıyordu. Oasis’i koruduğunu düşünüyordu. Sanırım gerçekten de koruyordu.”

“Onun iyi bir insan olduğuna beni ikna edemezsin. İnsanları öldürmüş Jay. Hem de onlar için.”

“Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu,” dedi hararetlenip. Tüm bedeniyle bana döndü. “Uzun bir süre, yaptığı şeyin doğru olamayacağını biliyordu. Ama devam etti çünkü bildiği başka hiçbir şey yoktu. Oasis’e hizmet etmekten başka bir şey bilmemiştir. Ama o iyi biri Quincy. Çoğumuzdan çok daha iyi hem de.”

“Çoğumuz cinayet işlemedik,” diye tersledim.

“Senin hiç pişman olduğun şeyler olmadığını mı söylüyorsun bana yani?” diye sordu Jay. Sesi, öfke ile sempati arasında bir yerde sıkışmış gibi çıkıyordu. Bea’nin görüntüsü aklıma geldi ve başka, daha yeni bir görüntü. O da Sophia’ya aitti. Kendi bencilliğim yüzünden ailesini elinden aldığım kız. “Hepimizin pişman olduğu şeyler var. Ve herhâlde hiç kimse Kole kadar pişman değildir.”

Ona cevap vermedim. Duygularım, dargın bir öfke ile kabul etmek istemediğim detaycı bir anlayış arasında gidip geliyordu.

“Sen neden pişmansın?” diye sordum Jay’e.

“Pek çok şeyden dolayı,” dedi Jay, çenesindeki kas seğirerek. “Pek çok şeyden.”

“Ben bir kızı öldürttüm,” dedim ona. Bunu söylemek, çatıdan aşağı düşmek gibi, bir anlık rahatlık uğruna yerçekimini yok sayar gibi hissettirdi.

“Ölümüne mi neden oldun, yoksa öldürdün mü?” diye sordu. Hiç istifini bozmamıştı, ciddiyetinden emin olmak için dönüp ona bakmam gerekti.

“Önemi var mı ki?” diye sordum tekrar ellerime bakıp.

“Tabii ki var.”

Böylece ona anlattım. Kobay olarak seçildiğimi anlattım. Enerji santralindeki kavgayı ona anlattım. Nasıl hapse atıldığımı, nasıl damgalandığımı da. Ona omzumdaki damgayı bile gösterdim. Artık acımıyordu ama kabarmış yaralı doku, bir daha hiç aklıma getirmek istemediğim şeyi hatırlatmak için orada duruyordu. Kaçış planımı anlattım, Bea’yi yanıma aldığımı ve kaçışımızı. Aaron’ın bizi bulmasını ve beni Bea ile tehdit etmesini anlattım.

Ve yaptığım tercihi, kendi canımı kızın canının önünde tutmanın ne kadar kolay olduğunu anlattım.

O ise sadece orada oturdu. Tepkisizliğinin bana acı verici mi yoksa rahatlatıcı mı geldiğine karar veremiyordum. O gün ne olduğunu birilerine anlatmam gerekiyordu. Sırf o andan beri göğsümde taşıdığım acıyı hafifletmek için bile olsa... Sanki kelimelerin içimde fiziki bir varlığı mevcuttu da, beni aşağı çekiyordu.

Jay’e Sophia’dan bahsederek lafımı bitirdim. Bea’nin ölümünü telafi edecekmiş gibi düşünerek Sophia’yı bulduğumu anlattım. Ama artık telafi edemeyeceğimi bildiğimi... Hiçbir şeyin yaşananları telafi edemeyeceğini...

“Ve cidden,” dedi kelimelerini dikkatli seçer gibi yavaş yavaş, “Tüm bunlardan sonra bile, Kole’un hikâyesinin bildiklerinden ibaret olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ne?”

“Önce bana bir kızı öldürdüğünü söyledin, sonra da tüm bunları anlatıyorsun. Ama Kole’un da belki buna benzer bir hikâyesi olabileceğini düşünemiyor musun?”

Susunlaştım, hiçliğe doğru dalıp giderek düşündüm.

“Hepimizin bir hikâyesi var, Quincy,” dedi ayağa kalkıp. “Belki ona da kendi hikâyesini anlatması için müsaade etmelisin.”

Kole’u alt kattaki depoda buldum. Nails’le birlikte malzemeleri gözden geçiriyordu. Beni görünce donup kaldı ve gözleri büyüdü.

“İyi misin?” diye sordu kararsızca. Sesi titrekti.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapadım ve ellerimi sıkıp yumruk yaptım. Jay’in sesi kafamda yankılanıyordu.

“Anlatacaklarını dinlemek için hazırım.”

o o o

Kole ve ben, boş bir oda bulduk ve yere, birbirimizin karşısına oturduk. Fakat Kole, benimle göz teması kurmuyordu.

Benim teşvik etmeme kalmadan o başladı:

“Babam eskiden askermiş,” dedi. Dizlerini, yersiz bulduğum hareketle göğsüne çekti. “Böyle biliyordum ben. Başkan olmadan önce babam buydu. Sonrasında da özünde yine buydu.”

Kole, konuşurken bana bakmıyordu.

“Başkan olduktan sonra annemle evlenmiş. Çünkü danışmanları, küçük ve kusursuz bir aile tablosunun, herkesin örnek alması adına akıllıca olacağını düşünmüş. Evlenmelerinden bir sene sonra annem bana hamile kalmış. Babam mutluymuş, hep bir oğlu olsun istiyormuş. Ama bir yandan annemi de aldatıyormuş; birlikte olduğu o kadın da bir çocuk doğurmak üzereymiş.”

“Aaron,” dedim nefes alarak.

Bana kaçamak bakıp yüz ifademi okudu. Ama sonra hemen botlarına bakmaya devam etti.

“Evet. Aaron doğduğunda, annesi babama gelmiş ve Aaron’ı yanına almasını istemiş. Aaron bizimle olursa, onunla olacağından daha iyi bir hayata sahip olur diye düşünmüş. Kadın Safkan’mış ama bir işte çalışıyormuş ve işe gittiği zaman çocuğu bırakabileceği hiç kimsesi yokmuş. Ama babam onu kabul etmemiş. Eğer halk bu durumu öğrenirse başkanlıktan indirileceğinden korkmuş. O yüzden de çocuğa bakması için ona para ödemiş.

Ben babamın beklentilerine göre fazla geç mi, erken mi ne doğmuşum ya da biraz fazla zayıfmışım. O da beni güçlendirmek için çabalamaya başlamış. Dört yaşımdayken bana doğum günümde bıçak almıştı. Annem ağlayıp durmuş ama bu konuda hiçbir şey söylememiş çünkü babamdan çok korkuyordu. Bir sonraki doğum gününe varana kadar, bıçak kullanma konusunda babamın silahlı kuvvetlerindeki herkesten daha iyi hâle gelmiştim. Babam da memnundu, benim için doğru olanı yaptığını düşünüyordu.”

Öne eğildi ve bana ellerini gösterdi; yara izleri eklemleri ve avuçları boyunca ilerliyordu.

“Bunların birçoğu o bıçaktan. Bu da...” dedi, avucunun içindeki fazlaca uzun ve kabarık bir yara izini gösterip “Bıçağı ilk aldığım günden. Ne kadar keskin olduğunun farkına varamamıştım.” Normal bir olaymış gibi omuzlarını silkti.

Sanki bu anlattıklarının hepsi normalmiş gibi.

“Neyse,” dedi başını iki yana sallayıp hatıraları kovarak. “Bir yıl daha geçip gitti, altı yaşına bastım ve babam eve Aaron’la birlikte döndü. Bir hafta önce annesi ölmüştü. Babamın ona gönderdiği çek, annesinin ölümü nedeniyle geri dönünce, Aaron’ı ‘koruyucu ailelik’ adı altında eve getirmeye karar vermişti.

“Aaron benim tam zıddımdı. Hep öfkeliydi, hep terslemeye hazırды ve delicesine rekabetçiydi. Doğası itibariyle benden daha güçlüydü. Ama o beni kuvvetiyle yenerken, ben onu becerilerim-

le yeni-yordum. Babam ikimizi karşı karşıya getirip dövüştürmeye başladı. Bunun bizi daha hızlı geliştireceğini düşünüyordu çünkü. Aaron ne kadar çalışırsa çalışsın, hep ailenin gizli utancıydı. Evin içinde hepimiz gibi muamele görüyor ama evin dışında kimse onu görmüyor ve duymuyordu.

On üç yaşına gelmiştim. Yeteneklerim babamın görevlilerinin hepsinden çok daha üstündü. O zamana dek beni zorlayabilmiş tek kişi olan Aaron'dan bile daha iyiydim. Babam sadece bana odaklandığı için, aramızda başlattığı rekabet neredeyse katlanılmaz hâle gelmişti. Aaron benden nefret ediyordu. Babamın bana verdiği önemi hak etmediğimi düşünüyordu ve onun insan gibi bir sevgi görmemesinin tek suçlusu da ona göre bendim.

Sonra on altı yaşına geldim. Millî bir tehdit altında olduğumuza ikna edilmiştim. Oasis'in dışındaki asiler, Oasis'i içerideki herkesle birlikte yakıp yıkmayı planlıyordu. Oasis'in duvarları içindeki herkesin canını kurtarmanın tek yolunun, ona tehdit oluşturan kişileri ortadan kaldırmak olduğuna ikna edilmiştim. Öyle de yaptım ve bu işte başarılıyım da. O zamanların her bir saniyesinden nefret ediyorum. Öldürdüğüm her kişi, beni aklımı kaçırmaya biraz daha yakın hissettiriyordu. Ama hâlâ bunu insanlara yardım etmek için yaptığımı sanıyordum. O yüzden babam ne derse itaat etmeye devam ettim.

Ama mesele bu işin sonunun hiç gelmemesiydi. Tehdit hiç ortadan kalkmadı. Ve ne kadar çok hedefi aradan çıkarsam, yerine o kadar yenisi veriliyordu. Yemek yiyemiyor, uyuyamıyordum. Çünkü tek gördüğüm şey, öldürdüğüm insanların yüzleriydi. Yanlış bir şey yaptığının farkındaydım. Bunu ta içimde biliyordum ama engel olamıyordum. Babamı hayal kırıklığına uğratamazdım."

Bir an sessizliğe büründü, hepsi bu kadar mıydı, emin olmadım. Anlatacakları bitmiş miydi bilemiyordum ama hareket

edemiyordum. Şok içinde, onun yüzünden geçip giden duygular silsilesini seyrediyordum.

Elinin bileğini bana uzattı, bir an ne yaptığını anlamadım. Sonra bileğinin iç tarafındaki dövmeyle gördüm.

“Otuz iki tane X,” dedi. Sesi o kadar cılızlaşmıştı ki onu zor duyuyor; ama acısını işitebiliyordum. Kendi göğsümdeki hissin bir yansıması gibi duyuyordum. “Sol bileğimin içinde otuz iki X... Oasis’in içindeyken öldürdüğüm otuz iki kişi için...”

Nefes alamıyordum.

“Neden?” Nefesim hâlâ bana gelmiyordu ama zorladım. “Neden oradan ayrıldın?”

Kısa bir süre gözlerini kapadı.

“Babamın, batıdaki görevli birimlerinin komutanıyla yaptığı bir konuşmanın kaydını buldum. Bir programı yeniden başlatmaktan bahsediyordu.”

Kafam karışıp kaşlarımı çatarak baktım ona.

“Denek bendim, Quincy. Ben ve Aaron. Ve başarılı olmuştuk. Bunu başka insanlara, başka çocuklara da yapmayı planladıklarını öğrendiğimde...” Titrek bir nefes aldı, sanki kusacakmış gibi görünüyordu. “Herkesin bir kırılma noktası vardır.”

“O da senin kırılma noktan mıydı?” dedim, sesim rahatsız edici bir fısıltıya dönüşmüştü.

“Evet, o da benimkiydi.” Yüz ifadesinde, aynı anda algılayamayacağım kadar farklı duygu ve kırgınlık iç içeydi. “Sonra kaçtığım zaman, neden benim gibi insanlara ihtiyaçları olduğunu anladım. Asiler her yerde ortaya çıkıyordu, sadece burada değil. Oasis’in içinde. Bazen Oasis’in seçkinlerinin arasında. Ve eğer o kadar çok gücü olan biri sırları ortaya dökmeye başlamak üzereyse ya da öyle birinin bir tür isyana destek verdiği düşünülüyorsa...”

O zaman ben ve Aaron devreye giriyorduk. O sorunun icabına bakıyorduk.”

İşte bu kadardı. Kole’un hikâyesi, geçmişi buydu. Jay’in haklı olup olmadığına, doğru olanın bu olup olmadığına karar vermiyordum. Çünkü sözleri içime darbeler vuruyor, içimdekileri parçalıyor ve tekrar yerlerine takıyordu. Anlattıklarının içimde benim hazır olduğumu sanmadığım değişiklikler yaptığını hissediyordum.

Tekrar Kole’a baktığımda kendimi bir aynaya bakıyor gibi hissettim. Ve beni her şeyden çok korkutan, tam da bu oldu.

Rüyamda, Kole’u, gölgeleri, parçalanmış camları, mermi kovanlarını ve titreyen elleri gördüm. Korkunun metalik tadını aldım ve zihnimin gerisinde çılgılık atan Sophia’nın sesini duydum.

Hayır!

Yataktan aniden fırlayıp kalktım, yüreğim ağzımdaydı. O sırada, çılgılığın rüya olmadığını fark ettim ve Sophia’nın gerçekten uykusunda çırpındığını, yüzünün korkuyla kasıldığını gördüm.

“Sophia. Sophia. Sophia!” Onu sarsarak uyandırdım. Gözleri aniden açıldı. Yatağında doğrulup oturdu ve hızlıca odaya bakıp, gerçekte var olmayan bir şeyi aradı.

“Bir şey yok.” Sakin konuşmaya çalıştım ama benim kalbim de hâlâ onun çılgılık sesinden dolayı küt küt atıyordu. “Bir şey yok. Güvendesin.”

Başını sağa sola salladı, gözlerini sımsıkı yumup dizlerini karnına çekerek kendini sakladı.

“Sophia,” dedim nazikçe, bir elimi onun dizinin üstüne koyup. Sıktığı yumruklarından birini avucumun içine aldım. “Sophia, artık güvendesin, söz veriyorum.”

“Bana hiçbir şeyin sözünü veremezsin,” diye mırıldandı. Hâlâ başını sağa sola sallıyor, soluk sarı saçının tutamları atkuyruğundan savrularak başının etrafında uçuşuyordu.

“Hey.” Onu kendime çektim. Kendi sesim bana bile fazla hararetli geldi: “Söz veriyorum, seni güvende tutacağım.”

Yüzünü benim boynuma bastırdı, ağlama sesi yüreğimi parçalıyordu.

“Beni senin niye umurundayım?” diye sordu hıçkırarak. Küçük yumrukları, tişörtümü sıkıyordu.

“Konu biraz karışık.” Sesim hıçkırıklar ve nefes alışlarla doluydu, sanki dikişlerim yırtılıyormuş gibi geliyordu.

“Ne oluyor, anlamıyorum,” dedi burnunu çekerek.

“Biliyorum.” Sesim çatallanırken saçlarını okşadım. “Biliyorum.”

o o o

Bir saat sonra yeniden sakinleşmişti; gözyaşları tamamen kurumuştı. Yanına diz çöktüm ve demin gidip getirdiğim bir bardak suyu ona verdim.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordum nazik bir sesle. “İyiyim,” dedi. Ben de gülümseyecek oldum.

Yanına oturdum ve kollarımla dizlerimi sardım. İkimizin diğerlerinden ayrı bir odaya yerleştirilmemiz için ısrar etmiştim. Kısmen Sophia’nın kabuslarından, kısmen de kendi paranoyaklığımdan dolayı.

“Onu en son ne zaman görmüştün?” diye sordum, tişörtümün kenarıyla oynarken.

“Dokuz ay kadar önce.”

Sorudan rahatsız olmuş gibi değildi. Sanırım bu yaşında benden daha güçlüydü.

“Ya annen baban?”

“Ben üç yaşındayken öldüler, o yüzden onları hatırlamıyorum.”

“Ailenden tek kalan Bea miydi?”

“Evet. Test edilene kadar İç Mıntıkâ'da üvey ailem vardı. Sonra da beni Bea ile aynı koğuşa koydular. Ama aylar önce, beni rahatsız eden kızlar vardı, Bea de onlara engel olmaya çalıştı. Beladan uzak dursun diye onu Güney Koğuşları'na gönderdiler. Ben de bilerek belaya bulaştım ki onun yanına gitmeme izin versinler. Ama ben gittiğimde, o...”

“Sana bildirmedi mi?” diye sordum dehşet içinde.

“Hayır. Güney Koğuşları'na gittikten sonra, onun nerede olduğunu sorana kadar söylemediler.”

Ona verecek bir cevabım yoktu. Sessiz kaldım ve bu durumun onun için nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Ailenin kalan son ferdinin de haftalar önce ölmüş olması ama kimsenin ona söylemeyi aklına bile getirmemesi...

Bunlar, bir çocuğun yüzleşebileceğinden çok fazlaydı.

“Kaç yaşındasın?” diye sordum konuyu değiştirmeye çalışıp.

“On,” dedi. Tüm bu yaşananlar olmadan önce, aynı soruyu Bea'ye sorduğumda yaptığı gibi, o da çenesini kaldırdı. “Yani neredeyse on. Doğum günüm yakın.”

Ona nazikçe güldüm, o da bana gülümseyerek karşılık verdi.

“Bana Sophi diyebilirsin,” dedi esneyerek. “Sophi denmesini tercih ediyorum. Bea de bana öyle derdi.”

Cevap vermedim. Ama onu daha çok kendime çektim, kalbim burkuluyordu.

O hâliyle, başı omzumda, köşedeki duvara yaslanmış şekilde tekrar uyuyakaldı. Göğsümde bir şeyin kımıldadığını hissettim. Dev bir binanın temelini yerinden oynamasını izlemek, koca şeyin çöküp yıkılmasını dehşetle seyretmek gibiydi bu. Böyle hissediyordum; o yerinden oynama anı gibiydi ve şimdi de her şeyin yerle bir olmasını bekliyordum.

“Zor,” dedi silüeti kapıda beliren birinin sesi. “Aileni kaybetmek... Bu kadar küçükken çok zor.” Clarke odadan içeri girdi.

“Niye uyanıksın?” diye sordum, Sophi’yi uyandırmamak için sessizce.

“Bu evde hiç kimse uyumuyor artık,” dedi Clarke. Gelip karşıma oturdu ve bağdaş kurdu.

“Neden buraya geldin?” diye sordum ama aldırmadı. Clarke’la ilgili hayran olduğum şeylerden biri buydu; insanlar ona lafını sakınmaz sorular da sorsa umursamıyordu.

Kendisinin de ne kadar sözünü sakınmaz biri olduğunu düşününce, sanırım ektiğini biçmeyi öğrenmiş olması gerekiyordu.

“Çılgılık attığını duydum,” dedi. Elini Sophi’nin saçına dokunacak gibi uzattı ama sonra elini geri çekti. “Bir zamanlar ben de onun gibiydim. Sevdiğin birini kaybetmek nasıldır, ben de biliyorum.”

“Sen kimi kaybettin?” sesim alçalmıştı ama bu kez, Sophi’den dolayı değil, Clarke’tan dolayıldı. Çünkü o benimle hiç böyle konuşmazdı.

Kimseyle böyle konuşmazdı. “Herkesi,” dedi. Uykusuzluktan kafası bulanık gibi konuşuyordu. Sanki bitkinlik zihnini bulandırmasa bunların hiçbirini söylemezdi. “Tüm ailemi. Hepsini aynı gece...”

“Nasıl oldu?” dedim sesim çatallanarak.

“Ailem yıllar yıllar önce Oasis’ten kaçmıştı. Ben Dışarı’da büyüdüm. Uzun süre güvendeydik. Kaçaklar azdı ve birbirinden uzaktı. Oasis’ten dışarı adımlarını attıkları gibi öleceklerini sanıyorlardı. Ama dışarıda koloniler kurulduğu bilgisi Oasis’e ulaştı. O zaman da saldırılar başladı. Bizim köyümüze henüz saldırı olmamıştı, bunları sadece gelen yolculardan duyuyorduk. Fakat bir gün ben ava gidip geri döndüğümde tüm kampı yağmalanmış

hâlde buldum. Herkes, köyün tamamı oracıkta öldürülmüştü. Ama Oasis bunu hep yapıyordu. Senden her şeyini alıyordu, ta ki geriye elinde Oasis'in kendisinden başka bir şey kalmayana kadar." Sesinin eski keskinliğinin bir kısmı geri geldi. Ama sonra yeniden yumuşadı. "Küçük bir erkek kardeşim vardı. Annem, babam. Bize bir şey olmaz sanırdım. Bize bir şey olmaz, diye öğretmişlerdi ama öyle değildi."

"Bir şey sorabilir miyim?" dedim sessizce ve elimi Sophia'nın saçlarında gezdirerek.

"Evet, tabii," dedi rahatsızca kımıldanarak.

"Neden soyadını ismin yaptın?"

Bakışları aniden yukarı kalktı, yüzümü inceledi, sonra tekrar uyuyan Sophia'nın üzerine geri indi.

"Nereden bildin?" Duygularından dolayı sesi pürüzlüydü.

"Lacey söylemişti," dedim sessizce ve sesimin titremesine izin vermemeye çalışarak.

"Babam eskiden bana hikâyeler anlatırdı. Oasis'ten öncesine ait, eski hikâyeler. Askerlerle ilgili, ama asker değil, şövalyeler derdi onlara babam. Eğer içlerinden biri öldürülürse bir diğeri onun intikamını alırdı. Ama hep o şövalyenin kendi kılıcıyla."

Sessiz ve hareketsiz durdum. Clarke da artık benimle değil, kendi kendiyile konuşuyor gibiydi. Sanki o sözleri öyle çok tekrar etmişti ki zihninde bir duaya dönüşmüştü.

Bir yemine dönmüştü.

"Clarke benim soyadımdı. Oasis'i alaşağı ettiğimde, kılıç gibi, bunu onların adıyla yapacağım." Nefes aldı. "Oasis'i yakıp kül edince kimlerin ölümünün bedelini ödediklerini bilecekler."

Ertesi gün üsse kırılğan bir sükunet hâkimdi. Kimse yüksek sesle dile getirmese de herkesin nefesini tutmuş, bir şey olmasını beklediğini anlıyordum. Kole, sabahtan beri Nails'le tartışıp duruyor, dün gördüğü şeyi yok sayması için onu ikna etmeye çalışıyordu. Gördüğü şey, DB'nin oğlunun silah zoruyla onun sığınağına getirilmiş olmasıydı.

Koridorlarda yürüdüm; Nails'in sığınmacıları ben geçerken kızgın ve gücenik bakışlarını bana diktiler. Nerede durduğumuz belliydi: Tek hata yüzünden, huzursuz karşılaşmadan apaçık düşmanlığa geçmiştik.

Bir tek ve ölümcül hata yüzünden.

Üst kattaki olaydan beri Ly'i sadece bir kez görmüştüm. Yüzünde öyle öfkeli bir ifade vardı ki derhâl sıyrılıp yolundan çekilerek, ondan uzak durdum. Önce bana gayet dost canlısı davranan Kerrin bile, bu sabah ben ortak odaya girdiğimde kalkıp gitmişti.

Ben aynı yerde, yanımda Sophi'yle birlikte kanepede otururken Kole odaya girdi. Saçının ucu, sürekli ellerini saçlarının arasından geçirmiş gibi kalkıktı ve gözleri biraz fazla iriydi.

Jay, demin oturduğu yerden kalktı ve ben de kendiliğimden onu takip ederek Kole'un durduğu yere geldim.

"Ne dedi?"

"Üç günümüz var," dedi Kole, çenesindeki kas seğirerek. Kendi zihninin içinde plan yaptığını görebiliyordum.

"Ondan kurtulmak için üç gün mü?" diye sordum.

“Buradan gitmek için üç gün. Hepimiz,” dedi ilk kez bana bakıp. “Elimizi çabuk tutmamız gerekiyor. Jay, gidip Clarke’ı bul. Ne yapacağımıza karar vermemiz gerek.”

Ben tekrar Sophi’ye baktım, bir Oasis tarih kitabının sayfalarını karıştırıyordu. Bu durumun tezatlığına gülmemeye çalıştım.

“Lauren?” dedim, odanın karşısında beni duysun diye daha yüksek sesle.

Başını kaldırdı. “Efendim?”

“Biraz Sophi’ye göz kulak olur musun?”

“Tabii.”

Diğerleri duymadan onunla konuşabilmek için odanın karşısına gittim.

“Seni sürekli Sophi’yle bıraktığım için üzgünüm,” dedim olabildiğince sessiz. Sophi’nin beni duymamasını umuyordum. “Sadece onun bu tür konulara bulaşmasını istemiyorum.”

“Yo,” dedi Lauren başını yana sallayıp. “Anlıyorum. Sorun değil. Memnunum bundan. Bana kendi kardeşimi hatırlatıyor.” Kardeşinden bahsedince sesi düğümlendi ve kesildi.

Elimi onun omzuna koydum. Buradan gitmek için üç günümüz vardı. Lauren henüz bunu bilmiyor olabilirdi. Ancak şayet burada, Oasis’te kendi başına yaşamak istemiyorsa, kız kardeşini göremeyecekti. En azından bu seferlik...

Ama sonra, yüzündeki gülümsemeyi korumakta zorlandığını gördüm. Gözlerinde biriken yaşlara karşı mücadele ederken dudakları titriyordu. Acaba biliyor mu, diye merak ettim.

“Git,” dedi başını sağa sola sallayıp. Yaşlı gözlerini kırıştırdı. “Sorun değil. Gidip yapman gereken neyse, onu yap.”

“Sağ ol,” diye fısıldadım içtenlikle.

“Quincy?” Kole, odanın karşısından seslendi. Arkaya baktığımda, Clarke’ın yanlarında durduğunu ve gitmeye hazır olduğunu gördüm.

“Sophi, ben çok kısa bir süreliğine gidiyorum, tamam mı?” diye mırıldandım, kanepenin etrafında dolaşıp onun karşısına geçerek. Sophi başını yukarı aşağı salladı, mavi gözleri sessizce beni inceliyordu. “Bir şeye ihtiyacın yok, değil mi?” Zaman kazanmaya çalışıyordum. Bir gün, günün birinde onunla oturup konuşmak, onu daha iyi tanımak istiyordum.

Sophi başını yana salladı, bir şeye ihtiyacı yoktu. Clarke arkamdan sabırsızca öksürünce durumumuzun gerçekliğine geri döndüm.

Eğer onu tanımak için bir fırsatım olsun istiyorsam, bu işi hâletmem gerekiyordu. Şimdi.

Diğerlerini takip ederek koridorun sonunda Nails’in onlara verdiği, benimkinin tam karşısında olan odaya gittim. Kole kapıyı itip açtı ve bizi içeri geçirdi. Oda, yerdeki şilteler hariç boştu. Kole, hemen şilteye oturdu, Jay de karşındakine geçti. Ben Clarke’ın şiltesine, o da benim yanıma oturdu. Hepimiz dönüp Kole’a baktık.

“Nails buradan gitmek için üç günümüz olduğunu söyledi,” diye başladı herkesi bilgilendirmek için. “O yüzden, tam olarak ne yapmayı planladığımızı belirlememiz gerek. Yani Aaron’a ne yapacağımızı belirlememiz...”

“Onu sorgulayalım derim ben,” dedi Jay, botundan bir bıçak çekip. O bıçağı iki eli arasında yuvarlamak onun odaklanmasına yardım ediyordu sanırım. O bıçağı çekmeden hiçbir ciddi tartışmaya girmemiştim onunla henüz.

“İşe yaramaz,” dedi Kole. Öne eğilip dirseklerini dizlerinin üstüne koydu.

“Ne biliyorsun ki?” diye sordu Jay.

Kole, ona soğuk bir bakış attı ve Jay'in çenesi kapandı.

"Onu kendi çıkarımıza kullanmamız gerek," dedi Kole. Kaşlarını birbiriyle birleştirerek bana baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu alçak sesle.

"Diyorum ki biz buraya saldırıları durdurmaya geldik. Bunu yapmamızın da bir tek yolu var. Aaron, içeri girmemizin tek yolu."

"İçeri girmemizi mi teklif ediyorsun? Nasıl? Selyan Şehri'nin içine mi?" diye sordu Clarke, gözleri büyüyerek.

"Ortadaki gerçek sorunun peşine düşmeyi teklif ediyorum. Jonhson'ın peşine düşelim diyorum."

"Ne yapacağız peki ona?" diye sordu Clarke inanamayarak. "İşkenceye karşı Aaron'dan daha hassas olacak değil o da."

"Ona işkence etmeyi teklif etmiyorum zaten: Öldürmeyi teklif ediyorum," dedi Kole. Sesinde herhangi bir duygu barındırmamaya dikkat ediyordu.

Öldürmek mi? Nasıl yapacağız bunu? Etrafı güvenlikle kaynıyor."

"Benim onun oğlu olduğumu unutuyorsun," diye belirtti Kole. Sesinin soğukluğundan duyduğum ürpertiye bastırdım. "Ve daha önemlisi, Aaron da onun oğlu. İçeri girmek, Jonhson'a yaklaşmak için Aaron'ı kullanır, sonra da onu öldürürüz. Jonhson, Oasis'in başı. Başı kestiğimizde..." Kole omuz silkti. "En iyi fırsatımız bu, daha önemlisi de, tek seçeneğimiz bu."

Jay, yüzü aydınlanarak öne doğru eğildi. "İşe yarayabilir mi? Gerçekten işe yarayacağına inanıyor musun?"

Uzun bir süre birbirimize baktık.

"Yarayabilir," dedi. Yere bakarken dizi seğiriyor, hızlı hızlı düşünüyordu. "Yarayabilir..."

Gece yarısı uyandım, bir daha da gözüme uyku girmediy ve kendimi üssün koridorlarında dolarken buldum. Kafam bulanık ve karışık. Duvarlardaki gölgeler hayaletlere benziyordu. Kole arkamdan yaklaştığında neredeyse ruhum bedenimden fırlıyordu.

“Hey,” dedi, karanlıkta yüzümü inceleyerek. “İyi misin?”

“Evet, iyiyim, iyiyim.”

Johnson’a ulaşmak için Aaron’ı kullanmaya karar verdikten sonra, plan yapmaya başlamış, geç saatlere kadar yatmamıştık. Bir ara birkaç saatliğine uyuyakalmış, sonra allak bullak olan aklım beni yine uyandırmıştı.

“Ne zaman iyi olmasan, her seferinde iyiyim diyorsun, biliyorsun değil mi?” Sesi tuhaftı ve her zamankinden daha yavaş konuşuyordu.

Yüzümü ondan çevirdim. Duvarlar üstüme üstüme geliyor gibi hissediyordum. Düşünceler aklımda o kadar hızlı akıyordu ki başım döndü, duvara yaslanıp dengemi sağladım.

Aaron’ı ne yapacaktık?

O buradayken, o odada pusuda bekleyip saldırı anı kollarken, ben Sophia’yı nasıl güvende tutacaktım?

Ya bizi bulurlarsa?

Oasis’ten nasıl çıkacaktık?

Ya Sophia buradan gitmek istemezse?

Ya daha buna fırsatımız bile olmadan hepimizi öldürürlerse?

Saçlarımı diplerinden çekiyordum, bir çığlık atsam bütün binayı yerle bir edebilirdim.

Geri dönmek istiyordum. Buraya hiç gelmemeliydik. O görevlileri rahat bırakmalıyım. Kole söylediğinde kaçıp gitmemiz gerekirdi.

“Quincy.” Kole yanıma gelmişti. “Quincy, bırak.”

“Ne? Neyi bırakayım?”

“Panik yapmayı bırak. Paniğe kapıldığını ben anlıyorum.”

“Panik yapmıyorum. İyiyim.”

“Hey, bana yalan söyleme,” dedi usulca. Elini uzatıp benim elimi tuttu. “Ne oldu? Kafanın içinde neler dönüyor?”

Başımı eğip elimi saran ellerine baktım. Elimi çekmeliydim ama yapamadım. Elleri sıcaktı ve bu koridorun ne kadar soğuk olduğunu, o ellerimi tutana kadar fark etmemiştim.

“Buna daha ne kadar katlanabiliriz bilmiyorum,” dedi yavaş yavaş. Sözlerinin doğruluğu boğazıma takılıyordu.

“Bunların hepsini atlatacağız.”

“Buna inanmadığını bana kendin söyledin. Başkaları iyi hissetsin diye söylüyorsun. Bana yalan söyleme.”

“Yalan söylemiyorum.” Başını yana salladı ve doğruca bana baktı. “Artık senin sayende, bir şansımız olduğunu düşünüyorum.”

“Ben bir şey yapmadım,” dedim, elimi onun ellerinden çektim ve yüzümü çevirdim.

“Hayır, yaptın,” diye ısrar etti. “Daha iyisinin olacağına inanmalarını sağladın. Beni de daha iyi olacağına inandırdın. Sen bu yüzden buradasın.”

“Hayır, değil. Johnson için buradayız çünkü biz onu durdurmazsak, o asla durmayacak.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” dedi. Aynı anda hem Aaron’a çok benziyor, hem de hiç benzemiyordu. Saçı sarı değil, siyahtı; gözleri de Aaron’ın hassas kristal mavisinin aksine, ıslak toprak renginde, dünyanın tüm gerçek ve sağlam şeyleri gibiydi. Ama köşeli çenesinde, elmacık kemiklerinin hatlarında ve gözlerinin kenarlarında daralığında, ikisi arasındaki benzerliği görebiliyordum. “Johnson’ın asla durmayacağını biliyorum ama onun karşısına çıkmayı ben istemedim. Fakat artık korkmuyorum.” Elini yanağıma koydu. Sakinleştiğimi hissettim. “Buranın sana yaptığı her şeyle yüzleşebildiysen, babamla da yüzleşebilirsin demektir.”

Şu an o kadar yakınımdaydı ki nefesini yanağımda hissedebiliyor ve tenindeki siyah fırça izleri gibi duran her bir kirpiğini görebiliyordum.

Kole, bana dünyanın sonu geliyormuş gibi sarıldı, zira dünyanın sonu geliyordu.

Nefes alacak kadar çektim kendimi. Loş ışığın üstümüzü bir battaniye misali örtüyor olmasından memnundum.

“Bu da neydi?” diye sordum alınımı onun göğsüne koyarak. Ondan uzaklaşmak da istemiyordum.

Göğsünde kalbinin atışlarını duyabiliyordum. Sesi de üzgün gibi değildi. Nefes alamıyormuş gibiydi sesi. Benim de hissettiğim gibiydi.

“Özür dileme.” Benim sesim de fazlasıyla nefes nefese ve kontrolsüzdü. Ondan geriye bir adım atmak ve bana dokunamayacağı, parmak izlerinin kanımı ateşe veremeyeceği bir yerde, bir nebze aklımın başıma gelmesini istiyordum.

Ayaklarım soğuk ve taş zeminde çıplaktı, onunkiler de. İşte o zaman onu uyandırdığımın farkına vardım.

“Uyuyordun.” Sesimde bastırılmış bir şaşkınlık vardı. Başımı kaldırdım ve dalgalı saçlarının dağılmış, yüzündeki hafif çizgilerin uykuyla bulanmış gibi görüldüğünü fark ettim.

“Uyuyakalmışım,” diye kabul etti ve gülümsedi. Artık samimi gülümsemeleri o kadar seyrek ki ortaya çıktığında bakmadan edemiyordum. Ortaya çıktığında da hep o kararsızlık anı vardı. Dolunayı gibi; acaba gerçekten tam dolunay mı, yoksa hayal gücün seni yanıltıyor mu?

“Şimdi ne olacak?” dedim nefes alırken. İçimde bir şeylerin çözüldüğünü hissediyordum. Öylesine tehlikeli bir raddede ham, hakiki ve somuttu ki onu asla bırakamayacağımdan korktum.

“Şimdi,” dedi beni tekrar kendine çekerek, “Dünyayı yeniden inşa edeceğiz.”

Benim sormak istediğim bu değildi ama belki de bu olmalıydı.

Selyan Şehri'ne girme görevimizin hazırlıklarına yardım etmekle geçmeyen her bir saniyeyi, Sophia'nın yanında geçiriyordum. Hakkındaki her şeyi bilmek istiyordum ama o, buraya nasıl geldiğiyle ilgili basit bilgilerden başka bana daha fazla açılmak istemiyor gibi görünüyordu. Ben de Bea hakkında sorular sordum.

Birbiriyle çatışan duyguların onun yüzünden geçtiğini gördüm. Önce neşe, sonra acı, hüznün, öfke ve nihayet ciddiyet. Bu ifadeyi Sophi'nin yüzünde görmek, Bea'de görmekten de nadirdi. Ama onun Bea'ye ne kadar benzer hareket ettiğini görmek beni şaşırtıyordu. Bazen gülümsediğinde, ona bakmaktan kendimi alamıyor, yaşıyasaydı Bea'nin gülümseyişi de buna mı benzerdi diye düşünmeden edemiyordum.

Bea'nin gülümseyişini bir daha asla göremeyecektim.

"Hastaydı," dedi Sophi yere bakarak. Üst kattaki yatak odasında oturuyordu. Benim burada olmamam gerekiyordu. Aaron alt katta tutuluyordu ama ben Sophi'yle mümkün olduğunca çok zaman geçirmek için çırpınıyordum. Çünkü bundan sonra neler olacağını bilmiyordum.

"Ne?" Göğsümde kalbimin çarpıntı yaptığını hissettim ve biraz başım döndü. "Ne dedin?"

"Hastaydı dedim. Annemle babam da hastaydı, sonra Bea de hasta oldu. Neden bilmiyorum. Bazı günler yataktan bile çıkamazdı. Hep kusardı. Bir çok kere hastaneye gitti ama ona yardım edemediler. Bu eski hastalıklardan biriymiş, adına kanser diyorlarmış ama daha farklıydı. Elllerinde ilacı yoktu." Genelde

güçlü ve net olan sesi titremeye başladı. “İyileşip iyileşmemesini gerçekten önemsediklerini sanmıyorum.”

“Üzgünüm,” dedim onu kendime çekip sarılarak. Sakin kalmakta zorlanıyordum ama nasıl hissettiğimi onun bilmesini de istemiyordum.

Kendim dahi ne hissettiğimi bilmiyordum.

“Kimse bilmiyordu. İnsanların bilmesini istemedi.”

Ona cankurtaran botuna tutunur gibi tutundum ve boğazımda düğümlenen yumru arasında çaresizce nefes almaya çalıştım.

Koğuşlarda Bea’nın kemikleri giydiği gömleğin üzerinden belli oluyordu. Bu görüntü zihnimde canlandı. Diğer kızlar gibi sadece istismar edilmiş ve kötü beslenmiş değildi o. Hastaydı. Ama ben, kendimle ilgili olan bitenlere öyle kendimi kaptırmıştım ki o hayattayken bunu fark edememiştim.

Acaba aynı anda daha kaç şeye birden pişman olabilirdim?

21

Görevden önceki gece Aaron'ı görmeye gittim. Nereden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm, bilmiyorum; ama içimdeki bir şeyin ihtiyacı vardı bunu yapmaya.

Onu tuttuğumuz odanın kapısını itip açtım. O da derhâl başını kaldırıp bana baktı. Beni izleyen gözleri mavinin tehlikeli bir tonundaydı. Patlamaya hazır olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum onu.

Önünde, bir metre uzağında ayakta durdum ve gözlerimi diktim. Kaşındaki tere, gömleğinin kırışıp yırtılmış hâline, başının üstündeki saçlarının dağınıklığına gözlerimi dikip baktım. İçimde bir şey onun bayağılığından, ondan daha önce hiç görmediğim kir, ter ve öfkenin insaniliğinden mest oluyordu.

“Ne işin var burada?” dedi. Her zamanki cazibesine dair zavallı bir teşebbüstü bu.

“Seni görmek için geldim,” dedi dikkatlice ve sessizce. Ona bakarken kendimi güçlü hissettim. “Neye dönüştüğünü görmeye geldim.”

“Ben değişmedim,” diye karşılık verdi. Sesinde keskin bir tonlama vardı. “Ama görüyorum ki sen değişmişsin. Artık dostların var. Değer verdiğin insanlar, sana değer veren insanlar.”

“Öyle,” dedim çenemi kaldırıp.

“Sana bunları öğrettiğimi sanıyordum.”

“Onlar benim zaafım değil Aaron.”

Aslında ona demek istediğim şuydu;

Benim zaafım sensin,

Daha doğrusu sendin,

Ama artık değilsin.

“Seni buna ikna etmişler. Artık zayıfsın. Senden başka birinin kafasına sıkılan bir mermi, seni öldürmemeli Quincy. Ben hep bunu söylemiştim.”

“Ama bu senin için hiç geçerli değildi,” dedim ona doğru bir adım atıp. “Senin için geçerli olmasını asla istemedim. Ben senin için ölebilirdim.”

“Kesinlikle.” Gülümsedi.

“Ama artık senin bir önemin yok,” diye fısıldadım ona doğru ölçülü bir adım daha atarak. “Hep korktuğun şey buydu, değil mi? Artık önemsenmeyecek olmak...”

Gülümseyişindeki keyfi kaçtı.

“İstediğin kadar numara yapabilirsin,” diye lafa başladı ama ben sözünü kestim.

“Numara falan yapmıyorum,” dedim serinkanlılıkla. “Yarın seni kullanarak babana ulaşacağız ve onu indireceğiz. Senin dünyanı darmadağın edeceğiz. Sen de artık bir hiç olacaksın.”

“Siz bana dokunamazsınız bile!” diye hırladı, onu bağlayan ipleri çekiştirerek. “Oasis yenilmez.”

Kendisini ve Oasis’i birlikte ve aynı şey gibi düşünüyordu. Ama onun böyle çözülmesini izlerken tüm bunların bir sonunun olduğunu anladım. Çünkü Oasis yenilmez değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Hayalimizdeki Oasis yenilmezdi ama o hayal yıkıldıktan sonra, her şey yıkılırdı.

“Bundan sonra, sen benden korkacaksın!” dedim ve kapıyı çarparak çıktım.

22

Ertesi sabah Sophi'ye veda ettim ve içimden bir dilek tuttum: Bir daha asla bunu yapmak zorunda kalmayacağım, bir daha asla onu ardımda bırakmayacağım.

Ona milyon tane söz vermiştim; geri döneceğimi, güvende olacağını, bu iş bittiğinde her şeyin yoluna girmiş olacağını... O da bana öyle sıkı sarıldı ki onu hiç bırakmak istemedim. Yüzümden o sırada akan yaşlar, nasıl bir yalancı olduğumu ortaya çıkarıyordu.

Çünkü geri dönüp dönemeyeceğimi bilmiyordum, güvende olup olmayacağımı da, bundan sonra durumun düzeleceğini de. Artık hiçbir şey bilmiyordum. Ama içimde yanmakta olan ateş, bu işi çözene kadar durmama izin vermeyecekti.

Onun için daha iyi bir dünya inşa edeceğime söz verdim. Bunun garantisini vermek imkânsız da olsa, en azından yalan değildi.

Güvende olacağı bir dünya kuracak ya da bu uğurda ölecektim.

23

Aaron'ı çözdük ve ona başka bir kıyafet giydirdik. Nails'in elinde bulunan en iyi kıyafetlerdi bunlar. Çünkü onu iki gün boyunca rehin tutulmuş gibi göstererek Selyan Şehri'ne girmesine izin veremezdik. Hazır olduğunda Kole onun sırtına silah dayadı ve merdivenlerden çıkarttı. Kapıdan geçip Dış Mıntika'ya çıktılar.

Jay, dün gece geç saatte çıkıp bu sabah erkenden dönmüş, bizim giymemiz için üç görevli üniforması getirmişti. Bunları nereden bulduğunu kimse sormadı, o yüzden ben de bahsetmedim. Ama düşününce, üniformalardan birinin yakasında kana çok benzemeyen bir leke vardı...

Sabah üniformayı giydiğimde, elimde olmadan ürperdim. Kumaşı benim koğuşlardayken giydiklerimden farklıydı. Ama yine de kötü geliyordu. Belimdeki kemerin ağırlığı bana kendimi hain gibi hissettirdi. Aptalca bir şey yapmama neden olmadan önce, yutkunup göğsümde kabaran duyguyu bastırmak zorunda kaldım.

Kole, koridorda Aaron'ı önünden ittirerek Nails'in yanından geçti, o sırada da Nails'e başını salladı.

"Bir gün daha," dedi Nails ise. Başını sağa sola sallamakla yetinerek, yürüyüp gitti.

Yanımıza mümkün olduğunca az kişi alacaktık. Bu yüzden de sadece Kole, Jay ve ben, Aaron'la birlikte içeri girecektik. Clarke'ı burada kalmaya ikna etmek epey zor oldu ama Kole

ona, üçümüz ve Aaron'ın gitmesinin zaten yeterince büyük bir risk olduğunu söyledi. Clarke da sonunda buna razı oldu.

Dış Mıntıka'yı iç mıntıkadan ayıran kapılara doğru gittiğimizde birkaç muhafız öne çıktı. Kalbim hızla atmaya başladı, o kadar hızlandı ki muhafızlar duyacak diye ya da boğazımda atan nabzımı fark edip bir şeyler olduğunu anlayacaklar diye korktum.

“Kimlik,” dedi ilk görevli. Ama sıkılmış gibi bir sesi vardı, bunun üzerine nefesim biraz rahatladı.

“Kimliğim yanımda değil ama ben Aaron Johnson'ım; diğerleri de benle beraber,” dedi bizi işaret ederek.

Görevlinin gözleri büyüdü ve henüz bir şey söylememiş olan ikinci görevliye bir şeyler fısıldadı. İkinci görevli, kapının yanındaki nöbet kulübesine koştu ve bir süre sonra geri döndü. Hafifçe solgunlaşmıştı. İlkine başını salladı.

“Tamam, efendim,” dedi. “İsterseniz size bir araç temin edebiliriz.” Sesinde bir titreme vardı ama korkusunu belli etmeyecek şekilde eğitilmiş olduğu için yüzü ifadesizdi.

“Selyan Şehri'ne bir araç istiyorum, görevli,” diye karşılık verdi Aaron gülümseyerek. Üstünlük gösteren bir tavırla görevlinin omzuna hafifçe vurdu. “Her şey kontrol altında.”

Kısa süre sonra yanımıza bir nakliye aracı yanaştı ve hepimiz araca bindik.

Ben ise bu işin bu kadar kolay olamayacağını düşünüyordum.

Ve bu kadar kolay olmaması gerektiğini...

Ve bu kadar kolay olmayacağını...

Kurucu Kuleler, yakından bakınca daha da güzel görünüyordu. Oasis'in tam kalbinde bizi bıraktılar ve ben, tüm hayatım boyunca hayalini kurduğum dünyaya baktım. Kuleler, ılık hüzmeleri gibi göğe doğru yükseliyordu. O kadar parlaktılar ki doğrudan bakamıyor olmam gerekirdi ama bakabiliyordum. Selyan Şehri'nin büyüğü buydu. Camdan yapılmış gibiydi ama aslında değildi. Saydammış gibi görünürdü ama değildi. Aaron bana, Kulelerin içinden her şeyi görebildiğini ama kimsenin seni göremediğini anlatmıştı.

Kole ve Jay, Aaron'a o kadar yakın yürüyorlardı ki topuğunun dibinden bir an bile ayrılmıyorlar, onun birden kaçmasını ya da bir şey yapmasını bekliyorlardı.

Bizi öldürtecek bir şey yapmasını.

Adalet Kulesi'nin girişine yürüdük. Burada o kadar çok güvenlik vardı ki sanırım bizi izlediklerini hissedebiliyordum ve bir sorun çıkmasını bekliyordum.

Ama Aaron yanımda olduğu için sürgülü kapılardan geçerek lobiye girerken kimse gözünü bile kırpmadı. Buradaki yüksek tavanlı salon, kapıların önünde sağa sola yürüyen insanlarla doluydu. Hepsinin yapması gereken bir iş, gitmeleri gereken bir yer vardı. Boğucu, uğultulu insan sesleri ile hareket eden makinelerin ve çalan telefonların sesleri arasında, şimdiden göğsümde bir panik hissinin yükseldiğini hissederek olmuştum.

Kole, bir saniyeliğine elini omzuma koydu, ses etmeksizin bana nefes almam gerektiğini hatırlattı.

Aaron resepsiyona yürüdü ve gülümsedi.

“Babamı görmek istiyorum lütfen.”

Masanın arkasında duran kadın biraz şaşırarak başını kaldırdı.”

“DB şu anda bir toplantıda ama bir saniye.”

“Ama çok önemli.” Gülümsemesi büyüdü. “Eminim durumu anlarsınız.”

Kadın yutkundu ve gülümseyerek karşılık verdi.

“Asansörle seksen beşinci kata çıkın. B13 numaralı odada.”

“Teşekkür ederim,” dedi Aaron tekrar gülümseyerek.

Asansörlerin olduğu yere doğru onu takip ettik ve boş bir asansör gelmesini bekledikten sonra bindik. Daha önce hiç asansöre binmemiştim; hareket etmeye başlayınca ileri doğru sarsıldım ve ellerimi savurup düz çelik kaplamaya tutundum. Dengemi sağlayıp beklerken bir elimi göğsüme koydum. Kapının üstünde bir kadrان vardı, biz tepeye ulaşana kadar katları saydı, biz de o sırada kadrana baktık. Kole’un eli Aaron’ın sol kolunu sıkıca kavramışken yavaş yavaş yükseldik.

Kalbimin sesini kulaklarımda duyuyordum. Sonunda durduk ve sürgülü kapılar açılıp Oasis’i önümüze serdi. Karşımızda Oasis, Duvar’ın sınırlarına kadar uzanıyor, yukarıdan, gökten bakınca burası bir cennet gibi görünüyordu. Dış Mıntika onun kenarına tutunan bir parazit gibiydi.

Ve işte o anda, biz iri gözlerle dünyaya bakarken, görüş alanımızın yanlarında gölgeler gibi saldırmaya hazır hâlde belirdiler.

25

Gözaltı odasının duvarı çelik grisiydi ve üstümden inen ışık kafamı karıştırıyordu.

Görevliler üzerimize atıldıklarında, bizim düşünmek için ancak saniyenin onda biri kadar vaktimiz vardı ve bu yeterli değildi. Çok kalabalıklardı; düzinelerce mavi üniforma ve silahlarının parıltısı her yanımızı sarmış, bizi birbirimizden koparmışlardı. Beni sürükleyip götürürlerken sadece Jay'in başının yere vurduğunu, bacağından kan aktığını ve Kole'un da geri geri sürüklendiğini, arkamıza doğru öfke ve çaresizlik içinde haykırdığını göreceğim kadar etrafa bakabilmişim. Aaron ise herkesin tepesinde duruyor ve sırtıyordu.

“KAZANMANIZA İZİN VERECEĞİMİ CİDDİ CİDDİ DÜŞÜNMEDİNİZ, DEĞİL Mİ?” diye gürlemişti. Aynı anda hem öfkeden kudurmuş, hem de çılgınca bir keyif duyuyor gibi görünüyordu. O hâli tüylerimi ürpertti.

Gözaltı odasında ayakta dururken düşünebildiğim tek şeyi yaptım ve çığlık atmaya başladım. Sesim duvarlardan yankılanıp geri dönerek bana çarptı ve ben yine çığlık attım. Boğazım kuruydu, acıyordu ama ben bağıırıyordum. Çığlık atmayı sürdürdüm, yumruklarımı uyuşana kadar çelik kapıya vurdum ama kapı açılmadı.

Panik beni hem içeriden, hem dışarıdan sarıp sarmalıyordu. Beynim, Kole'un beynine sıkılan bir merminin farklı farklı görüntülerini birbirlerine karıştırıp duruyordu. Sonunda daha fazla dayanamadım.

“Aaron!” diye bağırmayı denedim, ama tüm o çığlıklarım-
dan dolayı sesim boğuktu ve çatallaşmıştı. O an bu odadan
çıkabilmek, Kole ve Jay’i bulmak, onları kurtarmak için her
şeyi yapabiliirdim.

Acaba bu nasıl oluyordu? Nasıl oluyor da bir sabah uyanıyor-
dun ve birden senin kendi canından daha çok önem verdiğin
insanlar olabiliyordu?

Yere yığıldım, çaresizlik duygusu iliklerime dek işlemiş yor-
gunluğum arasında kaybolurken, yolun sonuna geldiğimizi an-
ladım. Güvenliğimizi sağlamak adına dökülen tüm kanların ve
verilen canların sonucu, boş bir odada hiçbir kaçış yolu olmadan
yatan mahvolmuş bir kızdı.

Hiçbir kaçış yolu olmadan mı? *Her zaman bir kaçış yolu var-
dır.* Aaron’ın kendi sözleri kafamın içinde duyuldu ve başımı
kaldırıp etrafa baktım.

Yukarı baktığımda, odaya yukarıdan inen ışığın, tavandaki
panellerden geldiğini gördüm. Her bir panel, bir tür levhadan
yapılmıştı. Ayağa kalktım, kalbim göğsümde fırladı ve yukarı
zıpladım. Parmaklarımın uçları levhaya değdi. Bunların birer
levha değil, ahşap, boyalı bir çeşit kaplama olduğunu anladım.
Elimin altında çok az yukarı aşağı hareket ettiler. Sonra kafama
dank etti: Burası gerçek bir gözaltı odası değildi, sadece DB
ve senatörlerine küçük geldiği için boş bırakılmış bir toplantı
odasıydı.

Yine zıpladım, bu sefer zıplarken tüm gücümle kendimi it-
tirdim ve panel birkaç santim hareket etti. Panel yarıya kadar
kalkana dek, tekrar tekrar zıpladım. Ellerimi savurdum. Kalp
atışlarım kulaklarımda davul gibi duyulurken zıplayıp parmak uç-
larımla çıkıntıya tutunacak kadar yükseldim. Sonra geri düştüm.

Yere düştüğümde kendime sinirlendim. Ama bir daha zıpla-
dığımda kenara tutunup kendimi yukarı çekmeye başlamıştım.

Kaslarım bana isyan ediyordu. Kollarım sallandı, sallana sallana sonunda yine düşeceğimi sandım. Ama hemen ardından dirseklerimi çıkıntının üstüne kaldırıabildim ve vücudumun geri kalanını da yukarı çektim.

Nefesim büyük kesik soluklar hâlindeydi. Kollarımı güçsüz hissediyordum ama çıkabilmişim. Etrafıma bakınıp az ışıktta görmeye çalıştım. Altımdaki zemini lambaların kabloları kaplıyordu. Panellerin arasından geçen, tavanı desteklediğini zannettiğim çelik borular vardı.

Kirişlerin üzerinde ilerlemeye başladım. Gözlerim altımdaki zayıf ahşap panellere kayarken tedirgin bir şekilde dengemi sağladım. Eğer dengemi kaybedip bunlardan birinin üstüne düşersem, paneli kırıp içinden geçerdim.

Kirişler devam ediyor, sonra sola keskin bir dönüş yapıyor, doğruca bir ızgaraya doğru gidiyordu. Durdum, ellerimle ahşap bir boruyu kavrayarak çömeldim ve havalandırmaya benzeyen bir açıklığın içine baktım.

Havalandırma ızgarasını çektim, yukarı doğru kalkarak çıktı. Kapağı yavaşça panellerden birinin üstüne koydum, ağırlığı altında çökmesin diye dua ettim ve havalandırmadan içeri sığıştım. İçerisi dardı ama karnımın üstünde sürünüp kollarımla ilerleyemeyeceğim kadar da dar değildi. Ben daha derinlere gittikçe daralıyor gibi hissediyor ama aslında daralmadığını biliyordum.

Sonunda bir başka ızgaraya geldim, havalandırma birden sona ermişti. Kapağı çekiştirdim ama bu taraftan değil, dışarıdan sabitlenmişti. Sinirle hırlayıp kapağı ittim ancak yerinden kımıldamadı.

Bir saniye durup düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Sonra mümkün olduğunca dik oturarak bacaklarımı altıma aldım. Bir an tamamen dönüp dönemeyeceğimden emin olamadım. Ama

sonra kendimi çevirebildim, ayaklarım ızgaraya doğru dönmüş, başım diğer tarafa gelmişti.

Ellerimi metal havalandırmanın iki yanına koydum, derin, sakın bir nefes aldım ve tekme attım. Izgara serbest kaldı ve diğer taraftaki zemine tangırdarak düştü. Ben de aşağı, ayaklarımın üstüne atladım.

Yere çömelerek indim, doğrulup etrafıma baktım. Gördüğüm şeyi anlamaya çalışırken ciğerlerimdeki nefesim dondu.

Anlayamadım. Gördüğüm şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Duvarlarda sıra sıra bilgisayarlar vardı. Ama enerji santralindekiler gibi eski ve döküntü değildi. Gıcır gıcır ve gümüş rengindeydiler. Bilgiler ekranlardan o kadar hızlı akıyordu ki, hiçbir şey okuyamıyordum.

Ama gözlerimi sıra sıra dizili cam tüplerden ayıramıyordum. El arabalarına sıralanmış yüzlercesinin üzerindeki etiket sonsuza dek silinmemek üzere kafama kazındı.

X51 Geni Bastırma Serumı

Kendimi kayıyormuşum gibi hissettim. Oda sanki etrafımda yüzüyordu.

Tedavi!

Titreyen ellerimle tüpleri tutmayı denedim. Ellerim öyle çok titriyordu ki tüpü zor tutuyordum. Bu kusursuz cam şişe, her şeyi içinde taşıyordu.

Her şeyi.

Bu her şeydi. Özgürlüktü. Cam bir tüp içindeki bu minik ve saydam serum, tüm hayatım boyunca beklediğim şeydi.

Arkamdaki kapı savrulup açıldı, cam şişe elimden düşüp yerde parçalandı. Gelenin kim olduğunu fark etmeden, bir silah bulmak için odada arandım.

Ve sonra, gelenin kim olduğunu anladım.

“Johnson.” Sesim bir hırıltı, bir tıslama, saf nefretin dizginlenmemiş bir soluğu gibi çıkmıştı.

“Quincy Emerson,” dedi. Eski zamanlardan kalma, Safkan olduğum, bir kimliğim olması hakkına sahip olduğum zamanlardan kalma bir ad.

Eğer beni gördüğü için şaşırılmışsa bile bunu hiç belli etmiyordu. Benim ilk düşüncem, Aaron’a benzerliğiydi. Gönülsüzce kabul ettiğim ikinci düşüncem ise, Kole’a da benzediğiydi. Onların boyunda, onların asker gibi duruşundaydı ve onlar gibi sivri bir çenesi vardı. Ama gözleri aynı Aaron’a benziyordu: Gözlerinin soluk mavi ışık parıltıları, yıldırımlara benziyordu ama daha soğuk bir renkti. Saçları ise Kole’un siyaha yakın koyu kahverengi tonundaydı. Ama şakakları kırışmıştı. Mavi, pahalı ve bedenine tam oturan, üzerine göre dikili bir takım elbise giymişti.

“Ben de tam seni ziyarete geliyordum,” dedi, her bir kelime yavaş ve sıcakkanlıydı. Aaron’ın sesinin bal gibi tatlı tınısını hatırlattı bana. “Ve olman gereken yerde seni bulamayınca ben de olmaman gereken bir yerde bulunduğundan şüphe ettim.”

“Bu ne?” diye sordum, başımla cam şişelere ve bilgisayarlara doğru işaret ederek.

“Tedavi,” dedi gözünü bile kırpmadan.

Nefesimin hızlandığını hissettim. Damarlarımdaki kanım yanıyor, onu hemen şuracıkta, şu anda öldürmemek için kendimi zor tutuyordum.

Kole’un sesini kafamın içinde duydum. “*Duygularının sana bir faydası olmayacak. Şu anda faydasız ve karşında bir görevli olduğunda da faydasız. Onu unutman lazım. Her şeyi, kafanın içindeki her bir düşünceyi. Bırak hepsi dökülüp gitsin.*”

Dengemi sağladım, nefesimi yavaşlatıp normal hâline getirdim ve ona doğru kısa, ölçülü bir adım attım.

“Bunlar ne kadar zamandır burada?”

“Ben yönetimi devraldığımın beri,” dedi yavaşça. Bir yandan sakın sakın takım elbisesinin önündeki düğmeyi ilikliyordu.

Bu bilgileri idrak etmeye, yeni bir soru sormaya çalıştım ama doğru düzgün düşünemiyordum.

“Ama arıyorlar bunu. Oasis, tedaviyi bulmaya çalışıyor.” Bu sözler daha ağızımdan çıkarken saçma geldi.

Ağır ağır kıkırdadı. Sahte bir gülümsemeyle bana doğru bir adım attı. Kamera önünde görünmezken daha yaşlı, daha insani duruyordu.

Ve daha ölümlü.

“Sandığımın daha da safmıydın Bayan Emerson. Onlarca yıldır tedavi elimizde mevcut. Tedaviyi bulmamızın gerçekten o kadar uzun süreceğini mi zannetmiştin?”

O sakın bir tehditkârlıkla üzerime doğru yürürken, ben sendeleyerek geri geri yürüdüm.

“Öyleyse neden burada duruyor?” diye sordum, şüphemi seimde belli etmemeye çalışarak.

Ona karşı bir zaaf gösteremezdim. Kole, onun istediğinin de bu olduğunu; seninle nasıl oynayabileceğini görmek ve canı ne istiyorsa sana onu hissettirmek istediğini söylemişti.

“Elbette burada duracak, niye durmasın? Tedaviye ihtiyacımız var. Bizi güvende tutması için gerekli. Oasis’in düsturu, ‘herkes için barış’ barış da tedavi demek.” Tedaviyle alakalı hemen hemen tüm televizyon yayınlarında yazan Oasis’in sloganlarından birini tekrarlarlarken ses tonu neredeyse kendi kendini küçümser gibiydi.

“Ama...” Aynı anda birçok şeyle birden yüzleşen zihnim tıkanmıştı. Geri çekildim ve kafatasıma bir baş ağrısı vururken, yumruklarımı şakaklarıma bastırdım.

Johnson bana doğru bir adım daha attı. Ellerimi yüzümden indirip ona baktım.

“Hayır,” diye hırladım. “Dur. Sakın daha fazla yaklaşayım deme.” Nefesim düzensizdi. “Eğer tedavi elinde varsa, buna ihtiyacın da olduğunu söylüyorsun, o zaman ne için kullanıyorsunuz bunu?”

“Senin,” dedi başını yana sallayıp. “Sen ve senin gibi olan herkes için.”

Gerçeği fark edince kalbim hopladı ve ciğerlerimde nefesim tıkanı.

“Tedaviyi çoktan kullandınız,” diye fısıldadım. Gülümsedi. Çocuğunun ilk defa yürüdüğünü gören gurur dolu bir ebeveyn gibi gülümsedi. “Başından beri zaten kullanıyordunuz. Biz çoktan tedavi edilmiştik.” Sesim yükseldi. Etrafımızdaki bilgisayarlar bipliyordu, tüm biplerler kulağıma kinayeli birer alkış gibi geliyordu.

“Bana öyle geliyor ki,” dedi üzerime doğru bir adım daha atarak. “Sizin türünüzden hiç kimse pek de parlak zekâlı değil.”

Dudağım homurdanarak kalktı. O ise sadece gülümsüyordu.

“Önce, sırf Duvar’ın sınırlarından çıkmakla Oasis’ten kaçabileceğinizi sandınız. Sonra aranızda, bir tuşa basar gibi kolay bir şekilde bir köstebek yerleştirmeme izin verdiniz. İnsanlara ne kadar kolay inandığınızı görmek, gerçekten acınası. Omuza saplanmış bir mermi, hiç tanımadığınız birine güvenmeniz için yeterli.”

Karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. O da bunun farkındaydı. Farkında olduğunu, yüzümden kanımın çekilmesinden ve onun yüzüne kusursuz bir gülümseme yayılmasından anladım.

“Lauren?” Sesim bu yankılı odada yüksek ve titrek çıkmıştı.

“Bayan Tate, evet. Oasis’e ne kadar da adanmış biri, değil mi?”

Konuşamıyordum. Nefes alamıyordum. Sophia’yı üstte Lauren’in yanında gözümde canlandırırdım. Onu Lauren’la bırakmıştım.

“Ve bir de bu,” dedi tedaviyi işaret ederek. “Bunca zamandır hiç anlamadınız. Elbette tedavi çoktan elimizdeydi. Başımızın üstünde gerçek bir tehdidin kol gezmesine müsaade edecek değildik.”

“Ama neden? Niye saklayasınız? İnsanlar tedaviyi bulduğunuz için size tapardı.”

Bir şey sunar gibi ellerini önünde açtı. “İnsanlar zaten bana tapıyor.” Gülümsedi. Mavi gözleri tepedeki ışıkların altında parladı.

Jay, öfkenin soğuk bir duygu olduğunu söylemişti. Tüm vücudundaki hisleri birden kaybetmek gibi. Eğer onun dediği doğruysa bu hissettiğim öfke değildi. Üzerine saldırdım, boğazına doğru atılırken hiddetten gözlerim bulanmıştı. Ağzını açıp o son dört kelimeyi; geleceğini en başından bilmem gereken sözleri söylediğinden beri, aklımdaki diğer tüm düşünceler gitmiş, buharlaşıp havaya uçmuştu.

Ve sonra kendimi bir silahın namlusuna bakarken buldum.

“Ah ah ah,” diyerek cık cıkladı. Hayatım boyu her gün panolarda, posterlerde ve Oasis canlı yayınlarında gördüğüm o boş gülüş, şimdi yüzündeydi.

Gözlerim onun gözlerine delici bakışlar attı. Kısa bir anlığına, Aaron’ın gerçekte kim olduğunu nasıl da hiç fark edemediğime hayret ettim.

Bana bakan o gözler, Aaron'ın gözleriydi.

“Seni korkak,” diye çıkıştım. Ama söylediğim iki kelime, ona karşı hissettiğim gazabın onda birini bile dışa vuramadı.

“Korkak değilim, Bayan Emerson, sadece bir stratejistim.”

27

Bir silah sesi binanın içinde yankılandı ve dünya durdu. Her şey ağır çekime geçmiş gibiydi ve kalbim onun adıyla birlikte atıyordu.

Kole.

Kole.

Kole.

Ama Johnson'ın başının kapıya doğru büküldüğünü gördüm ve silahı kavrayan elinin gevşediğini fark ettim. Ne yaptığımın bilincinde bile olmadan ve onun başını tekrar bana çevirmesine dahi fırsat vermeden, silahı onun elinden kapmış, elimde çevirmiş, ona doğrultmuştum.

Başını bana döndürdüğünde ise gülümsedi. Beni iliklerime kadar ürperten, damalarımıdaki kanı donduran bir gülümsemeydi bu. Ama elim titremedi.

Bırak hepsi dökülüp gitsin diyen Kole'un sesini zihnimde duydum. Şu anda sana bir faydası olmayacak.

Silahı onun başına doğrultulmuş hâlde tutarak kapıya doğru geri geri gittim.

Arkama elimi uzattım, tek elimle kapıyı çekip açtım ve silahı Johnson'ın başına doğru tutarak, kapıdan çıktım.

Ama o sadece bana gözlerini dikmiş bakıyordu, yüzüne yapışmış kusursuz ve boş gülümseme aynı duruyordu.

“Kazanamayacaksınız,” dedi ben kapıyı kapatmadan önce. Sesini hiç yükseltmedi. “Bu savaş bizim için bir hiç, anlıyor musun? Hiç. Siz aslında yoksunuz.”

Kapıyı çarptım ve ardından kapının sürgüsünü kilitledim.

Birkaç dakika içinde o odadan çıkmış olacaktı. Ama benim şu an tek düşündüğüm, o silah sesiydi. Koridorda ilerlerken hâlâ ses kulaklarımda çınılıyordu. Doğru yönde gidip gitmediğimi bile bilmiyordum. Fakat hangi yoldan gideceğime karar vermeye çalışmakla zaman kaybedemezdim.

Botlarım selyandan yapılmış zemine basıyor, kollarımı yanlarımda sallayarak giderek hızlanıyor, hızlanıyordum. Çünkü o silahı kimin ateşlediğini ya da kime doğru ateşlediğini bilmiyordum. Ancak Kole ve Jay bu binanın içinde bir yerdeydiler ve onları bulmam gerekiyordu.

Bir köşeyi sert ve hızlıca döndüm, neredeyse karşı duvara çarpıyordum. Ancak bu koridorun sonunda ne olduğunu görünce, olduğum yerde dondum.

Aaron, koridorun sol tarafında Kole’u duvara sıkıştırmış, kaşına bir silah dayamıştı. O kadar yakınında duruyordu ki ikisinin kafaları birbirine değiyordu.

“Aaron,” diyen sesim titrek çıktı. Çünkü içimdeki bu korkuyu saklayamadım. Bu sefer değil. Bu konuda olmazdı. Kole söz konusu olduğunda olmazdı.

Kole’un gözleri benim gözlerimle buluştu ve bir anda yüzünde, dehşet ile rahatlamanın karışımı bir ifade oluştu.

“Quincy, kaç.” Sesi yalvarır gibiydi. Benim onu Aaron’dan uzaklaştırma ihtiyacım kadar çaresiz...

Kafamın içinde olayın baş göstermesini izledim: Aaron’ın sabrı taşmış, tetiğin geriye çekilme sesi duyulmuştu. Bunun

ardından duyduğum ses, her şeyin bir kalp atışında başlaması ve bitmesiydi.

“Aaron,” dedim yavaşça, onlara doğru bir adım daha atarak. Aaron kılını bile kıpırdatmadı. Ben de şu anda bize doğru geldiği kesin olan görevlilerin şiddetle farkındaydım.

“Aaron, bunu yapmayı hiç istemezsin.”

“Kapa çeneni,” diye tısladı. O da neredeyse benim kadar fena titriyor ve parmağı tetiğin üstünde seğiriyordu. “Benim ne yapmak istediğimi ne bileceksin. Kimse benim ne istediğime aldırıyor. Önemli olan hep Kole’un ne istediği. Senin ne istediğin.” Tabancayı Kole’un şakağına bastırdı ve Kole’un gözleri büyüdü. “Bunu hak ediyor o.”

“Aaron, hayır, hak etmiyor. O bunların hiçbirini hak etmiyor. Sorun Jonhson’ın kendisi.”

“Johnson benim babam.”

“Johnson bir canavar, Aaron.”

“Kes sesini, kes sesini!” diye bağırdı. Sesini yükseltirken, silah Kole’un şakağı üstünde sallanıyordu. Kole ise kımıldamıyordu. “Johnson benim ailemden tek kişi.”

“Ben de senin ailemdenim,” dedi Kole yumuşak bir sesle. Ama bu sadece Aaron’ı daha da öfkelenmişti.

“Sen benim için bir hiçsin. Her şeyi aldın. Evimi, hayatımı, babamı benden aldın sen. Her şeyi aldın.”

“Bunları ben istemedim, Aaron. Hiçbirini istemedim. Gözümü kırpmadan hepsini sana verebilirdim ama veremedim.” Kole’un sesine panik katılmaya başlıyor, benim korkum da o sestten besleniyordu.

“Yalan söylüyorsun,” dedi Aaron. Ama sesi alçak ve şüpheliydi.

“Hayır, söylemiyorum. Ben istemedim. Johnson’ın neden beni seçtiğini bilmiyorum. Ben bunların hiçbirini istememiştim.”

“Ben sadece onun beni fark etmesini istedim. En iyinin ben olduğumu görmesini... Çünkü en iyi bendim.”

“Ama artık ona ihtiyacın yok,” diye fısıldadı Kole. Silahı başından çekmek için elini yukarı kaldırdı. “Bunların hiçbirine ihtiyacın yok.”

“Hayır,” dedi Aaron hayata geri döner gibi nefes alarak. Silahı Kole’un şakağına iyice dayadı. “Hayır. Yalancısın sen. Böyle yapacağını söylemişti bana. Beni ona karşı kıskırtmaya çalışıyorsun sadece. Ama beni ona karşı çeviremezsin.”

“Aaron, o iyi birisi değil. Onun dediği her şeyi dinleyemezsin.”

“Ben senden daha iyiydim,” diye gevelemeye devam etti Aaron. Artık bizi dinlemiyordu. “Benden yapmamı istediği her şeyi yaptım. Daha önce de senden daha iyiydim. Sen gittiğinde de senden daha iyiydim ama o senin kaybını hiç unutamadı. Böylece ben yok sayılmaya devam ettim. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Biliyor musun?”

Nefes alamıyordum. Onu görüyor, odaklandığı nokta değiştikçe havadaki değişimi de hissediyordum. Kole’a, sonra öfkesine, sonra tekrar silahın tetiğine odaklanıyordu. Yüzü çarpıktı ve onun yeniden Bea’yi vuran canavara dönüşmesini izledim. Görevlilerin ayak seslerinin arkamdaki merdivenlerden gelen patırtısını duyarken, o gün de karşıma çıkan karar anını bir kez daha yaşadım: Kaç ya da savaş.

Aynı soğukluğun beni sardığını hissediyordum. Tıpkı Kole’un dediği gibi, duygularım tenimden akan giden bir su gibi, dökülüp kayboluyordu.

Silahı kaldırdım, nişan aldım, silahın tepmesi için hazırlanırken tanıdık duruş şekline geldiğimi hissettim ve yavaşça nefes aldım. Parmağım tetiğin üzerine düştü.

Ateş ettim.

Ateşlemenin kuvveti beni, daha önce alıştığımdan daha geri itti. Ama bedeni okyanusa atılan bir taş gibi düşerken gözlerim onun üzerinden bir an bile ayrılmadı.

Ve öldü. Bu kadardı; bir lambanın anahtarına basar gibi; varken, bir anda yok oldu.

Kendi babasının silahıyla öldürülmüştü.

Duvara yaslandım, göğsümden yüksek perdeli bir ses yükseliyor, yukarı tırmanıp ağzımdan çıkıyordu. Çığlık atmamak için kendimi tutuyordum ama Aaron'ın etrafında biriken kan hızla yayılıyor, ben ise nefes alamıyordum.

“Quincy.” Kole'un sesi, sakın olmaya çalışan, zoraki düzgün konuşabilen, sonu hıçkırıkla kesilen bir sestti. Ensemdeki nefesi soğuktu ve ne ara yanıma geldiğini bilmiyordum. “Quincy, gitmemiz gerek.” Biliyorum, diye düşündüm ama kelime ağzımdan çıkmadı. Şimdiden onların seslerini duyabiliyordum. “Quincy, hemen.”

Sesi artık sakın, yatıştırıcı ve alçak değildi. Diğer kimliğine bürünürken aceleliydi ama panik hâlinde değildi. Gerçek Kole'un dışında kurulmuş olan bu kimliğe, öncelikle etkin olmak öğretilmişti ve görevi her şeyin üstünde tutuyordu.

Beni kollarımdan tutup kaldırdı ve çıkışa, üst kata doğru koşturmaya başladı. Zihnim geride kalırken, bedenim süratle hareketlenmişti.

Yanımdan geçerken onun bedenine bakmadım, Kole'un elini tutan elimi daha sıktım ve gözlerimi kapatıp koştum.

Kole, beni de ardından sürükleyerek koridorda koştu. Ona güçlkle ayak uyduruyordum. Onun adımları benimkilerden daha uzundu ve bu koridorları iyi biliyordu. Köşeleri kıl payı dönerek beni sola, sonra sağa, tekrar sola sürükleyişinden, bu-raları bildiğini anlayabiliyordum. Sonunda bir merdivene doğru gelirken bir görevli birliğiyle karşı karşıya kaldık.

Onları görünce kalbim hopladı. Fakat Kole, ikimizi kendi etrafımızda döndürüp ters yöne koştı. Selyan koridorlar yanımızdan hızla akıp gidiyordu. Ama ben, Kole beni nefessiz bırakacak kadar hızlandıkça, ayaklarımı yere basar hâlde tutabilmekten başka bir şeye odaklanamıyordum.

Her köşeden üzerimize geliyorlardı. Arkamda onların sesini duyuyordum, botlarının zemine vuran sesleri, benim kalp atışlarıma uyuyordu. Bir köşeye geldiğimizde, burada yine yaklaşan bir görevli bölüğüyle karşılaştık. Soluklanmama kalmadan, Kole beni yan tarafa, küçük ve karanlık bir odaya çekip duvardaki tuşlara sertçe basmaya başladı.

“Hadi, hadi, hadi!” Çaresizlik, sesini dengersizleştiriyordu. Görevlilerin geldiğini görebiliyordum.

Hayal edebileceğimden bile daha çok görevli vardı, sanki Selyan Şehri’ndeki tüm görevliler üzerimize çökmüştü. Fakat bulunduğumuz odaya girmelerine kalmadan, yakalanmak ile özgür olmanın farkını belirleyen bir saniye içinde, kapılar tıslayarak kapandı.

Oda sarsıldı ve ben ellerimi uzatıp aynı anda hem duvara hem Kole’un koluna tutundum.

“Sorun yok,” dedi nefes alırken ve beni kollarına doğru çekti. “Sadece asansörün hareketi bu.”

“Ama alt kattalar.” İnip kalkan göğüslerimizin aldığı nefesler küçük odada birbirine karışıyordu. Onun gömleğinin önüne tutunup yüzümü onun göğüs kemiğine doğru bastırdım. “Alt kattalar,” diye fısıldadım.

“Buradan çıkacağız,” diye fısıldayarak karşılık verdi. Onun başını kaldırdığını, üstümüzdeki zamanlayıcının saniyelerinin tıktırtısını izlediğini hissettim. “Sadece şehirden çıkmamız gere-

kiyor, sonra kurtulmuş olacağız.” Sesi güçlü çıksa da, şüphesini gizleyemiyordu.

“Hayır.” Nefesim sıkıştı. “Hayır. Oasis’in bütün görevlileri bizi arıyor. Asla buradan birlikte çıkamayız.” Beni göremediğini bildiğim hâlde, gömleğine bastırduğım gözlerimi kapadım.

Hareketsiz kaldı. Bedenindeki tüm kaslar donmuştu.

“Kole, köstebek Lauren’mış.”

“Quincy,” dedi yavaşça. Bana kulak asmadığını anlıyordum.

“Üsse yapılan saldırının sorumlusu Lauren. Ama Lauren’dan önce başka saldırılar da vardı; yani başka bir köstebek daha olmalı.”

“Quincy.” Birden nefesleri dengesizleşti. “Quincy, bana bak.”

“Kaç tane casus olduğunu bile bilmiyorum. Birden fazla olabilir. Ama başka bir şey daha olmadan, Lauren’ı bulmalısın.”

Ona bakmayı reddettim, bunun üzerine o, çenemi yukarı itti ve zorla kendisine baktırdı. Ama benim gözlerim kapının üstündeki kadrana kaydı ve katları saydı.

Otuz kat. Zemin: Sıfır noktası.

“Quincy, buradan çıkacağız. Birlikte.”

“Hayır, çıkamayacağız. Tek şansın, ben onların dikkatini dağıtırken senin kaçman.” Göğsümde duyduğum acıya karşı yutkundum ve Kole’un uğruna acımı bastırdım.

“Sensiz bir yere gitmiyorum.” Sesi şimdi öfkeli çıkıyordu. Beni doğrudan yüzüme bakacak kadar uzağa doğru itti. “Hayır.” Yüzümdeki ifadeyi şimdi görebiliyordu. “Hayır.”

“Jay’i bul ve Sophia’yı Oasis’ten çıkar. Onu Lauren’dan uzak tut. Onun güvende olacağını bilmek istiyorum, duydun mu beni? Sonra da Genesis örgütünü bul ve kaç, anladın mı? Kaç.”

“Tamam ama sen de benimle geliyorsun.”

“Jay bir keresinde çatıdan bir asansörle kaçtığını söylemişti. Sen de yapabilir misin bunu?” Yukarıya, çatı kaplamalarına baktım. Yapabileceğini biliyordum.

“Quincy, seni bırakmam.”

Ellerimi onun yüzünün iki yanına koydum ve nasıl olduysa, titremem kesildi. Korkum içimden çekilip gitmiş ve geriye sadece bu kararlılık kalmıştı. Onu kurtaracaktım, o da Sophi’yi güvenli bir yere çıkaracaktı.

Umarım Bea beni şu anda izliyordur.

“Seni bulacağım,” dedim ona. Alnımı onun alnına yasladım. Koyu kahverengi gözleri kocamandı ve ben korkmasam da, o korkuyordu. “Eninde sonunda ben de dışarı çıkacağım ve seni bulacağım, söz veriyorum.”

“Hayır, Quincy. Hayır, bunu yapamam.”

“Onun ve senin güvende olduğunuzu bilmem gerek.”

“Lütfen bunu yapma.” Sesi bozuk bir fısıltıydı. Gözlerini yumup beni kendine çekti. Yeterince umut ederse bu kapıların dışındaki her şeyi durdurabilecekmiş gibi...

Ama bizim yaşadığımız dünya öyle değildi. Biz kaos ve yıkımın ortasında yaşıyorduk, bu bizim ne istediğimiz ne de kendi kurduğumuz bir dünyaydı.

“Sen benden daha hızlısın, bu binayı da iyi biliyorsun. Eğer ben onların dikkatini üstüme çekersen senin kaçman için vakit sağlarım. Ama eğer senle gelmeye çalışırsam sonunda ikimizde de ölürüz.” Sakinleşmek için bir nefes aldım. “Bu şekilde en azından bir şansımız olur.”

Şu çalınmış huzur anlarımız... Elimizde son bir teselli olarak bu kalmıştı. Kurduğumuz bağlar, acıyla birlikte yok olmuyor, aksine daha güçleniyordu.

“Git.” Onun gidişini görmek zorunda kalmamak için gözlerimi kapadım.

Ve sonra gittiğini hissettim. Bir soğukluk gibi, oradaydı ve bir anda yok olmuştu, tıpkı Aaron gibi...

Ama Kole’u yine bulacaktım. Ne yapmam ya da kimleri aşmam gerekirse gereksin, onu bulacak ve bize kalan küllerden dünyamızı yeniden kuracaktım.

Asansör durdu ve kapıları yana kayarak açıldı. Gelenleri görmeden önce seslerini duydum. Benim işimi bitirmeye hazırlananların botlarından çıkan yüzlerce ayak sesi...

Henüz bunu bilmiyorlardı, ama bu kez onları da yanımda götürecektim!

Yakın bir gelecekte, bir virüs insan ırkını yok olmanın eşiğine sürükleyecek. Hızlı yayılan hastalığın getirdiği çaresizlikle çöküşe sürüklenen bir toplumda, ayakta kalan son şehir yaşamayı başaranların umut ışığı olacak. Dış dünyadan etrafını çeviren duvarlarla ayrılan, insanlığın son kalesi bu şehrin adı Oasis.

Ne pahasına olursa olsun uygulanmaya başlanan güvenlik politikası, şehir sakinlerinin yaşamını yeni ve tekinsiz bir yolculuğa sürükler. Böylesi bir dünyaya gözlerini Seylan Şehri'nde bir Safkan olarak açan Quincy Emerson, yedi yaşında Oasis'in tüm gençlerine uygulanan bir genetik teste tabi tutulur. Test sonucu, Quincy'nin potansiyel virüs taşıyıcısı olma ihtimali barındıran genetik işaretlere sahip olduğunu gösterir. Ailesinden koparılarak Oasis'in alt sınıf gençlerini barındırmak üzere inşa edilmiş acımasız Uzak Bölge Yurtları'na gönderilen Quincy'nin hayatı fiziksel şiddet, ayrımcılık ve elektrik santralindeki beden işçiliğinin inanılmaz yorgunluğundan oluşan bir rutine dönüşür.

Fakat Oasis'in duvarları ardında bir şeyler kök salmakta ve Quincy'i alıp götürmek için hazırlanmaktadır. Kaderin genlerde yazmıyor olma ihtimali, yepyeni dünyalara bir kapı açar...

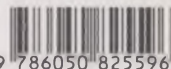

ROMAN

İÇİNDE NE VAR?

CESARET
HEYECAN
DİSTOPYA

ISBN: 978-605-08-2559-6

9 786050 825596

www.genctimas.com